

ПИТАКЪС ЛОР СИЛАТА НА ШЕСТИМАТА

Част 2 от „Заветите на Лориен“

Превод от английски: Величка Павлова, 2011

chitanka.info

ГЛАВА 1

Казвам се Марина, като морето^[1], но доста по-късно започнаха да ме наричат така. В началото бях просто Седем, един от оцелелите девет гарда от планетата Лориен, чиято съдба беше в ръцете ни и все още е. На онези от нас, които не са се изгубили. На онези от нас, които все още са живи.

Бях на шест години, когато кацнахме. Щом корабът се раздруса и се установи на Земята, дори и на онази крехка възраст усещах огромния риск, пред който бяхме изправени всички ние — девет сепана и девет гарда. Знаех също, че тук е единственият ни шанс. Бяхме навлезли в атмосферата на планетата сред вихрушката, предизвикана от кораба ни. Спомням си как той изпускаше струйки пара, а по ръцете ми полазиха тръпки, когато краката ни за първи път докоснаха Земята. Цяла година не бях усещала вятър, а навън беше вледеняващо студено. Някой ни чакаше там. Не го познавах, сещам се само, че раздаде на всеки един от сепаните по два комплекта дрехи и по един голям плик. И досега не знам какво имаше в него.

Бяхме се сгушили един до друг, защото осъзнавахме, че може никога повече да не се видим. Говорехме си, прегръщахме се, а после се разделихме. Бяхме наясно, че така трябва, и тръгнахме по двойки в девет различни посоки. Не спирах да поглеждам през рамо, докато другите изчезваха в далечината и много бавно, един подир друг, накрая всички се скриха от погледа ми. Изведнъж останахме само двете с Аделина да се бъхтим сами в един свят, за който не знаехме почти нищо. Сега си давам сметка колко уплашена трябва да е била Аделина.

Спомням си, че се качихме на някакъв параход, който отплава в неизвестна посока. Сещам се, че сменихме два или три различни влака след това. Гледахме да не разговаряме с никого, сгушени в някой тъмен ъгъл, далече от всички. Скитахме се от град на град, прекосяхме планини и полета, чукахме на врати, които бързо се затръшваха под носа ни. Бяхме гладни, уморени и уплашени. Спомням си как седях на някакъв тротоар и просех дребни монети. Спомням си как плачех,

вместо да спя. Сигурна съм, че Аделина раздаде някои от скъпоценните ни камъни, които носеше от Лориен, само срещу топла храна, толкова бяхме закъсали. Може би дори ги раздаде всичките. И тогава открихме това място в Испания.

Нелюбезна жена, която по-късно щях да знам като сестра Лусия, отвори тежката дъбова врата. Забелязала отчаянието в отпуснатите рамене на Аделина, тя я погледна накриво.

— Вярваш ли в Божието слово? — попита жената на испански, стиснала устни и присвила очи изпитателно.

— Врекла съм се пред Бог — тържествено кимна с глава Аделина.

Нямах представа откъде знаеше този отговор, сигурно го беше научила, докато живеехме в мазето на една черква преди седмици, но се оказа верният. Сестра Лусия отвори вратата.

И оттогава все сме тук, единайсет години в този каменен манастир с пропити с плесен стаи, с ветровити и студени коридори и подове, твърди като парчета лед. Като изключим редките посетители, интернет е единственият ми източник за света извън селото; непрекъснато се ровя в него, търся някакъв знак, че останалите се намират някъде там, че и те ни търсят, а може би и се сражават. Някакъв знак, че не съм сама, защото в момента не съм сигурна, че Аделина все още вярва, че все още ме подкрепя. Поведението ѝ се промени някъде отвъд планините. Тази промяна навярно настъпи, когато поредната затръшната врата запрати умиращата от глад жена и детето ѝ навън в студа за още една нощ. Каквато и да беше причината, Аделина, изглежда, вече не вярваше колко важно е за нас да сме непрекъснато в движение. По всичко личеше, че беше заменила вярата си във възраждането на Лориен с вярата, споделяна от сестрите в манастира. Сещам се за особена промяна в очите на Аделина, за неочакваните ѝ излияния за това колко много се нуждаем някой да ни напътства и да организира времето ни, ако искаме да оцелеем.

Вярата ми в Лориен си остава непроменена. В Индия преди година и половина четирима души поотделно станали очевидци на това как някакво момче може да мести предмети от разстояние. Първоначално отзвукът от случката беше незначителен, но внезапното изчезване на момчето скоро след това възбуди огромен интерес в

района и започна издирването му. Доколкото знам, все още не са го открили.

Преди няколко месеца от Аржентина дойде вест за момиче, което по време на земетресение повдигнало петтонно парче бетон, за да спаси мъжа под него. И когато новината за тази героична постъпка се разпространи, момичето изчезна. И подобно на момчето в Индия, тя все още се води изчезнала.

А сега в Америка горещата новина е за баща и син от Охайо, издирвани от полицията. За тях се казва, че сами разрушили цяло едно училище и убили петима души. Не оставили никакви следи, освен мистериозни купчини прах.

„По всичко личи, че тук се е водила някаква битка. Не мога да си го обясня другояче — бе цитиран да казва главният следовател. — Не се съмнявайте обаче, че ние ще стигнем до дъното на тази история и ще заловим Хенри Смит и сина му Джон.“

Може Джон Смит — ако това е истинското му име — да е просто изпълнен с омраза младеж, който е бил предизвикан до крайност. Аз обаче не мисля така. Сърцето ми започва да препуска всеки път, щом снимката му се появи върху монитора. Обзема ме огромно отчаяние, което трудно мога да си обясня. Но дълбоко в себе си усещам, че той е един от нас. И някак си знам, че трябва да го открия.

[1] От *marinus* (лат.) — морски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Облягам ръце върху студения перваз на прозореца и наблюдавам как снежинките се сипят от мрачното небе върху планинския склон, осеян с борове, коркови дъбове и букове, между които се виждат оголени места с груби, нащърбени скали. Снегът не спира да вали цял ден. Казват, че щял да продължи и през нощта. Не различавам почти нищо отвъд покрайнините на селото на север — всичко се губи в бяла мъгла. Денем, когато небето е чисто, се вижда размазаното бледосиньо петно на Бискайския залив. Но не и в лошо време като днешното и аз не преставам да се чудя какво ли се спотайва в цялата тази снежна, необгледна белота.

Поглеждам зад себе си. Във ветровитата стая с висок таван има два компютъра. За да използваме някой от тях, трябва да се запишем в списък и да си чакаме реда. Вечер има ограничение от десет минути, ако има чакащи, и дваисет, ако няма никого. Двете момичета, които ги използват в момента, висят вече половин час. Търпението ми е на изчерпване. Не съм проверявала новините от сутринта, когато успях да се промъкна тук преди закуска. Тогава нямаше нищо ново за Джон Смит, но тръпна от вълнение какво ли може да се е появило досега. Откак историята започна, всеки ден изниква нещо ново.

„Света Тереса“ е манастир, който е и сиропиталище за момичета. Сега аз съм най-голямата от всичките трийсет и седем пансионерки. Така е от шест месеца, след като последното момиче, навършило осемнайсет години, напусна. На осемнайсет трябва да изберем дали да продължим да живеем самостоятелно навън, или да останем в лоното на църквата. От всичките навършили осемнайсет, нито едно момиче не беше останало тук. Не ги упреквам. До рождената ми дата, която двете с Аделина измислихме, когато пристигнахме, остават по-малко от пет месеца и тогава ще стана на осемнайсет. Също като останалите и аз имам твърдото намерение да се махна от този затвор, независимо дали Аделина ще дойде с мен, или не. А ми е трудно да си представя, че ще го направи.

Манастирът, построен изцяло от камък през 1510 година, е прекалено огромен за ограничения брой хора, които живеят в него. Повечето от стаите са празни, а останалите са пропити с влага и миришат на пръст и в тях гласовете ни отекуват до тавана и обратно. Манастирът е кацнал на най-високия хълм над селото, което носи същото име, сгушено в планинската верига Пикос де Еуропа в Северна Испания. Както манастирът, така и селото е от камък, а много от къщите са вградени направо в планинския склон. Когато вървиш по главната му улица „Кайе Принсипал“, неизбежно се набива на очи пълната му запустелост. Сякаш мястото е забравено от времето и отминаващите векове са покрили почти всичко в светлозелените и кафяви нюанси на мъха, а във въздуха се носи вездесъщата миризма на плесен.

Вече от пет години умолявам Аделина да си тръгнем, да продължим да се местим, както ни бяха инструктирали. „Скоро ще развия моите завети и не искам те да се появят тук, сред всичките тези момичета и монахини“ — заявих ѝ аз тогава. Тя ми отказа и ми цитира Библията по испанската ѝ версия „Рейна Валера“, че трябвало да останем „мирни за избавлението на душите ни“. Оттогава всяка година я моля и всеки път тя ме поглежда с празен поглед и ми затваря устата с поредния религиозен цитат. Аз обаче знам, че моето избавление не е тук.

Навън, надолу по склона на хълма, различавам слабо мъждукащите светлини на селището. Всред снежната буря те изглеждат като плаващи сияния. Макар оттук да не се чува музиката от нито едната от двете кръчми, сигурна съм, че са претъпкани. Освен тях в селото има още ресторант, кафене, пазар, магазинче за хранителни стоки, а повечето сутрини и следобеди по главната улица излизат амбулантни търговци.

Към подножието на хълма, в южния край на селото, се намира тухленото училище, в което ходим всички ние.

Рязко обръщам глава, щом чувам звъна на камбаната — остават пет минути до молитвите, след което веднага си лягаме. Изпадам в паника. Трябва да разбера дали са съобщили нещо ново. Може би са хванали Джон. Може би полицията е открила нещо друго в разрушеното училище, нещо, което първоначално е пропуснала. Дори и да няма нищо ново, трябва да разбера. Иначе няма да мога да заспя.

Впервам поглед в Габриела Гарсия, или Габи накратко, която седи на единия компютър. Габи е на шестнайсет години и е много красива, с дълга тъмна коса и кафяви очи, и винаги се облича предизвикателно, когато не е в манастира — с тесни блузи, които разкриват пъпа ѝ с пиърсинг. Всяка сутрин се навлича с широки, развлечени дрехи, но в мига, в който вече сме далече от погледите на сестрите, тя ги смъква и под тях се открива тясно и оскъдно тоалетче. През останалото време на път за училище тя се гримира и оправя косата си. Същото правят и четирите ѝ приятелки, три от които живеят в сиропиталището. Щом денят приключи, на връщане от училище те бършат лицата си и намъкват отново дрехите, с които сутринта са тръгнали от манастира.

— Какво? — пита Габи нахално и ме зяпа. — Пиша имейл.

— Чакам повече от десет минути — отвърщам. — А ти не пишеш никакъв имейл. Гледаш голи до кръста момчета.

— И какво от това? Ще ме издадеш ли, клюкарка такава? — пита тя подигравателно, сякаш говори на малко дете.

Момичето до нея, чието име е Илда, но повечето деца в училище я наричат (зад гърба ѝ, никога пред нея) „Ла Горда“, което ще рече Дебеланката, се засмива.

Габи и Ла Горда са неразделни. Млъквам и се обръщам към прозореца, скръстила ръце пред гърдите си. Отвътре кипя, донякъде защото трябва да се добера до компютъра, а и защото никога не знам как да отговоря на подигравките на Габи. Остават четири минути. Нетърпението ми прераства в пълно отчаяние. Точно сега може да има новина — гореща новина! — но няма начин да разбере, тъй като тези егоистични идиотки няма да се откажат от единия компютър.

Остават три минути. Направо треперя от гняв. Изведнъж ми хрумва нещо и устните ми се разтягат в усмивка. Рисковано е, но си струва, стига да проработи.

Завъртам се точно колкото да виждам стола на Габи с периферното си зрение. Поемам си дълбоко дъх и съсредоточавам цялата си енергия върху стола ѝ, като го дърпам рязко вляво, използвайки телекинезата си. После бързо го запокитвам вдясно с такава сила, че за малко да го прекатурия. Габи подскача и изпищява. Гледам я с подигравка и учудване.

— Какво има? — пита Ла Горда.

— Не знам, стори ми се, че някой ми изрита стола. Ти усети ли нещо?

— Не — отвръща Ла Горда.

Едва изрекла думата, и аз премествам стола ѝ с няколко сантиметра назад, после го дръпвам рязко вдясно, без да напускам мястото си до прозореца. Този път и двете момичета изпищяват. Бутам отново стола на Габи, после този на Ла Горда. И без да погледнат към мониторите на компютрите си, те побягват от стаята, пиццейки.

— Аха! — казвам и се втурвам към компютъра на Габи, бързо изписвам уебадреса на новинарския сайт, който смятам за най-благонадежден.

Изчаквам нетърпеливо да се налее страницата. Старите компютри с тукашния бавен интернет са проклятието на живота ми.

Браузърът побелява и страницата се оформя ред по ред. Когато една четвърт от нея се е наляла, чувам последния звън на камбаната. Една минута до молитвите. Готова съм да го игнорирам с риск да бъде наказана. В момента наистина не ми пука. „Само още пет месеца“ — нашепвам си.

Половината страница се е наляла и вече се вижда горната част от лицето на Джон Смит, обърнатите му нагоре очи, тъмни и уверени, макар че в тях се усеща някакво притеснение, което изглежда някак си не на място. Навеждам се напред в очакване, вълнението ми нараства и ръцете ми се разтреперват.

— Хайде! — казвам на монитора, като напразно се опитвам да ускоря процеса. — Хайде, хайде, давай!

— Марина! — изкрещява грубо някакъв глас от отворената врата.

Обръщам се рязко и виждам сестра Дора, яка жена и главна готвачка в кухнята, която ме пронизва с поглед. Нищо ново. Тя гледа накриво всяка от нас, когато сме на опашката в столовата и минаваме с подноса пред нея, сякаш нуждата ни от храна е лична обида към нея. Стиска устни в идеална права линия, сетне присвива очички.

— Хайде! Веднага! *На секундата!*

Въздишам, знам, че нямам друг избор, освен да тръгна. Изтривам историята на браузъра, затварям го и следвам сестра Дора по тъмния коридор. Върху екрана имаше нещо ново, просто го знам. Иначе защо лицето на Джон ще изпълва цялата страница? Седмица и

половина е достатъчно дълъг период, за да се изтърка една новина. И щом заема такава голяма част от екрана, би трябвало да има някаква важна нова информация.

Стигаме до нефа^[1] на „Света Тереса“, който е огромен, с внушителни колони, издигащи се към високия сводест таван и към прозорци с витражи по стените. Дървени пейки заемат цялата дължина на откритото пространство и побират към триста души. Двете със сестра Дора влизаме последни. Сядам сама на една от централните пейки. Сестра Лусия, която отвори вратата на мен и Аделина, когато пристигнахме за първи път, и която продължава да управлява манастира, е застанала зад амвона. Тя затваря очи, навежда глава и събира длани пред себе си. Всички останали правят същото.

— *Padre divino* — започва молитвата в мрачен унисон — *que nos bendiga y nos proteja en su amor...*^[2]

Изключвам се напълно и поглеждам главите пред мен, всички са сведени надолу, съсредоточени в молитвата. Или просто сведени. Очите ми откриват Аделина, която е най-отпред, шест редици пред мен, леко вдясно. Коленичила е, дълбоко замислена, кафявата ѝ коса е пристегната здраво в плитка, която се спуска по средата на гърба ѝ. Не вдига очи нито веднъж, не се опитва да ме открие, както обикновено правеше през първите ни няколко години тук. Тогава скрита усмивка огряваше лицата ни, щом погледите ни се срещнеха, като признание за тайната, която ни свързваше. Все още споделяме същата тайна, но по някое време Аделина започна да не я признава. Планът ни да изчакаме, докато се почувстваме достатъчно силни и в безопасност, за да заминем оттук, беше изместен от желанието на Аделина — или страха ѝ — никъде да не заминава.

Месеци наред не бяхме разговаряли с нея за мисията ни, когато се появи новината за Джон Смит, за която веднага ѝ съобщих. През септември ѝ бях показала третия си белег, третото предупреждение, че: още един гард е загинал, че вече сме по-близо до мига, в който ще бъдем заловени и убити от могадорианците. Тя реагира така, сякаш белегът не съществува. Сякаш не означаваше това, което и двете знаехме, че означава. Щом чу новината за Джон, тя само извъртя очи и ми каза да престана да вярвам в измислици и фантазии.

En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espiritu Santo. Amen^[3] — приключва молитвата и всички започват да се кръстят, включително и

моя милост, за да запазя благоприличие — челото, пъпа, лявото рамо, дясното рамо.

Спах и сънувах как тичам надолу по някаква планина, разперила ръце, сякаш ще полетя, когато се събудих от болката и сиянието на третия белег, който сключваше обръч около глезена ми. Светлината беше събудила няколко от момичетата в стаята, но за щастие не и дежурната сестра. Момичетата помислиха, че държа фенерче и списание под завивката и така нарушавам правилата за вечерния час. Елена от съседното легло, тихо шестнайсетгодишно момиче с лъскава черна коса, която често пъха в устата си, докато говори, хвърли възглавница срещу мен. Плътта около белега ми беше започнала да набъбва и болката беше толкова силна, че захапах края на одеялото, за да не извикам. Но не можех да сдържа сълзите си, защото някъде по този свят номер три беше изгубил или изгубила живота си. Бяхме останали шестима.

Тази вечер се изнизвам от нефа заедно с останалите момичета и всички тръгваме към спалните помещения със скърцащите единични легла, разположени на равно разстояние едно от друго. В главата ми зрее план. Като компенсация за твърдите легла и студения бетонен под спалното бельо е меко, а одеялата тежки и това е единственият лукс, който ни е позволен. Леглото ми се намира в дъното на стаята, в ъгъла. То е най-отдалечено от вратата, което го прави и едно от най-желаните; там е най-тихо и спокойно. Доста време ми отне да се докопам до него, придвижвах се с по едно легло след напускането на всяко момиче.

Когато всички вече сме по леглата си, гасят лампите. Лежа по гръб, забила поглед в бледия нащърбен контур на високия таван. От време на време тишината се нарушава от шепот, последван веднага от шъткането на дежурната сестра към провинилите се. Държа очите си отворени, чакам с нетърпение всички да заспят. След половин час шепотът постепенно затихва, изместен от спокойните звуци на съня, но все още не смея да рискувам. Твърде рано е. Минават още петнайсет минути, продължава да е все така тихо. Вече не издържам.

Затаявам дъх, бавно прехвърлям крака през ръба на леглото, заслушана в ритмичното дишане на Елена до мен. Стъпалата ми докосват ледения под и веднага измръзват. Ставам бавно, не искам леглото ми да започне да скърца, после прекосявам стаята на пръсти, без да бързам, внимавам да не се ударя в някое легло. Стигам до

отворената врата и се втурвам през коридора към компютърната стая. Издърпвам стола и включвам компютъра.

Не ме свърта на едно място, докато чакам компютърът да загрее, и надничам в коридора да видя дали някой не ме е проследил. Най-после мога да изпиша убадреса и екранът побелява, после в центъра на страницата се появяват контурите на две снимки, заобиколени от текст. Водещото заглавие е с удебелени черни букви, твърде размазани, за да се четат. Сега пък две снимки — чудя се какво ли се е променило от предишния ми опит да проверя. И ето, най-накрая всичко застава на фокус:

МЕЖДУНАРОДНИ ТЕРОРИСТИ?

Джон Смит с квадратната си челюст, раздърпана тъмноруса коса и сини очи изпълва лявата страна на екрана, докато баща му — или вероятно сепанът му — Анри, заема дясната половина. Това обаче не е снимка, а черно-бяла скица, изпълнена с молив от художник. Пропускам подробностите, които вече знам — разрушеното училище, петте смъртни случая, внезапното им изчезване — и стигам до горещата новина, която тече в момента:

В странен обрат на събитията следователите от ФБР днес откриха предполагаеми инструменти на професионален фалшификатор. Средства, които обикновено се използват за изработване на документи, бяха намерени в къщата, наета от Анри и Джон Смит в Парадайс, щата Охайо, по-точно в кухня под дъските в спалнята. Това кара водещите следствието да предполагат евентуални връзки с тероризма. Създавайки истински хаос сред населението на Парадайс, Анри и Джон Смит вече се разглеждат като заплаха за националната сигурност, като бегълци от закона и следователите търсят всякаква информация, която да доведе до тяхното местонахождение.

Превъртам обратно към лицето на Джон и щом вторачвам поглед в очите му, ръцете ми започват да треперят. Очите му — дори на тази скица, в тях има нещо познато. Откъде другаде можех да ги познавам, ако не от едногодишното пътуване, довело ни тук? Вече никой не може да ме убеди, че той не е един от останалите шестима гардове, които са все още живи в този чужд свят.

Облягам се назад и издухвам бретона от очите си, иска ми се аз самата да можех да тръгна да търся Джон. Разбира се, Анри и Джон Смит са способни да се измъкнат от полицията, та нали вече единайсет години се укриват, точно както ние с Аделина. Но как изобщо мога да се надявам, че точно аз ще го открия, когато всички са по петите му? Може ли изобщо някой от нас да се надява, че някога ще се съберем?

Очите на могадорианците са навсякъде. Нямам представа как е бил открит номер едно или номер три. Мисля обаче, че могадорианците са локализирали номер четири по негово или нейно съобщение в един блог. Бях открила това съобщение и цели петнайсет минути седях и мислих как да отговоря най-добре без да се издам. Само по себе си неясно, посланието беше прекалено очевидно за онези от нас, които го търсеха: **Деветима, сега вече осмина. Останалите, там ли сте?** Съобщението беше поствано от акаунт на името на Две. Пръстите ми докоснаха клавиатурата и написах бърз отговор и тъкмо да натисна бутона за изпращане, когато страницата се обнови — някой друг беше отговорил първи.

Ние сме тук — пишеше там.

Зяпнах втрещена. Тези две кратки послания ме изпълниха с надежда, но точно когато пръстите ми вече бяха изписали друг отговор, около глезените ми се появи ярко сияние и цвърчене от горяща плът достигна слуха ми. То бе последвано мигновено от разкъсваща болка, толкова силна, че паднах на пода и се заизвивах в агония. Кресях с все сили името на Аделина и държах ръцете си около глезена, за да не го види някой. Когато Аделина пристигна и разбра какво се е случило, посочих ѝ екрана, но той беше празен — и двете съобщения бяха изтрити.

Извърщам поглед от познатите очи на Джон Смит върху монитора. До компютъра се намира малко цвете, напълно забравено от всички. То е увехнало и унило, смалило се е наполовина, а трошливите краища на листата му са обагрени в кафяво. Няколко цветчета са

окапали и сега лежат сухи и набръчкани върху бюрото около саксията. Цветето все още не е мъртво, но скоро и това ще стане. Навеждам се и го обгръщам с длани, приближавам лицето си достатъчно, за да могат устните ми да докосват краищата на листата му, и издухвам горещ въздух върху него. Студенина плъзва по гръбнака ми ѝ в отговор на това животът избухва с нова сила в малкото цвете. То се изправя бързо и свеж зелен цвят превзема листата и стеблото му, разцъфват нови цветчета, отначало бледи, после се обагрят в ярколилаво. Дяволита усмивка огрява лицето ми и няма как да не си помисля как биха реагирали сестрите, ако можеха да видят подобно нещо. Но никога не бих им позволила. Все още не съм готова. Може би скоро, но все още не.

Изключвам компютъра и бързо се връщам в леглото, а мислите за Джон Смит, който се намира някъде там в неизвестното, препускат в главата ми.

Бъди жив и здрав и продължавай да се криеш — мисля си. — Ние с теб ще се намерим някой ден.

[1] Navis (лат.) — издължено помещение, ограничено от едната или от двете си дълги страни с редове от колони, отделящи го от съседните помещения. — Б.пр. ↑

[2] Отче наш, Който си на Небесата, благослови ни и ни защити в любовта Си... (исп.). — Б.пр. ↑

[3] В името на Отца и Сина и Светия Дух. Амин! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Тих шепот достига до мен. Гласът е студен. Не мога да помръдна, но слушам внимателно.

Вече не спя, но не съм и напълно буден. Целият съм вцепенен и когато шепотът се засилва, очите ми шарят из непрогледния мрак на мотелската стая. Целият се наелектризирам, щом над леглото се появява видението, и това ми напомня времето, когато първият ми завет — лумен, озари дланите ми в Парадайс, Охайо. Времето, когато Анри още беше тук, все още жив. Но Анри вече го няма. Той няма да се върне. Дори в състоянието, в което се намирам в момента, не мога да избягам от тази реалност.

Изцяло прониквам във видението над мен, с активираните си ръце осветявам мрака в него, но сиянието е погълнато от сенките. Всичко замира. Вдигам ръце пред мен, но не докосвам нищо, краката ми са отлепени от земята, нося се в огромна празнота.

Нов шепот на език, който не разпознавам, но някак си разбирам. Думите изскачат тревожно. Мракът избледнява и светът, в който се намирам, посивява, после преминава в ослепителна белота и примижавам, за да мога да виждам. Пред мен се носи мъгла, която постепенно се разсейва, и виждам огромна стая, чиито стени са опасани със свещници.

— Аз... аз не знам какво се обърка — казва някакъв глас, очевидно разтревожен.

Стаята е дълга и широка, с размерите на футболно игрище. Остра миризма на сира изгаря ноздрите ми, насълзява очите ми. Въздухът е горещ и зловонен. В този момент ги виждам в другия край на стаята — две фигури, забулени в сенки, едната по-едра от другата, заплашителни дори и от разстояние.

— Измъкнаха се. Някак си се измъкнаха. Не знам как...

Придвижвам се напред. Обзема ме някакво спокойствие, като онова, което понякога се появява в сънищата, когато си даваш сметка,

че спиш и всъщност нищо не може да те нарани. Стъпка по стъпка се приближавам към растящите сенки.

— Всички, всички са избити. Заедно с три пикена и два краула — казва по-дребният и нервно размахва ръце, застанал до по-едрия мъж.

— Бяха ни в ръцете. Тъкмо щяхме... — надига се гласът, но другият го прекъсва. Той оглежда внимателно въздуха, за да види онова, което вече е надушил. Спирам, не помръдвам, сдържам дъха си. В този миг той ме открива. По гръбнака ми полазват тръпки.

— Джон — казва някой, гласът му отеква някъде отдалече.

По-едрият се доближава. Надвисва над мен, висок е над шест метра, мускулест, с изсечена като скала челюст. Косата му не е дълга като на другите, а късо подстригана. Кожата му е светлокафява. Той приближава бавно, погледите ни са вперени един в друг. Девет метра, после седем. Спира на три метра от мен. Амулетът ми натежава, верижката се впива във врата ми. Около гърлото му, като якичка, забелязвам грозен морав белег.

— Очаквах те — казва той с равен и спокоен глас.

Повдига дясната си ръка, измъква меч от ножницата на гърба си. Мечът веднага оживява, но без да губи формата си, докато металът почти се втечнява. Болка пронизва рамото ми на мястото на раната от камата на воина по време на битката в Охайо, сякаш отново и отново ме промушват. Падам на колене.

— Доста време мина — казва той.

— Не знам за какво говориш — отвърщам на език, на който никога преди не съм говорил.

Искам да се махна незабавно, където и да е това място. Опитвам да се изправа, но сякаш ненадейно съм се сраснал с пода.

— Наистина ли? — пита той.

— Джон — чувам отново някъде отстрани.

Могадорианецът явно не забелязва и нещо във втренчения му поглед приковава моя. Не мога да го отместя.

— Не трябва да съм тук — казвам.

Гласът ми звучи безсилно. Всичко избледнява, докато накрая оставаме само двамата и нищо друго.

— Мога да те накарам да изчезнеш, щом това искаш — отвърща той и изсича с меча осморка, оставяйки да виси във въздуха рязка бяла черта по пътя на острието.

Веднага след това ме напада с високо вдигнат меч, който сякаш ще се разцепи от огромната си мощ. Размахва оръжието, то се спуска надолу като куршум, насочен към гърлото ми, знам, че не мога да направя нищо, за да попреча на удара да ме обезглави.

— Джон! — изкрещява отново гласът.

Отварям бързо очи. Две ръце са ме сграбчили здраво за раменете. Целият съм плувнал в пот, не ми достига въздух. Първо се фокусирам върху Сам, който се е надвесил над мен, после впервам поглед в ярките бадемови очи на Шест, които понякога изглеждат сини, понякога зелени. Коленичила е до мен, уморена и отпаднала, сякаш току-що съм я събудил, което навярно е точно така.

— Какво става? — пита Сам.

Клатя глава и оставям видението да изчезне, оглеждам внимателно обстановката около себе си. Стаята е тъмна, със спуснати пердета, лежа върху същото легло, върху което прекарах последните десетина дни, възстановявайки се от раните, получени в битката. Шест се оправяше заедно с мен и нито тя, нито аз сме напускали мястото, откакто пристигнахме. Разчитаме на Сам да ходи за храна и други неща. Запусната мотелска стая с две легла персон и половина, встрани от главната улица в Тръксвил, Северна Каролина. За да наеме стаята, Сам използва една от седемнайсетте шофьорски книжки, които Анри изработи за мен, преди да го убият. За наш късмет старецът на рецепцията беше погълнат от телевизора и не обърна внимание на снимката. Разположен в северозападния край на щата, мотелът е на петнайсет минути с кола както от Вирджиния, така и от Тенеси. Избрахме го, защото това беше най-далечната точка, до която можахме да се доберем предвид колко сериозни бяха раните ни. Но те бавно заздравяваха и силите ни най-накрая се възвръщаха.

— Говореше на чужд език, който никога не съм чувал — каза Сам. — Май си го измисли, човече.

— Не, говореше на могадориански — поправя го Шест. — И дори малко на лориенски.

— Наистина? — питам. — Откачена работа.

Шест отива до прозореца и затваря пердетата откъм дясната им страна.

— Какво сънува?

Клатя глава.

— Не съм много сигурен. Хем сънувах, хем не сънувах, нали знаете какво е. Май бяха видения, видения за тях. Тъкмо щяхме да се бием, но аз бях, не знам, твърде слаб ли, объркан ли или нещо такова — поглеждам Сам, който се мръщи и гледа към телевизора. — Какво има?

— Лоша новина — въздиша той и клати глава.

— Каква? — сядам и разтърквам очи, за да прогоня съня.

Сам сочи с глава към предната част на стаята и аз се обръщам към светлината от телевизора. Лицето ми заема цялата лява половина от екрана, докато скицата с образа на Анри е вдясно. Рисунката изобщо не прилича на него — лицето му е остро и изпито, чак мършаво, така той изглежда с двайсет години по-стар, отколкото е. В смисъл — беше.

— Сякаш беше малко да те наричат терорист и заплаха за националната сигурност — отбелязва Сам. — Сега предлагат и награда.

— За мен? — питам.

— За теб и Анри. Сто хиляди долара за информация, която може да доведе до залавянето ви с Анри, и двеста и петдесет хиляди долара, ако някой заведе един от вас при тях — обяснява Сам.

— Цял живот бягам — казвам, разтърквайки очи. — Какво му е различното сега?

— Е, аз не съм бягал, но предлагат награда и за мен — продължава Сам. — Някакви си жалки двайсет и пет хиляди, представяте ли си?! А не знам колко добър съм като беглец. Никога преди не съм го правил.

Внимателно се примъквам към горния край на леглото, все още съм леко схванат. Сам сяда на другото легло и обхваща с длани главата си.

— Но ти си с нас, Сам. Ти ни подкрепяш — казвам.

— Не се тревожа — отвърща той със забит надолу нос.

Сам може и да не е разтревожен, но аз съм. Хапя бузите си отвътре, мисля си как, без Анри, ще го опазя, как ще опазя себе си и Шест живи. Поглеждам към Сам, който е толкова стресиран, че дупчи с пръст черната си тениска с логото на НАСА.

— Чуй ме, Сам. Искан ми се Анри да беше тук. Дори представа си нямаш колко много ми се иска той да е тук заради куп причини. Той не

само ме пазеше, когато бягахме от щат на щат, но знаеше всичко за Лориен и за семейството ми, притежаваше невероятно спокойствие, което толкова дълго ни предпазваше от беди. Не знам дали изобщо някога ще мога да правя това, което той правеше, за да опазя живота ни. Сигурен съм, че ако днес беше жив, нямаше да позволи да дойдеш с нас. Никога не би те подложил на подобна опасност. Но чуй ме, ти си тук и това е факт, и ти обещавам, че няма да позволя да ти се случи нещо.

— Аз искам да съм тук. Това е най-якото нещо, което ми се е случвало — казва Сам, млъква и ме поглежда в очите. — Освен това ти си най-добрият ми приятел, а аз никога не съм имал най-добър приятел.

— Нито пък аз — отговарям му.

— Още малко и ще се прегърнете — казва Шест и ние със Сам се засмиваме.

Лицето ми още е върху екрана. Снимката, която показват по телевизията, е същата, която Сара ми направи в най-първия ми учебен ден, деня, в който се запознах с нея, и там изглеждам някак си странно притеснен. Дясната страна на екрана сега е запълнена с по-малки снимки на петимата души, в чието убийство сме обвинени — трима учители, треньора по баскетбол и училищния портиер. Образът изведнъж се сменя отново, за да се видят снимки на разрушеното училище, а то наистина е разрушено — цялата му дясна половина е купчина отломки. Следват няколко интервюта с жители на Парадайс, последното е с майката на Сам. Показват я на екрана как плаче, гледа право в камерата и отчаяно моли „похитителите“: *„Умолявам ви, умолявам ви, върнете невредимо детето ми“*. Щом Сам вижда интервюто, със сигурност мога да кажа, че нещо в него се преобръща.

Следват сцени от погребенията и бденията със свещи от миналата седмица. Лицето на Сара се мярка върху екрана, държи свещ, а по страните ѝ се стичат сълзи. В гърлото ми засяда буца. Бих дал всичко само да набера номера ѝ, да чуя гласа ѝ. Направо се побърквам, като си представя какво преживява. Записът, на който се вижда как бягаме от горящата къща на Марк — с което всъщност започна цялата тази история, — е навсякъде из интернет. И докато ме обвиняваха, че съм подпалил и този пожар, Марк не спираше да уверява как аз нямам

нищо общо с него. А ако ме беше използвал като изкупителна жертва, това напълно щеше да го оневини.

Когато напуснахме Охайо, разрушаването на училището първоначално беше приписвано на торнадо, развихрило се извън сезона. Но спасителните екипи разровили останките и не след дълго открили петте трупа, които лежали на еднакво разстояние един от друг, без драскотина по тях, в стая, незасегната от битката. Аутопсиите показали, че те са починали от естествена смърт, без никакви следи от опиати или травми. Кой знае какво се е случило в действителност. Когато един от репортерите чул историята как съм скочил от прозореца на директорския кабинет и съм избягал от училището и как двамата с Анри не можем да бъдем открити никъде, пусна материал, в който ни обвиняваше за всичко. Останалите не закъсняха да го последват. А когато в къщата бяха открити фалшификаторските инструменти на Анри, както и няколко фалшиви документа, общественият гняв и възмущение се вдигнаха до небесата.

— Трябва да бъдем много предпазливи — казва Шест, която е седнала до стената.

— По-предпазливи от това да се крием в долнопробна мотелска стая със спуснати пердетата? — питам аз.

Шест отива обратно до прозореца, дръпва едното от пердетата и надзърта навън. Сноп слънчеви лъчи пада върху пода.

— Слънцето ще залезе след три часа. Да тръгнем веднага щом се стъмни.

— Слава Богу! — казва Сам. — Тази нощ се очаква метеоритен дъжд и ако караме на юг, можем да го видим. Да не говорим, че ако трябва да прекарам още някоя минута в тази скапана стая, ще откача.

— Сам, ти си беше откачен от мига, в който те срещнах — шегувам се аз.

Той ме замерва с възглавница, която отклонявам, без дори да вдигна ръка. Преобръщам я на няколко пъти във въздуха посредством телекинезата, след това я пращам като ракета срещу телевизора и той спира да работи.

Знам, че Шест е права. Не бива да се задържаме никъде — но съм напълно отчаян. Изобщо не му се вижда края, няма място, където да сме в безопасност. В края на леглото лежи и топли краката ми Бърни Косар, който след Охайо почти не се отделя от мен. Кучето

отваря очи, прозява се и се протяга. Поглежда нагоре към мен и по телепатия разбирам, че и той се чувства по-добре. Повечето от малките струпеи, които покриваха тялото му, са изчезнали, а по-големите заздравяват добре. Върху счупения си преден крак носи импровизирана шина и ще куца още няколко седмици, но вече почти прилича на добрия стар Бърни. Маха леко с опашка и слага лапи върху крака ми. Протягам се, издърпвам го в скута си и го чеша по коремчето.

— Ти какво мислиш, приятел? Готов ли си да напуснеш тази дупка?

Бърни Косар тупа с опашка по леглото.

— И така, накъде, приятели мои? — питам.

— Не знам — отговаря Шест. — За предпочитане някъде, където е топло, за да изкараме зимата, нали ще сме на път. Вече не издържам с този сняг. А най-не издържам, че не знам къде са останалите.

— Засега сме само ние тримата. Номер четири плюс Шест, плюс Сам.

— Обожавам алгебрата — обажда се Сам. — Сам е равен на хикс. Променливата величина хикс.

— Ти си хахо, пич — казвам.

Шест влиза в банята и миг по-късно се появява с пълна шепа тоалетни принадлежности.

— Ако изобщо има нещо утешително в случилото се, то е, дето поне сега останалите гардове знаят, че Джон не само е оцелял при първата си битка, но и я е спечелил. Това може да им вдъхне надежда. Сега важното е да открием останалите. И междувременно да тренираме заедно.

— На всяка цена — казвам и поглеждам към Сам. — Не е прекалено късно да се върнеш и да оправиш нещата, Сам. Може да измислиш някаква история за нас. Кажи им, че сме те отвлекли и сме те държали против волята ти и че си избягал при първа възможност. Ще те имат за герой. Момичетата ще тичат подир теб.

Сам хапе долната си устна и клати глава в несъгласие.

— Не желая да съм герой. А момичетата и без това си тичат подир мен.

Двамата с Шест въртим очи, но виждам, че тя се изчервява. Или може би си въобразявам.

— Говоря сериозно — казва той. — Няма да си тръгна.

Свивам рамене.

— Да считаме това за уредено. Сам е равен на хикс в уравнението.

Сам гледа Шест как отива към малкия си сак до телевизора и върху лицето му е изписано колко много я харесва. Облечена е с черни памучни шорти и бял потник, а косата ѝ е изтеглена назад. Няколко кичура падат свободно около лицето ѝ. Морав белег се откроява върху лявото ѝ бедро отпред, следите от шевове около него са нежно розови, все още покрити с коричка. Тя не само си заши сама раната, но си извади и конците. Щом Шест вдигне глава, Сам срамежливо отмества поглед. Очевидно има друга причина Сам да иска да остане с нас.

Шест се навежда, бърка в сака и изважда сгъната карта. Разгъва я в долния край на леглото. Тя сочи Тръксвил.

— Точно тук сме ние. А тук — продължава да мести пръста си от Северна Каролина към червена звездичка, направена с мастило, близо до центъра на Западна Вирджиния — се намира пещерата на могадорианците, тази, за която аз знам.

Поглеждам къде сочи. Дори и на картата е очевидно, че мястото е крайно изолирано; на разстояние от осем километра няма никакъв главен път, а на десет — никакъв град.

— Как научи къде е пещерата?

— Това е дълга история — отговаря тя. — По-добре да я оставим за пътуването.

Пръстът ѝ тръгва по нов маршрут на картата, на югозапад от Западна Вирджиния, пресича Тенеси и се установява върху една точка в Арканзас, близо до река Мисисипи.

— Какво има там? — питам я.

Издува бузи, изпуска дълбока въздишка, явно си спомня нещо, което се е случило. Когато мисли съсредоточено, лицето ѝ придобива особено изражение.

— Там беше сандъкът ми — казва тя. — И някои неща, които Катарина донесе от Лориен. Скрихме ги точно там.

— Какво искаш да кажеш с това беше?

Тя тръсва глава.

— Не е ли вече там?

— Не, те бяха по петите ни и не можехме да рискуваме да ни го отнемат. С нас нямаше да е в безопасност и го скрихме заедно с нещата на Катарина в Арканзас, после изчезнахме възможно най-бързо, смятахме, че ще успеем да вземем преднина...

Тя замълча.

— Настигнаха ви, така ли? — питам я, защото знам, че нейният сепан Катарина е мъртва от три години.

Тя въздиша.

— Това е още една история, която е най-добре да оставим за из път.

Отнема ми няколко минути да напъхам дрехите си в сака и тогава се сещам, че последния път Сара бе събрала багажа ми в него. Оттогава бяха изминали само десетина дни, но имах усещането, че е било поне преди година и половина. Чудя се дали полицията я е разпитвала, дали са я сочили с пръст в училище. Къде ли ще ходи на училище сега, след като сградата е разрушена? Сигурен съм, че ще може да се справи сама, но въпреки това няма да ѝ е лесно, особено след като няма представа нито къде се намирам, нито дали съм добре. Искане ми се да можех да се свържа с нея, без да излагам и двама ни на опасност.

Сам включва телевизора по старомодния начин — с дистанционното — и гледа новините, а Шест става невидима и отива да провери пикапа. Сигурно майката на Сам е установила, че колата им я няма, и е много вероятно полицията да я издирва. Преди няколко дни Сам открадна преден номер от друг пикап. Това може да ни помогне, докато стигнем до целта.

Приключвам с опаковането на багажа и слагам сака до вратата. Сам се усмихва, когато снимката му изскача върху екрана на телевизора — въртят същите новини, ясно ми е, че се кефи на късметата лична слава дори с риска да бъде считан за беглец. После отново показват моята снимка, което означава, че дават и тази на Анри. Мъчително е да го гледам, макар изобщо да не си прилича на скицата. Не му е времето да се чувствам виновен или нещастен, но толкова много ми липсва. Умря заради мен.

След петнайсет минути се появява Шест с бял найлонов плик.

Вдига го високо и го разклаща към нас.

— Купих ви нещо, момчета.

— Охо, какво? — питам.

Тя бърка в плика и вади машинка за подстригване.

— Мисля, че е време за подстрижка.

— О, моля ти се, главата ми е малка, ще приличам на костенурка — протестира Сам.

Засмивам се и се опитвам да си го представя без рошавата му коса. Вратът му е дълъг и тънък и май има право.

— Ще движиш инкогнито — отговаря му Шест.

— Ама не искам да съм инкогнито, аз съм променливата величина хикс.

— Спри да се правиш на мекотело — казва Шест.

Той се мръщи. Опитвам се да го давам бодро и оптимистично.

— Така е, Сам — казвам и си свалям ризата.

Шест влиза след мен в банята, разкъсва опаковката на машинката, а аз се навеждам над ваната. Пръстите ѝ са леко студени и по гръбнака ми полазват тръпки. Искане ми се Сара да е тази, която да ме държи здраво за рамото, докато ме префасонира. Сам ни гледа от прага на вратата и въздиша шумно, иска да разберем, че хич не одобрява тази работа.

Шест приключва, аз забърсвам с кърпа падналите косми, после се изправям и се поглеждам в огледалото. Главата ми е по-светла от останалата част на лицето, но само защото никога не е виждала слънце. Мисля, че няколко дни във Флорида Кийс, където двамата с Анри живеехме преди Охайо, биха оправили проблема за нула време.

— Ето виж, Джон така изглежда като печен мъжага, а аз ще приличам на лайно — хленчи Сам.

— Аз съм си печен мъжага, Сам — отговарям.

Докато Шест почиства машинката, той ми се пули невярващо.

— Долу! — заповядва тя.

Сам се подчинява, спуска се на колене и се навежда над ваната. Когато тя приключва, той се изправя и ме поглежда умоляващо.

— Много ли е зле?

— Изглеждаш добре, приятелю — казвам. — Приличаш на беглец.

Сам разтърква главата си няколко пъти и накрая се поглежда в огледалото. Дърпа се ужасен.

— О, приличам на извънземно! — възкликва с престорено отвращение, след това ме поглежда през рамо и се извинява непохватно. — Нищо лично.

Шест събира всичките косми от ваната и ги хвърля в тоалетната, после пуска водата, като внимава да не останат никакви следи. Навива шнура на машинката акуратно и стегнато и я пъха в калъфа.

— Добре е нещата да се правят навреме — казва тя.

Пристягаме саковете с ремъци към гърба ѝ, тя ги хваща с двете си ръце, после става невидима и саковете също изчезват. Втурва се през вратата и отива да ги занесе до колата, без някой да може да я забележи. Докато я няма, бъркам вдясно в дъното на дрешника, махам няколко хавлиени кърпи и измъквам лориенския сандък.

— Ще отвориш ли някога това нещо? — пита ме Сам.

Откакто му казах за него, непрекъснато се вълнува какво ли има вътре.

— Да, разбира се — отговарям. — Веднага щом се почувствам в безопасност.

Мотелската врата се отваря, после се затваря. Шест се материализира отново и поглежда към сандъка.

— Не мога да направя теб и Сам невидими заедно със сандъка. Само каквото държа в ръцете си. Първо ще занеса сандъка в колата.

— Не, всичко е окей. Вземи Сам с тебе, аз ще ви следвам.

— Но това е тъпо, Джон. Как така ще ни следваш?

Слагам си шапката и якето, дърпам ципа, вдигам качулката над главата си, оставям да се вижда само лицето ми.

— Няма проблем. И аз имам силно развит слух като теб — казвам.

Тя ме поглежда скептично и клати глава. Хващам кайшката на Бърни Косар и я закопчавам за нашийника.

— Само докато стигнем до колата — обяснявам му, защото той мрази да го водят на кайшка. После размислям и се навеждам да го взема, тъй като кракът му все още не е оздравял напълно, но той ми предава, че предпочита да върви сам.

— Аз съм готов, дайте знак и тръгваме — казвам.

— Добре, хайде — казва Шест.

Сам ѝ подава ръката си малко прекалено въодушевено. Сдържам смеха си.

— Какво има? — пита той.

Клатя глава.

— Нищо, ще се старая да вървя след вас, но не избързвайте много.

— Просто се изкашляй, ако не можеш да ни следваш, и аз ще спра. Колата е на няколко минути оттук, зад изоставения хамбар. Няма начин да я пропуснеш — обяснява Шест.

Вратата се отваря и Сам и Шест изчезват.

— Сега е наш ред, Бърни Косар. Само ти и аз.

Той припка след мен с изплезен език. Като изключим бързите разходки до малкия затревен участък зад мотела за облекчаване на естествените му нужди, Бърни Косар също беше в клетка като всички нас.

Нощният въздух е хладен и свеж, напоен с уханието на бор, и вятърът в лицето ми веднага ме връща към живота. Вървя със затворени очи и се опитвам да усетя Шест, като „опипвам“ въздуха с ума си. Посредством телекинезата усещам пейзажа наоколо по същия начин, както когато спрях летящия куршум в Атенс, улавяйки го още във въздуха. Усещам ги на няколко стъпки пред мен, леко вдясно. Побутвам Шест и тя се стряска, дъхът ѝ засяда в гърлото. След три секунди тя ме блъска с рамо и за малко да падна. Смея се. Тя също.

— Хора, какво правите? — пита Сам, нашите закачки го дразнят. — Нали трябваше да сме тихи, забравихте ли?

Стигаме до пикапа, паркиран зад паянтов стар хамбар, който сякаш всеки миг ще рухне. Шест пуска ръката на Сам, той се качва в кабината и се намества по средата. Шест скача зад кормилото, а аз се плъзгам до Сам с Бърни Косар в краката ми.

— Хей, пич, какво е станало с косата ти? — ръгам Сам.

— Млъквай!

Шест пали колата, аз се усмихвам, докато я изкарва на шосето, и пуска фаровете, щом колелата докосват асфалта.

— Какво има? — пита Сам.

— Мислех си, че от нас четиримата трима са извънземни, двама са бегълци с терористични връзки и никой от нас няма валидна

шофьорска книжка. Нещо ми подсказва, че нещата може да станат интересни.

Дори Шест не може да се сдържи и се усмихва.

ГЛАВА 4

— Бях на тринайсет, когато ни настигнаха — започва Шест.

Пресекли сме границата и навлизаме в Тенеси петнайсет минути след като сме напуснали мотела в Тръксвил. Бях я помолил да ни разкаже как двете с Катарина са били заловени.

— Намирахме се в Западен Тексас, след като избягахме от Мексико заради глупава грешка. И двете бяхме напълно зашеметени от някакво тъпо съобщение в интернет, написано от номер Две, макар че по онова време не знаехме, че е написано от Две, и отговорихме. Чувствахме се самотни в Мексико, живеехме в някакъв прашен град посред нищото и просто трябваше да разберем дали наистина ставаше въпрос за гард.

Кимам, знам какво има предвид. И Анри беше видял съобщението в блога, докато се намирахме в Колорадо. По същото време участвах в училищен конкурс по правопис и белегът се появи, докато бях на сцената. Закараха ме в болницата и лекарят видя първия белег, както и прясно обгорените места, стигащи до костта, от втория. Щом Анри пристигна, го обвиниха в малтретиране на дете и това затвърди решението ни да напуснем щата и да приемем нови самоличности, поредното ново начало.

— „Деветима, сега осмина. Останалите, там ли сте?“ — питам я.

— Да, точно това съобщение.

— Значи вие сте били тези, които отговориха — казвам аз.

Анри бе запазил съобщението от екрана, за да мога и аз да го видя. Като луд се зае да хаква компютъра, за да изтрие текста, преди да е станала белята, но не бе достатъчно бърз. Двама бяха убити. Веднага след това някой изтри съобщението. Предположихме, че са били могадорианците.

— Катарина го направи, просто написа: „Ние сме тук“. Само след минута се появи белегът — казва Шест, клатейки глава. — Беше глупаво от страна на Две да пуска това съобщение, след като знаеше

много добре, че тя е следващата. И досега не мога да разбера защо е рискувала.

— Ей, а знаете ли къде се е намирала? — пита Сам.

Поглеждам Шест.

— Ти знаеше ли? Анри мислеше, че е в Англия, но не беше съвсем сигурен.

— Нямам никаква представа. Знаехме само, че щом са се добрали до нея толкова бързо, няма да им отнеме много време да стигнат и до нас.

— Но как изобщо разбрахте, че тя го е писала? — пита Сам.

Шест го поглежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами не знам, вие дори не сте сигурни къде се е намирала, а как сте сигурни, че е била тя?

— Че кой друг би могъл да бъде?

— Ами, искам да кажа, гледам ви колко сте предпазливи двамата с Джон. Не мога да си представя някой от вас да направи нещо толкова глупаво, ако знаехте, че сте следващите. Още повече, като се има предвид всичко, което знаете за могодорианците. Смятам, че вие никога не бихте пуснали нищо в интернет.

— Вярно е, Сам.

— Имам предвид, може би те вече са били заловили Две и са се опитвали да накарат някой от вас да се разкрие, преди да я убият, което пък обяснява защо е била убита секунди след като сте отговорили. Може да е било блъф. Или може би тя е знаела какво правят и се е самоубила, за да ви предупреди да бягате или нещо такова. Това са просто догадки, нали така?

— Точно така — казвам аз. Всъщност — много добри догадки. Не бях се сетил. Чудя се дали на Анри му е хрумнало.

Пътуваме, потънали в мълчание, и разсъждаваме върху това. Шест не превишава позволената скорост и няколко коли ни задминават. Лампите по магистралата придават на хълмистите възвишения в далечината призрачен вид.

— Може да е била уплашена и отчаяна — казвам. — Това може да я е накарало да извърши нещо глупаво, като например лекомислено да пусне съобщение в интернет.

Сам повдига рамене.

— Просто ми се струва малко вероятно.

— Така е — отговарям. — Те обаче може да са убили сепана й и тя да е обезумяла от ужас. Сигурно е била на дванайсет, най-много на тринайсет години. Представи си да си на тази възраст и съвсем сам — казвам, преди да си дам сметка, че описвам точно ситуацията, в която е била самата Шест. Тя ме поглежда, после отново извъръща очи към пътя.

— Нито за миг не помислихме, че може да е номер — казва тя. — А има логика. По онова време просто бяхме уплашени. А и глезенът ми се беше подпалил. Трудничко е да мислиш нормално, когато имаш усещането, че режат крака ти с трион.

Кимам с разбиране.

— Но дори и след първоначалния страх изобщо не се сетихме да погледнем на нещата от този ъгъл. Отговорихме на съобщението и това ги насочи по следите ни. Беше безумно от наша страна. Може би си прав, Сам. Мога единствено да се надявам, че сме поумнели, онези от нас, които сме останали.

Последното й изречение увисва във въздуха. Останали сме само шестима. Шестима от нас срещу неизвестен брой от тях. И никаква представа как бихме могли да се намерим. Ние сме единствената надежда. Сплотени сме силни. Силата на шестимата. При тази мисъл сърцето ми започва да бие два пъти по-бързо от нормалното.

— Какво? — пита Шест.

— Останали сме шестима.

— Знам, и какво от това?

— Шестима от нас, може би някои от другите все още са със своите сепани, а може би не. Но шестима да се борят срещу неизвестно колко могадорианци? Хиляда? Сто хиляди? Милион!

— Е, не забравяй и мен — казва Сам. — И Бърни Косар.

Кимвам.

— Съжалявам, Сам, прав си — осмина сме.

Изведнъж се сещам за още нещо.

— Шест, знаеш ли за втория кораб от Лориен?

— Освен нашия?

— Да, излетял е след него. Или поне аз така мисля. Натоварен с химери. Някъде към петнайсет, както и трима сепани и май едно бебе. Имах видение за това, когато двамата с Анри тренирахме, макар той да

беше скептично настроен. Но дотук всичките ми видения се оказват достоверни.

— Нямах никаква представа.

— Заминали са със стара ракета, нещо като совалка на НАСА. Нали се сещаш, задвижвана от гориво, което оставя пушек след себе си.

— В такъв случай няма как да е успял да стигне дотук — казва Шест.

— Точно, и Анри каза същото.

— Химери? — пита Сам. — От същия вид като Бърни Косар?

Кимам утвърдително. Той се оживява.

— Навярно именно така Бърни е дошъл тук? Можеш ли да си представиш какво би означавало, ако всички те са дошли тук, като се има предвид какви чудесии направи Бърни по време на битката?!

— Би било страхотно — съгласявам се. — Но съм сигурен, че добрият стар Бърни беше в нашия кораб.

Прокарвам ръка по гърба на Бърни Косар и напипвам сплъстените струпей, които все още покриват почти цялото му тяло. Сам въздиша, обляга се назад и по лицето му се изписва облекчение, навярно си представя армия от химери, които ни се притичват на помощ в последната минута, за да разгромим могадорианците. Шест поглежда в огледалото за обратно виждане и фаровете от колата зад нас осветяват ивица от лицето ѝ. Тя обръща очи отново към пътя със същия замислен поглед, какъвто Анри винаги имаше, когато караше кола.

— Могадорианците... — започва тихо Шест, преглъщайки, и ние със Сам насочваме вниманието си към нея. — Хванаха ни ден след като отговорихме на съобщението на Две, бяхме в един безлюден град в Западен Тексас. Катарина беше карала петнайсет часа без прекъсване от Мексико, ставаше късно и бяхме изтощени, и двете не бяхме спали. Спряхме в мотел встрани от магистралата, почти като онзи, дето го напуснахме. Намираше се в градче, което изглеждаше сякаш извадено от някакъв стар уестърн, пълно с каубои и собственици на говеда. Пред някои от сградите дори имаше стълбове, на които да можеш да си вържеш коня. Беше доста странно място, но пристигахме от пращен град в Мексико и трябваше да спрем някъде.

Замлъква, когато ни задминава кола. Проследява я с поглед, проверява спидометъра, след което продължава да следи пътя.

— Отидохме да хапнем нещо в някакъв крайпътен ресторант. Бяхме преполовили храната, когато влезе един мъж и седна. Беше облечен с бяла риза и вратовръзка, но вратовръзката му беше от онези, каубойските, а и дрехите му изглеждаха демоде. Не му обърнахме внимание, макар да забелязах, че останалите хора в ресторанта го зяпат, но те зяпаха и нас. По някое време той се обърна и се загледа в нас, но тъй като всички останали правеха същото, не направих връзката. По онова време бях едва на тринайсет години и ми беше трудно да мисля за други неща, освен за сън и храна. Така че приключихме с яденето и се върнахме в стаята си. Катарина се пъкна под душа и когато излезе, увита в хавлия, на вратата се почука. Спогледахме се. Тя попита кой е и мъжът вън отговори, че е управителят на мотела, носел ни чисти кърпи и лед. Без да се замислям, отидох да отворя вратата.

— О, не — казва Сам.

Шест кимва утвърдително.

— Беше мъжът от ресторанта с каубойската вратовръзка. Влезе направо в стаята и затвори вратата. Аз не криех амулета си, виждаше се целият. Той веднага разбра коя съм, а и ние с Катарина веднага разбрахме кой е той. С плавно движение измъкна нож от колана на панталоните си и го завъртя към главата ми. Беше бърз и нямах време да реагирам. Все още нямах завети, нямах никаква защита. Бях мъртва. Ала тогава се случи най-странното нещо. Когато ножът се заби в черепа ми, неговият череп се разцепи на две. Не чувствах нищо. По-късно научих, че те изобщо нямат представа как действа заклинанието, че той не може да ме убие, докато номерата от едно до пет не са мъртви. Могадорианецът се свлече на пода и се превърна в прах.

— Страхотно! — казва Сам.

— Чакай — прекъсвам го аз. — От това, което съм виждал, знам, че доста лесно може да разпознаеш могадорианците. Кожата им е толкова бяла, изглежда като избелена. И зъбите им, и очите им...

Млъквам.

— Как не сте разбрали още в ресторанта? Защо го пуснахте в стаята?

— Почти сигурна съм, че само разузнавачите и войните им изглеждат по този начин. Всъщност те са могадорианският вариант на военни. Поне така ми беше казвала Катарина. Останалите изглеждат съвсем като нормални хора, като нас. Този от ресторанта приличаше на счетоводител, носеше очила с телени рамки, черни панталони и бяла риза с къс ръкав и онази вратовръзка. Дори имаше доста тъпи мустаци. Спомням си, че кожата му беше светлокафява. Нямахме никаква представа, че са по следите ни.

— Много успокоително — казвам саркастично.

Представям си отново картината как ножът се забива в черепа на Шест, убивайки могадорианеца вместо нея. Ако някой от тях сега пробва същото с нож срещу мен, ще бъда убит. Прогонвам тази мисъл от главата си и я питам:

— Мислиш ли, че още са в Парадайс?

Тя не казва нищо в продължение на минута и когато най-сетне проговаря, ми се иска да не го прави.

— Мисля, че е възможно.

— В такъв случай Сара се намира в опасност?

— Всички са в опасност, Джон. Всички, които познаваме в Парадайс; всички, които не познаваме в Парадайс.

Вероятно цял Парадайс е под наблюдение, знам, че е опасно да се приближаваш до него на по-малко от осемдесет километра. Или да се обаждаш по телефона. Или дори да изпратиш писмо. Така те ще разберат, че Сара ме привлича, че двамата имаме връзка.

— Както и да е — казва Сам, явно иска да се върнем към историята. — Могадорианският счетоводител пада на земята и умира. Какво стана после?

— Катарина ми подхвърли сандъка, грабна куфара ни и двете изхвърчихме от мотелската стая, Катарина както си беше по хавлия. Колата беше отключена и скочихме вътре. Друг могадорианец се показва зад хотела, готов да ни нападне. Кат беше толкова объркана, че не можеше да намери ключовете. Все пак заключи вратите на колата и вдигна стъклата на прозорците. Но онзи не си губеше времето, заби юмрук през стъклото на прозореца откъм пасажерската седалка и ме сграбчи за блузата. Катарина пицеше и някакви мъже, които минаваха наблизо, се включиха в екшъна... От ресторанта наизлизаха други да видят какво става. Могадорианецът нямаше друг избор, освен да ме

пусне и да се изправи срещу мъжете... „Ключовете са в мотелската стая!“ — изкрещя Катарина. Изскочих от колата и на бегом се върнах за ключовете. Само благодарение на онези мъже в Тексас успяхме да се измъкнем тогава, те ни спасиха живота. Когато излязох от мотелската стая с ключовете, единият от тексасците беше насочил пистолет към могадорианеца... Нямахме представа какво се е случило след това, защото Катарина даде газ и повече не погледахме назад. Няколко седмици по-късно скрихмe сандъка точно преди да ни заловят окончателно.

— Сандъците на първите трима не са ли вече в тях? — пита Сам.

— Сигурно, но за какво са им? Когато умрем, сандъкът на секундата се отключва сам и всичко вътре става безполезно — казва тя и аз кимам, защото поне това знам от разговорите ни с Анри.

— Не само че предметите стават безполезни — обяснявам аз, — но напълно се разпадат, досущ както могадорианците, когато ги убиеш.

— Страхотно! — казва Сам.

Изведнъж се сецям за залепващата бележка, която открих, когато спасявах Анри в Атенс, Охайо.

— Мъжете, които Анри посети, онези, които списваха „Те се разхождат сред нас“?

— Е?

— Ами имаха някакъв източник, който, изглежда, бил заловил един могадорианец, бил го измъчвал, за да измъкне информация. От него разбрал, че следят номер седем в Испания и че номер девет се намира някъде из Южна Америка.

Шест се замисля за миг. Хапе устната си и поглежда в огледалото за обратно виждане.

— Знам със сигурност, че номер седем е момиче. Поне това помня от пътуването си с кораба.

Тъкмо когато казва това, зад нас отеква вой на сирена.

ГЛАВА 5

Снегът спира в събота вечер. Стържещ звук от лопати върху асфалта изпълва нощния въздух. От прозореца виждам неясните силуети на местните жители. Те почистват снега от тротоарите в тази тиха вечер, подготвят се за сутринта, когато ще тръгнат за неделната литургия. Усещам някакво спокойствие в тяхното общо усилие и ми се иска да отида там, да бъда сред тях. В този момент удря камбаната за лягане. За минутка всичките четиринайсет момичета в стаята са по леглата си и лампите са угасени.

В мига, в който затварям очи, сънят започва. Стоя сред поле от цветя в топъл летен ден. Вдясно, в далечината, на фона на залязващото слънце се издига назъбена планинска верига, вляво се простира морето. Момиче, облечено в черно, с гарвановочерна коса и поразителни сиви очи, се появява от нищото. Върху лицето му е изписана усмивка, едновременно напрегната и уверена. Само двете с нея сме. Изведнъж зад мен настъпва голямо разместване, сякаш току-що започва земетресение, земята се разцепва и зейва разкъсана. Не се обръщам да видя какво се случва. Момичето е вперило очи в мен, вдига ръка, прави ми знак да я хвана. Протягам моята ръка. Очите ми се отварят.

Светлина прониква през прозорците. Макар да ми се струва, че са минали само няколко минути, в действителност цялата нощ се е изнижала. Разтърсвам глава да прогоня съня. Неделята е ден за почивка, макар че по ирония на съдбата това е най-заетият ни ден от седмицата, който започва с дълга литургия.

На пръв поглед огромната неделна тълпа се стича в манастира поради силната си религиозна отдаденост, но в действителност причината е Ел Фестин — тържествената гощавка, давана след литургията. Всички, които живеем тук, трябва да работим. Моето място е в столовата. Свободни сме едва когато угощението приключи. Ако имам късмет, ще свършим към четири часа и мога да не се връщам

в манастира до залез-слънце. По това време на годината това се пада малко след шест часа.

Втурваме се към душовете, къпем се набързо, мием зъби, решим коси, обличаме си официалното облекло — еднакви черно-бели дрехи, които ни покриват целите, без дланите и главата. Когато повечето от момичетата вече са излезли от стаята, вътре влиза Аделина. Застава пред мен и оправя дрехата ми около врата. Чувствам се много помалка, отколкото съм в действителност. Чувам как множеството се подрежда в нефа. Аделина продължава да мълчи. Аз също. Поглеждам сивите кичури в кестенявата ѝ коса, които досега не бях забелязала. Около очите и устата ѝ има бръчки. Тя е на четирийсет и две, но изглежда с десет години по-стара.

— Сънувах сън за момиче с гарвановочерна коса и сиви очи, което протягаше ръка към мен — казвам, нарушавайки мълчанието. — Искаше да уловя ръката ѝ.

— Хубаво — отговаря тя, без да е сигурна защо ѝ разказвам съня си.

— Мислиш ли, че е възможно тя да е една от нас?

Приключва с оправянето на якичката ми.

— Мисля, че не бива да тълкуваш сънищата си прекалено много.

Иска ми се да поспоря с нея за това, но не съм сигурна какво да кажа. Вместо това промърморвам:

— Беше толкова истинско.

— Така е с някои сънища.

— Но преди много време ми беше казала, че на Лориен понякога сме можели да общуваме през огромни разстояния.

— Да, и веднага след това ти четях за вълка, който събаря къщи с духане, и за гъска, снасяща златни яйца.

— Но това бяха приказки.

— Всичко е една огромна приказка, Марина.

Скърцам със зъби от яд.

— Как може да говориш така? И двете знаем, че това не е вярно. И двете знаем откъде дойдохме и защо сме тук. Не знам защо се държиш така, сякаш не си дошла от Лориен и нямаш задължението да ме обучаваши.

Сключва ръце зад гърба и поглежда към тавана.

— Марина, откакто съм тук, откакто ние сме тук, имахме късмета да научим истината за сътворението, за това откъде сме и каква е истинската ни мисия тук, на Земята. И всичко това открих в Библията.

— А Библията не е приказка, така ли?

Раменете ѝ се вцепеняват. Сключва вежди, челюстта ѝ увисва.

— Лориен не е приказка — казвам, преди да е успяла да ми отговори, и като използвам телекинезата, вдигам възглавница от близкото легло и я завъртам във въздуха. Аделина прави нещо, което никога преди не е правила — зашлевява ми плесница. Силна. Пускам възглавницата, притискам с ръка смъдящата си буза и зяпвам от изненада.

— Да не си посмяла да правиш това пред други хора — казва тя, бясна.

— Това, което току-що направих, не е някаква измислена приказка. Не участвам в приказки. Ти си моят сепан и не си част от приказка.

— Наричай го както си искаш — отвърща ми тя.

— Не си ли чела новините? Знаеш много добре, момчето в Охайо е един от нас, трябва да го знаеш! Той може да се окаже нашият единствен шанс!

— Единствен шанс за какво? — пита тя.

— За живот.

— А какво според теб е това тук?

— Да прекарваш дните си, като се вживяваш в лъжите на чужда раса, не е никакъв живот — отвърщам.

Тя тръсва глава.

— Откажи се, Марина — казва и излиза.

Не ми остава нищо друго, освен да я последвам.

Марина. Името ми звучи толкова нормално сега, толкова мое. Изобщо не се замислям за него, когато Аделина просъсква името ми, нито когато едно от момичетата от сиропиталището го изкрепява на излизане от училище, размахвайки учебника ми по математика, който съм забравила. Но то невинаги е било моето име. Тогава, когато напразно търсехме топла храна и място да преспим, преди Испания и „Света Тереса“, преди Аделина да беше Аделина, аз се казвах Женевиер. Аделина се казваше Одет. Това бяха френските ни имена.

— Трябва да сменяме имената си във всяка нова страна — беше прошепнала Аделина, когато се казваше Сигни и се намирахме в Норвегия, където корабът ни акостира след месеци, прекарани в морето. Беше си избрала Сигни, защото това име беше изписано върху тениската на жената зад щанда.

— А какво ще е моето име? — попитах я тогава.

— Каквото си избереш — отговори ми тя.

Намирахме се в кафене в центъра на неприветливо село и се наслаждавахме на топлината от голямата чаша горещ шоколад, от която пиехме и двете. Сигни беше станала, за да вземе съботно-неделния вестник от съседна маса. На първа страница имаше снимка на най-красивата жена, която съм виждала. Руса коса, високи скули, тъмносини очи. Казваше се Бригита. Така моето име стана Бригита.

Даже когато пътувахме с влак и държавите профучаваха покрай прозореца като дървета, винаги сменяхме имената си, дори да се касаеше само за няколко часа. Така беше, трябваше да се крием от могадорианците, от всеки, който би могъл да ни преследва. Но това беше и едно от нещата, които повдигаха духа ни сред толкова много разочарования. Тогава си мислех, че е много забавно, дори ми се искаше да бяхме пропътували Европа няколко пъти. В Полша бях Минка, а тя си избра Зали. В Дания тя се казваше Фатима, а аз Ясмин. В Австрия имах две имена — Софи и Астрид. Тя се влюби в Емалина.

— Защо точно Емалина? — попитах я тогава.

Тя се засмя.

— Не знам. Може би защото ми харесва, че донякъде са две имена в едно. Всяко едно от тях е красиво само по себе си, но когато се слепят, се получава нещо изключително.

Всъщност сега се питам дали това не беше последният път, когато я чух да се смее. А може би и последният път, когато се прегърнахме или говорехме за предопределената ни съдба. Знам, тогава за последен път почувствах, че тя е загрижена да бъде моят сепан, че се тревожи за това, което стана с Лориен — за това, което се случи с мен.

Пристигаме за литургията тъкмо преди да започне. Останали са единствено места на последния ред, където аз така или иначе предпочитам да седя. Аделина избързва напред, при сестрите. Отец Марко, свещеникът, подема първата молитва с неизменно мрачния си

глас и голяма част от думите му стигат до мен глухи и изкривени до неузнаваемост. Обичам да си седя така по време на литургията, откъсната и безучастна. Опитвам се да не мисля как Аделина ме зашлеви, а вместо това разсъждавам какво ще правя, когато приключи Ел Фестин. Снегът изобщо не се е разтопил, но съм решена на всяка цена да стигна до пещерата. Имам да рисувам нещо ново, а искам също така да завърша портрета на Джон Смит, който започнах миналата седмица.

Литургията се точи до безкрайност, или поне на мен така ми се струва, с всичките тези обреди, свещенодействия, причестявания, четене на текстове от Библията, молитви, ритуали. Когато стигаме последната молитва, аз съм изтощена и дори не се опитвам да се преструвам, че се моля, както правя обикновено. Вместо това седя с изправена глава и отворени очи и зяпам вратовете на присъстващите. Познавам почти всички. Някакъв мъж спи изправен на пейката си със скръстени ръце и брадичка, опряна в гърдите. Наблюдавам го, когато нещо в съня му го стряска и той се събужда със сумтене. Няколко души се обръщат към него, докато той все още се ориентира в обстановката. Не се сдържам и се усмихвам. Но щом отмествам очи, погледът ми се натъква на сестра Дора, която ме следи навъсено. Свеждам глава, затварям очи и се преструвам, че се моля, безмълвно повтарям думите, които отец Марко рецитира отпред. Знам обаче, че съм разкрита. Сестра Дора живее само за това. Готова е на всичко, само и само да ни залови как вършим неща, които не бива да правим.

Молитвата свършва с кръстене, което слага край на литургията. Ставам и се измъквам от мястото си преди всички, напускам нефа и бързам към кухнята. Сестра Дора може и да е най-дебелата от сестрите, но ако трябва, е необикновено пъргава, а аз не искам да й давам шанс да ме хване. Ако не успее да го направи, твърде вероятно е да се размина с наказанието. Така и става. Когато след пет минути сестра Дора влиза в столовата, аз беля картофи, застанала до една четиринайсетгодишна дърдорана на име Паола и до две години помалката й сестра Лусия, и тя само ме изглежда кръвнишки.

— Какво й става? — пита Лусия.

— Хвана ме да се усмихвам по време на литургията.

— Хубаво че не са те напердашили — казва Лусия с крайчеца на устата си.

Кимам с глава и се връщам към работата си. Колкото и да са мимолетни, подобни мигове ни сближават, най-вече фактът, че имаме общ враг. Когато бях по-малка, си мислех, че щом сме сираци и живеем под един и същи тираничен покрив, ще сме обединени във вечно приятелство, веднъж и завинаги. Всъщност беше точно обратното, това ни разделяше, създаваше клики сред и без това малката ни група — красивите момичета (с изключение на Ла Горда, която също е част от групичката им), умните момичета, яките момичета, малките момичета, докато останах съвсем сама.

След половин час, когато всичко е готово, занасяме храната от кухнята до масата за сервиране. Тълпата от чакащи ръкопляска. В края на опашката забелязвам моя най-любим човек от цялото село Света Тереса — Ектор Рикардо. Дрехите му са мръсни и измачкани, косата му е разрошена. Очите му са кръвясали, а лицето и бузите му са силно зачервени. Дори от разстояние забелязвам, че и двете му ръце треперят леко, както обикновено е в неделя — единственият ден от седмицата, в който той тържествено се е зарекъл да не пие. Днес изглежда особено скапан, макар че когато най-после стига до мен и подава подноса си, върху лицето му се изписва най-оптимистичната усмивка, на която е способен.

— Как си, моя скъпа кралице на морето? — пита той.

Правя реверанс и отговарям:

— Добре съм, Ектор, а ти как си?

Той свива рамене, сетне отвърща:

— Животът е като хубавото вино, трябва да го пиеш на малки глътки и да го вкушаш с наслада.

Засмивам се. Ектор винаги е готов да сподели някоя стара поговорка.

За първи път срещнах Ектор, когато бях на тринайсет. Седеше навън в единственото кафене на „Кайе Принсипал“ и пиеше сам бутилка вино. Беше късно следобед и аз се връщах от училище. Когато минах покрай него, погледите ни се срещнаха.

— Марина, като морето — рече ми той тогава и ми се стори странно, че знае името ми, а не би трябвало да се учудвам, защото го срещам всяка седмица в черквата още от деня, в който пристигнах. — Ела за малко да правиш компания на един пияница.

И аз отидох. Не знам защо. Навярно защото Ектор е изключително мил човек. Той ме кара да се чувствам спокойна и не се прави на нещо, което не е, за разлика от мнозина други. Сякаш казва: „Ето ме, това съм аз — приеми ме или ме остави на мира.“

Онзи първи ден седяхме и разговаряхме дълго, той изпи бутилката с вино и си поръча втора.

— Стой плътно до Ектор Рикардо — рече ми той, когато трябваше да се връщам в манастира. — Ще се грижа за теб, това се вижда от името ми. Латинският корен на Ектор идва от „закрилям и държа здраво“. А Рикардо означава „сила и смелост“. Ектор Рикардо ще се грижи за теб! — И той се удари два пъти с юмрук в гърдите.

Знаех, че наистина го мисли.

После продължи:

— Марина. Като морето. Това означава името ти. Знаеш ли това?

Казах му, че не знам. Зачудих се какво ли означава Бригита. Или Ясмин. Какви ли са корените на Емалина?

— Това значи, че ти си морската кралица на „Света Тереса“ — каза той и се изхили криво.

Прихнах.

— Мисля, че си пил твърде много, Ектор Рикардо.

— Естествено — отвърна той. — Аз съм селският пияница, скъпа Марина. Но нека това не те заблуждава. Въпреки всичко Рикардо е закрилник. Освен това, покажи ми човек без пороци и аз ще ти покажа човек без добродетели.

Години по-късно той си остава един от малкото хора, които мога да нарека свои приятели.

Отнема двацет и пет минути всичките няколкостотин души да си получат дължимото днес. Когато последният човек напуска опашката, идва ред и ние да хапнем, седнали встрани от останалите. Групичката ни се храни възможно най-бързо, защото знаем, че колкото по-пъргаво изчистим и приберем всичко, толкова по-рано ще бъдем свободни.

След четвърт час петте от нас, които обслужваме опашката, търкаме тенджери и тигани, бършем плотове. В най-добрия случай почистването отнема час, и това при условие, че всички са приключили с храненето и са напуснали столовата, което става рядко. Докато чистим и когато съм сигурна, че другите момичета не ме

виждат, наблъсквам в торбичка трайни продукти, които смятам да занеса в пещерата днес — сушени плодове, ядки, консерва с риба тон, консерва боб. Това се е превърнало в нещо като седмична традиция за мен. Дълго време се убеждавах, че го правя, за да мога да похапна, докато рисувам по стените на пещерата. Истината обаче е, че трупам храна, в случай че най-лошото ме застигне и трябва да се крия. А под най-лошото разбирам тях.

ГЛАВА 6

Когато най-накрая излизам навън, облечена в по-топли дрехи и с навито одеяло под мишница, слънцето се е изместило на запад и в небето няма нито един облак. Четири и половина е, което в най-добрия случай ми дава час и половина. Мразя неделите с тяхното притеснено суетене, бавния ход на деня чак до мига, в който оставаме свободни, когато времето започва да лети. Поглеждам на изток и от светлината, която се отразява от снега, присвивам очи. Пещерата се намира зад два каменисти хълма. Снегът е натрупал огромна покривка и не съм сигурна дали днес ще мога да открия входа на пещерата. Въпреки това нахлузвам шапката, вдигам ципа на якето, прехвърлям одеялото около врата като пелерина и се отправям на изток.

Две високи брези бележат началото на пътеката и щом нагазвам дълбоките преспи, краката ми се вкочаняват. Одеялото мете снега зад мен, изтривайки следите ми. Минавам покрай няколко познати знаци, които обозначават посоката — скала, която стърчи над другите, дърво, което се е наклонило под малко по-различен ъгъл. След двайсет минути минавам покрай скала, която прилича досущ на камилска гърбица, а това значи, че почти съм стигнала.

Имам смътното усещане, че някой ме наблюдава, а може би й следи. Обръщам се и оглеждам планинския склон. Тишина. Сняг, нищо друго. Одеялото около врата ми върши голяма работа, замитайки следите ми. Постепенно кожата на врата ми настръхва. Виждала съм как зайци се сливат с околността и остават незабележими, докато почти не ги настъпиш. Знам също, че ако не виждаш някого, не означава, че той не те вижда.

След пет минути най-после съзирам топчестия храст, който запречва входа. Отворът на пещерата прилича на огромна дупка на мармот, врязана в скалата, и точно за такава я смятах дълги години. Когато обаче поогледах по-отблизо, разбрах, че греша. Пещерата беше дълбока и тъмна и от слабата светлина, която проникваше вътре, не можех да видя почти нищо. Неосъзнато желание ме дърпаше да

разкрия тайните ѝ и се чудя дали това не предизвика проявяването на завета ми, а именно способността да виждам на тъмно. На тъмно не виждам толкова добре, колкото на дневна светлина, но дори и най-дълбоките и черни кътчета сияят, сякаш осветявани от запалена свещ.

Коленичила, разчиствам снега само толкова, колкото да мога да се плъзна надолу и навътре. Пускам торбичката пред себе си, събирам одеялото от врата и помитам с него снега, за да прикрия стъпките си, после го закачам от другата страна на отвора, за да спира вятъра. Входът е тесен първите три метра, после леко се разширява в коридор, който се извива стръмно надолу. Той е достатъчно голям обаче, за да ходиш изправен, и след него се разкрива цялата пещера.

Таванът е висок и връща ехото, петте стени плавно преминават една в друга и образуват почти идеален многоъгълник.

В дъното вдясно извира поток. Нямам представа откъде идва водата, нито къде отива. Тя просто блика от една от стените само за да изчезне още по-надълбоко в земните недра, но нивото ѝ никога не се променя и така има леденостудена вода, независимо от часа на деня или сезона. С постоянен източник на прясна вода това е идеалното място за криене. От могадорианците, от сестрите и от момичетата — дори от Аделина. Освен това е идеалното място, където да използвам и развивам моите завети.

Пускам торбичката до поточето, изваждам провизиите и ги нареждам върху перваз в скалата, върху който вече има няколко шоколада, пакетчета мюсли, овесени ядки, зърнени храни, мляко на прах, бурканче фъстъчено масло, консервирани плодове, зеленчуци и супа. Ще стигнат за седмици. Едва когато съм подредила всичко, се изправам и си позволявам да се насладя на пейзажите и лицата, които съм изрисувала върху стените.

Още в мига, в който пъхнаха четка в ръката ми в училище, се влюбих в рисуването. То ми позволява да виждам нещата така, както искам, а не непременно каквито са в действителност. Рисуването е бягство, начин да съхраниш мисли и спомени, начин да създадеш надежди и мечти.

Изплаквам четките, разтърквам втвърдените косми, после разбърквам боята с вода и с утайки от коритото на поточето. Така получавам земни тонове, които си подходат със сивия цвят на

стените на пещерата. Отивам до мястото, където незавършеното лице на Джон Смит ме поздравява с несигурната си усмивка.

Работя доста време върху тъмносините му очи и се старая да се получат както трябва. Притежават особен блясък, който трудно може да бъде възпроизведен, и когато се уморявам от опитите си, започвам нова рисунка — на момичето с гарвановочерните коси от съня ми. За разлика от очите на Джон, с нейните нямам никакъв проблем, като оставям сивата стена да извърши магията си; мисля си, че ако помахам със запалена свещ пред портрета, цветът на очите ѝ леко ще се промени. Сигурна съм, че те стават различни в зависимост от настроението ѝ и светлината около нея. Просто такава е усещането ми. Другите портрети са на Ектор, на Аделина, на неколцина от амбулантните търговци, които срещам всяка седмица. И тъй като пещерата е дълбока и тъмна, вярвам, че рисунките ми са защитени от чужди погледи. Знам, че това крие известен риск, но просто не мога да се спра.

След малко отивам горе, отмествам одеялото и надниквам от пещерата. Виждам единствено бели преспи и долния край на слънцето, който целува хоризонта — това ми говори, че е време да тръгвам. Ще ми се да бях рисувала малко повече. Преди да почистя четките, отивам до стената срещу лицето на Джон и поглеждам големия червен квадрат, който съм нарисувала тук. Преди да го нарисувам, направих нещо глупаво, нещо, което знам, би разкрило, че съм гард. Бях нарисувала списък.

Докосвам квадрата и си мисля за първите три номера, които са под него, прокарвам пръсти върху изсъхналата, пропукана боя, дълбоко натъжена от значението на тези линии. Ако човек може да намери някаква утеха в тяхната смърт, тя е, че сега те могат да почиват в мир и да не живеят повече в страх.

Извързвам очи от квадрата, от скрития и унищожен списък, почиствам четките и прибирам всичко.

— До следващата седмица, приятели — казвам на лицата.

Преди да изляза от пещерата, поглеждам пейзажа, нарисуван върху стената покрай коридора, който свързва вътрешността с входа. Той е най-първата ми рисунка тук, бях някъде около дванайсетгодишна. И макар да съм я доизкусурявала през годините, като цяло си остава същата. Това е изглед от Лориен от прозореца на

спалнята ми, който все още си спомням много добре. Хълмисти възвишения и тревисти равнини с високи дървета. Широката лента на синя река, която пресича терена. Малките петна боя тук-там представляват химери, пиеси от хладките ѝ води. А там, отделно, на върха в далечината, издигайки се високо над деветте арки, представляващи деветте старейшини на планетата, е статуята на Питакъс Лор. Тя е толкова дребна, че почти не може да се различи; но понеже изпъква над останалите, не може да се сбърка какво в действителност е — фар на надеждата.

Бързо излизам от пещерата и тръгвам към манастира, държа очите си отворени на четири за нещо необичайно. Когато пътеката свършва, слънцето е точно под хоризонта, което означава, че закъснявам. Бутам тежката дъбова врата и влизам вътре. Чувам камбаната да бие приветствено; пристигнало е ново момиче. Присъединявам се към останалите, които вървят към спалните помещения. Тук си имаме традиция за посрещане на новодошлите — застанали до леглата си с ръце отзад и с лице към новото момиче, ние му се представяме една по една. Когато пристигнах тук, цялата тази работа ми беше неприятна, беше гадно да съм изложена на показ, след като просто ми идеше да се скрия някъде.

На вратата, застанало до сестра Лусия, стои момиченце с кестенява коса, с любопитни кафяви очи и дребни черти на лицето, като мишле. Забило е поглед в каменния под и неловко пристъпва от крак на крак. Пръстите ѝ си играят с колана на сивата вълнена рокля, изпъстрена с розови цветя. В косата си има малка розова фиба, обути са в черни обувки със сребърни катарамии. Става ми жал за нея. Сестра Лусия изчаква всички ние, всичките трийсет и седем момичета да се усмихнем, и чак тогава заговаря:

— Да ви представя Елла. Тя е на седем години и ще бъде с нас оттук нататък. Вярвам, че ще я накарате да се почувства наистина добре дошла.

По-късно плъзва слух, че родителите ѝ са загинали в автомобилна катастрофа и че тя е тук, защото си няма никакви други роднини.

Елла примигва с очи всеки път, щом някой каже името си, но през по-голямата част от времето е забила поглед в пода. Личи си, че е

уплашена и тъжна, но веднага разбирам, че е обичливо дете. Няма да остане много дълго тук.

Всички заедно тръгваме към нефа и сестра Лусия обяснява на Елла колко важен е той за сиропиталището. В края на групата Габи Гарсия казва нещо, прозявайки се, аз се обръщам и я поглеждам. Точно зад Габи, в рамката на едно от прозрачните стъкла на витражния прозорец на стената в дъното е застанала тъмна фигура, която гледа навътре. Сред падащия мрак едва успявам да различа някакъв мъж, черната му коса, дебелиите вежди и гъсти мустаци. Сърцето ми прескача. Ахвам и отстъпвам назад. Всички обръщат глава.

— Марина, добре ли си? — пита сестра Лусия.

— Няма ми нищо — отвърщам, после тръсвам глава. — Искam да кажа, да, добре съм. Извинявайте.

Сърцето ми ще се пръсне, ръцете ми треперят. Сключвам ги, за да не се вижда. Сестра Лусия казва нещо за посрещането на Елла, но аз съм прекалено разстроена и не я чувам. Обръщам се към прозореца. Фигурата я няма. Сестра Лусия разпуска групата.

Пресичам нефа на бегom и поглеждам навън. Не виждам никого, но забелязвам чифт следи от ботуши върху снега. Отдалечавам се от прозореца. Може би е някой потенциален приеман родител, който преценява момичето отдалече, или пък е единият от родителите на някое от момичетата, който гледа крадешком дъщерята, за която не може да се грижи. По неизвестни причини не се чувствам в безопасност. Не ми харесва начинът, по който очите му ме гледаха.

— Добре ли си? — чувам зад себе си.

Стръскам се и се обръщам. Аделина стои с ръце, скръстени отпред. От пръстите ѝ виси броеница.

— Да, добре съм — отговарям.

— Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

По-лошо от призрак, мисля си, но не го казвам. Уплашена съм след сутрешната плесница и пъхам ръце в джобовете си.

— На прозореца имаше някой, който ме наблюдаваше — прошепвам. — Току-що.

Тя присвива очи.

— Погледни, погледни следите — казвам и се обръщам, като ѝ соча земята.

Аделина стои с изправен и скован гръб и за момент си мисля, че наистина е загрижена за мен. Но в този миг се отпуска и пристъпя напред. Поглежда стъпките.

— Сигурна съм, че няма нищо — казва тя.

— Какво искаш да кажеш с това? Как може изобщо да говориш така?

— Не бих се тревожила. Може да бъде всеки.

— Но той гледаше право в мен.

— Марина, събуди се. С новодошлата тук сте трийсет и осем момичета. Правим всичко възможно да сте в безопасност, но това не означава, че от време на време някое от момчетата от града не се навърта наоколо да хвърли един поглед. Дори сме залавяли неколцина от тях. Не си мисли, че не знаем как някои от момчетата се преобличат на път към училище, за да изглеждат предизвикателно. Скоро шест от вас ще навършат осемнайсет години и всички в града го знаят. Така че не бих се тревожила за мъжа, когото си видяла. Най-вероятно е било някое момче от училището.

Убедена съм, че не беше никакво момче от училището, но не го казвам.

— Както и да е, исках да ти се извиня за тази сутрин. Не беше правилно от моя страна да те удриям.

— Няма нищо — отвърщам и за миг си помислям дали да не отворя отново дума за Джон Смит, но накрая се отказвам. Това ще доведе до още дразни, които не желая.

Липсва ми начинът, по който преди се отнасяхме една към друга. Стига ми, че само по себе си е трудно да живееш тук, не ми трябва и Аделина да ми се сърди. Преди Аделина да каже още нещо, сестра Дора се приближава забързано и прошепва нещо в ухото ѝ. Аделина ме поглежда, кима и се усмихва.

— Ще говорим по-късно — казва тя.

Те се отдалечават и аз оставам сама. Поглеждам отново следите от ботушите и по гърба ми полазват тръпки.

Цял час бродя нервно от стая в стая, гледам надолу по хълма, към тъмното селище, потънало в сянка, но не виждам повече заплашителната фигура. Може пък Аделина да е права.

Но колкото и упорито да си внушавам, че е така, не го мисля.

ГЛАВА 7

В пикапа настъпва мълчание. Шест поглежда в огледалото за обратно виждане. Лицето ѝ се озарява от мигащи червени и сини светлини.

— Лоша работа — обажда се Сам.

— Гадост — казва Шест.

Ярките светлини и писъкът на сирената събуждат дори Бърни Косар, който наднича през задния прозорец.

— Какво правим? — пита Сам с изплашен и отчаян глас.

Шест вдига крак от педала на газта и се престроява в дясното платно на магистралата.

— Може да ни се размине — казва тя.

Клатя глава:

— Съмнявам се.

— Чакайте, защо спираме? — пита Сам. — Не спирай! Дай газ!

— Нека първо да видим какво ще стане. Никога няма да успеем да му избягаме на това ченге, ако тръгнем да се преследваме на високи скорости. Той ще се обади за подкрепление и ще докарат хеликоптер. Никога няма да се измъкнем.

Бърни Косар започва да ръмжи. Казвам му да се успокои и той спира, но продължава да наблюдава внимателно през прозореца. В пикапа се удря чакъл, когато намаляваме скоростта по банкета. В левите платна профучават коли. Полицейската кола спира на три метра от задната ни броня и светлините на фаровете ѝ изпълват вътрешността на пикапа. Полицаят изключва фаровете, обаче насочва прожектора на колата си през задното ни стъкло. Сирената спира да вие, но светлините от буркана продължават да проблясват.

— Какво мислиш? — питам, като следя ситуацията от страничното огледало.

Светлините на прожектора ни заслепяват, но покрай нас минава кола и виждам, че в лявата си ръка полицаят държи радиостанция, сигурно проверява номера на колата или вика подкрепление.

— Най-добре е да избягаме пеша — казва Шест. — Ако се стигне дотам.

— Изключете двигателя и свалете ключовете от стартера — изкрещява полицаят в мегафон.

Шест гаси колата. Поглежда ме и изважда ключовете.

— Ако събщи за нас по радиото, трябва да знаеш, че те ще чуят — казвам.

Тя кима, без да каже нищо. Зад нас вратата на полицаия проскърцва. Ботушите му тропат по асфалта, той неумолимо се приближава.

— Смятате ли, че ще ни разпознае? — пита Сам.

— Шшшт... — прошепва Шест.

Когато отново поглеждам в страничното огледало, си давам сметка, че полицаят не се е насочил към шофьорското място, а е свил вдясно и идва към мен. Почуква с хромираното си фенерче върху прозореца. Колебая се за кратко, после смъквам стъклото. Той насочва светлината в лицето ми и аз присвивам очи. После обръща лъча към Сам, след това към Шест. Смръщва вежди, като ни изучава внимателно и се мъчи да се сети защо му изглеждаме толкова познати.

— Какъв е проблемът, господин полицай? — питам.

— Тукашни ли сте, деца?

— Не, сър.

— Ще ми кажеш ли защо карате през Тенеси в шеви ес-10 с номера от Северна Каролина, които принадлежат на форд рейнджър? — поглежда ме той кръвнишки, чакайки отговор.

Лицето ми пламва, докато се чудя какво да отвърна. Нищо не ми идва наум. Полицаят се навежда и отново насочва светлината към Шест. После към Сам.

— Кой иска да се пробва? — пита той.

Посреща го мълчание, което го кара да се захили.

— Разбира се, че няма желаещи — казва той. — Три деца от Северна Каролина, които карат през Тенеси в откраднат пикап в събота вечер. На пазар за дрога, а?

Обръщам се и втренчвам поглед в лицето му, което е зачервено и гладко избръснато.

— Какво възнамерявате да направите? — питам.

— Какво възнамерявам аз ли? Ха! Отивате зад решетките!

Клатя глава:

— Не говорех на вас.

Той се навежда напред, подпрял лакът на вратата.

— И така, къде е дрогата? — пита и оглежда с фенерчето вътрешността на пикапа.

Спира, щом светлината стига до сандъка в краката ми, и устните му се разтягат в самодоволна усмивка.

— А, както и да е, май сам я открих.

Понечва да отвори вратата. Със светкавично движение я отварям с рамо и блъскам полицаия назад. Той изохква и посяга към оръжието си още преди да е паднал на земята. Чрез телекинезата му го отнемам и то пристига при мен, докато излизам от колата. Отварям пълнителя, изпразвам патроните в шепата си и го пъхам обратно.

— Какво, по... — полицаят е напълно втрещен.

— Не се занимаваме с дрога — отговарям му.

Сам и Шест вече са излезли от пикапа и застават до мен.

— Сложи ги в джоба си — казвам на Сам и му подавам патроните. После му подавам и пистолета.

— Какво искаш да направя с това? — пита Сам.

— Не знам, сложи го в раницата си до оръжието на баща ти.

В далечината от около три километра до мен достига воят на втора сирена. Полицаят ме гледа втренчено, очите му се облещват, когато ни разпознава.

— Да ме вземат дяволите, вие сте хлапетата от новините, нали така? Вие сте онези терористи! — казва той и се изплюва върху земята.

— Я трай! — казва Сам. — Не сме терористи.

Обръщам се и грабвам Бърни Косар, който все още е в кабината заради счупения си крак. Пускам го внимателно на земята, когато мъчителен писък разцепва нощта. Извърщам се рязко и виждам Сам да се гърчи. Веднага се сещам какво е станало. Полицаят го е ударил с електрошоков пистолет. От три метра разстояние изтръгвам оръжието от ръцете на полицаия. Сам се сгромолясва на земята и се тресе, сякаш е получил епилептичен припадък.

— Какво ти става, по дяволите? — крещя на полицаия. — Опитваме се да те спасим, не виждаш ли?

Върху лицето му се изписва объркване. Натискам копчето на електрошоковия пистолет, докато той се рее във въздуха. Сини струи

изплющават през горния му край. Ченгето се мята встрани. С телекинеза го влача по чакъла и го изхвърлям встрани от пътя. Той рита и напразно се опитва да се измъкне.

— Моля ви! — приплаква той. — Съжалявам, съжалявам!

— Джон, недей! — казва Шест.

Отказвам да я слушам. Сляп съм за всичко, търся единствено отмъщение и не изпитвам нито капка угризение, когато забивам електрошоковия пистолет в стомаха му и го задържам там цели две секунди.

— Харесва ли ти, а? Така значи, а, голям и як мъжага с електрошоков пистолет? Защо никой не иска да разбере, че не сме от лошите?

Той клати глава забързано, лицето му замръзва в гримаса на ужас, челото му лъщи от капчици пот.

— Трябва бързо да се измъкнем оттук — казва Шест, когато червените и сините светлини на втората полицейска кола се показват на хоризонта.

Повдигам Сам и го прехвърлям през рамо. Бърни Косар може да тича сам на трите си крака. Нося сандъка под лявата мишница, а Шест мъкне всичко останало.

— Оттук — сочи тя и като прескача мантинелата, навлиза в голо поле, което води към тъмните хълмове на километър и половина разстояние оттук.

Бягам възможно най-бързо със Сам и сандъка. На Бърни Косар му писва да се спъва, преобразява се в птица и полита бързо пред нас. След не повече от минута втората кола пристига на мястото, следвана от трета. Нямам представа дали полицаите са хукнали след нас, но ако е така, двамата с Шест може лесно да им избягаме въпреки товара си.

— Пусни ме долу — проговаря най-после Сам.

— Добре ли си? — питам и го пускам на земята.

— Да, добре съм.

Сам се клатушка леко. Пот се стича от челото му, той я бърше с ръкава на якето си и поема дълбоко въздух.

— Хайде! — казва Шест. — Няма да ни оставят да се измъкнем така лесно. Имаме десет минути, най-много петнайсет, преди да е дошъл хеликоптер.

Отправляме се към възвишенията, Шест води, след нея тичам аз, а Сам се опитва да не изостава. Той се движи доста по-бързо, отколкото в часа по физическо преди няколко месеца, когато покривахме отсечката от километър и половина. Струва ми се, че е минала цяла година. Никой не поглежда назад. Когато обаче стигаме първия склон, атмосферата се изпълва с кучешки лай. Някое от ченгетата е довело полицейско куче.

— Някакви идеи? — питам Шест.

— Надявах се да може да скрием нещата си и да станем невидими. Така ще се измъкнем от хеликоптера, кучето обаче ще ни надуши.

— Гадория — казвам.

Оглеждам се. Вдясно от нас се издига някакъв хълм и аз предлагам:

— Да се изкачим на върха на този хълм и да видим какво има от другата му страна.

Бърни Косар се стрелка напред и изчезва в нощното небе. Шест води, препъвайки се напосоки по пътя нагоре, аз я следвам, а Сам, който, макар и да диша тежко, продължава да върви бързо, е на опашката на групичката ни.

Спираме на върха. Докъдето стига погледът ми, се виждат само неясните очертания на още възвишения, нищо друго. Смътно чувам бавно шуртене на течаща вода. Завъртам се. Осем групи мигащи светлини очертават линията на магистралата, заклешили по средата пикапа на бащата на Сам. В далечината от двете посоки още две полицейски коли карат с бясна скорост към мястото на събитието. Бърни Косар каца до мен и се превръща в бигъл, като увесва език. Полицейското куче лае по-близо от преди. Няма съмнение, че надушва дирите ни, което означава, че и полицаите не са много далече.

— Трябва да отклоним кучето от следите ни — казва Шест.

— Чуваш ли това? — питам я аз.

— Да чувам какво?

— Шум от вода. Мисля, че в подножието има някакъв поток. Може би река.

— Аз го чувам — обажда се Сам.

Хрумва ми идея. Свалям ципа на якето и събличам ризата. Избърсвам лицето и гърдите си, попивайки всяка капка пот и миризма

по мен. Хвърлям я на Сам.

— Направи същото — казвам. — Нямаме много време.

— Няма начин, отвратително е.

— Сам, целият щат Тенеси е по следите ни. Нямаме много време.

Той въздиша, но ми се подчинява. Шест също го прави, не е много сигурна какво съм замислил, но е напълно готова да го стори.

Обличам чиста риза и навличам якето си. Шест ми подхвърля напоената риза и аз я отърквам в муцуната и тялото на Бърни Косар.

— Ще ни трябва твоята помощ, приятелю. Съгласен ли си?

Едва го различавам в мрака, но няма начин да сбъркам въодушевените удари от опашката му по земята. Винаги готов да помогне, винаги жизнерадостен. Долавям у него странната тръпка от преследването, която непреодолимо се предава и на мен.

— Какъв е планът ти? — пита Шест.

— Трябва да побързаме — отговарям, пристъпвайки надолу по склона към течащата вода.

Бърни Косар отново се превръща в птица и ние се втурваме надолу, като от време на време до нас долитат лаят и воят на кучето. Разстоянието се скъсява. Ако хрумването ми се провали, чудя се дали ще мога да общувам с него, за да го убедя да спре да ни преследва.

Бърни Косар ни очаква на брега на широката река, чиято повърхност ми говори, че е доста по-дълбока, отколкото си я представях от върха на хълма.

— Трябва да я преплуваме — казвам. — Нямаме друг избор.

— Джон, даваш ли си сметка какво става с човешкото тяло, когато попадне в леденостудени води? Като например спиране на сърцето от шока. И ако това не те убие, щом ръцете и краката ти станат безчувствени, няма да можеш да плуваш. Измръзваш и се удавяш — опълчва се Сам.

— Това е единственият начин да разкараме кучето от дирите ни. Поне имаме някакъв шанс.

— Това е самоубийство. Не забравяй, че аз не съм извънземен.

Отпускам се на коляно пред Бърни Косар.

— Значи, вземаш тази риза — обяснявам му — и я влачиш по земята колкото можеш по-бързо, някъде три-четири километра. Ние ще пресечем реката, така кучето ще изгуби дирите ни и ще тръгне по тези

от ризата. После ще продължим да бягаме. Няма да имаш проблем да ни настигнеш, ако летиш.

Бърни Косар се преобразява в огромен белоглав орел, грабва ризата с ноктите си и излита.

— Нямаме време за губене — казвам и стискам сандъка с лявата си ръка, за да мога да плувам с дясната.

Тъкмо да скоча във водата, когато Шест ме сграбчва за лакътя.

— Сам е прав, ще измръзнем, Джон — убеждава ме тя.

Изглежда изплашена.

— Вече са прекалено близо, нямаме друг избор.

Тя хапе устни, оглежда реката, отново се обръща към мен, стиска още веднъж ръката ми и отвърща:

— Не е вярно, мисля, че имаме избор.

Пуска ме, бялото на очите ѝ проблясва в мрака. Блъска ме зад себе си и пристъпва към водата, после наклонява глава, съсредоточавайки се. Полицейското куче лае вече съвсем близо.

Тя издишва бавно. В същото време протяга ръцете си напред и водите на реката започват да се разделят точно пред нас. Водата кипи и се пени шумно, отдръпва се, за да разкрие кална пътека, широка метър и половина, която води до отсрещния бряг. Водата се върти, наподобява вълна, готова да се разбие. Но вместо това остава да виси във въздуха, а лицата ни се покриват с ледени пръски.

— Хайде, давайте! — заповядва тя, лицето ѝ е разтегнато от концентрацията, очите ѝ не се откъсват от водата.

Двамата със Сам скачаме от брега. Краката ми затъват в калта до колене, но е за предпочитане пред плуването във вода с четири градуса температура посред нощ. Стъпваме тежко, с широки крачки, с мъка вдигаме крака от гъстата кал. Когато двамата вече сме прекосили реката, идва ред на Шест. Тя тръгва, като върти ръце, докато минава през огромните вълни, готови да се разбият една в друга, вълните, сътворени от нея. Изкачва се на брега и се отпуска. Вълните се разбиват, сгромолясват се с глух звук, сякаш някой току-що е хвърлил гюле. Водата се издига и пада, после се връща към предишното си състояние.

— Невероятно! — промълвява Сам. — Също като Мойсей.

— Хайде, трябва да стигнем до дърветата, за да не ни вижда кучето — казва тя.

Планът проработва. След няколко минути полицейското куче спира на брега на реката и души бясно. Обикаля няколко пъти и после се втурва след Бърни Косар. Сам, Шест и аз тръгваме в обратна посока, вървим от вътрешната страна на една редица от дървета, но достатъчно близо до тях, за да виждаме реката, движим се толкова бързо, колкото краката на Сам позволяват.

През първите няколко минути до нас достигат мъжки гласове, които си крещат, и се изгубват, когато вземаме преднина. Десет минути по-късно чуваме бръмченето на хеликоптер. Спираме и го чакаме да се появи. След минута той се показва — ярка светлина от прожектор високо в небето, на няколко километра в посоката, в която Бърни Косар отлетя. Светлината пълзи по хълмовете, осветява ги от едната страна, после набързо минава през другата.

— Вече трябва да се върне — казвам.

— Той е добре, Джон — казва Сам. — Все пак това е Бърни Косар, най-издръжливият звяр, който познавам.

— Кракът му е счупен.

— Затова пък има две здрави крила — обажда се Шест. — Нищо му няма. Не трябва да спираме. Скоро ще се досетят, ако вече не са го сторили. Трябва да имаме преднина. Колкото по-дълго чакаме, толкова по-близо ще дойдат.

Кимам. Права е. Не трябва да спираме.

След около километър реката прави рязък завой надясно, назад към магистралата, отклонявайки се от хълмовете. Спираме и се скупчваме под ниските клони на високо дърво.

— А сега какво? — пита Сам.

— Нямам представа — отвръщам.

Поглеждаме в посоката, от която току-що сме се измъкнали. Хеликоптерът вече е по-близо, прожекторът му кръстосва хълмовете.

— Трябва да се отдалечим от реката — казвам.

— Да, ще се наложи — отговаря Шест. — Той ще ни намери, Джон. Уверявам те.

Чуваме писък на орел високо, от върховете на дърветата, недалече от нас. Много е тъмно и не можем да видим къде е, а сигурно и той не може да ни забележи заради мрака. Без да се колебае нито за миг — нищо, че това може да издаде местонахождението ни — насочвам длани към небето и включвам светлините си, като ги оставям

да сияят колкото е възможно по-ярко в продължение на половин секунда. Чакаме, заслушани със затаен дъх и проточили вратове. Изведнъж чувам тежкото дишане на куче и Бърни Косар, преобразил се отново в бигъл, се стрелва към нас от брега на реката. Задъхан е, но и развълнуван, езикът му виси от устата, а опашката му плющи във въздуха с бясна скорост. Навеждам се да го погая.

— Добре свършена работа, приятелю! — казвам и залепвам целувка върху главата му.

И тогава става, каквото става — идва краят на тържествуването ни.

Още не съм се изправил, когато втори хеликоптер се изстрелва над хълма зад нас и мигновено ни осветява със силния си прожектор.

Скачам на крака, но съм заслепен от ярката светлина.

— Бягайте — провиква се Шест.

И ние се втурваме нагоре по най-близкия хълм. Хеликоптерът се спуска по-ниско и започва да кръжи, а вятърът, образуван от роторите му, ни блъска по гърбовете и огъва дърветата. Тичаме през гъсталак от преплетени клонки и аз запущвам устата си с ръка, за да мога да дишам, и присвивам очи, за да се предпазя от пръстта, която щипе очите ми. Колко време ще мине, преди да извикат ФБР?

— Останете по местата си! — прогърмява мъжки глас от хеликоптера. — Арестувани сте!

Чуваме изстрели. Полицаите, които се движат пеша, са на не повече от сто и петдесет метра от нас.

Шест престава да тича и двамата със Сам също спираме.

— Ще ни изпържат! — крещи Сам.

— Добре тогава, копелета. Ще го направим по трудния начин — казва тихо Шест.

Пуска саковете на земята и за миг си помислям, че възнамерява да направи Сам и мен невидими. Нямам нищо против да нареже саковете, но какво очаква да направя със сандъка? А и няма как да направи всички ни невидими.

Ярка светкавица разцепва на две нощното небе, последвана от глухия тътен на гръмотевица.

— Джон — крещи тя, без да отмества поглед.

— Тук!

— Погрижи се за ченгетата. Дръж ги далече от мен.

Бутам сандъка в ръцете на Сам, който стои до мен и се чуди какво да прави.

— Пази го като зеницата на очите си — казвам му. — И се сниши!

Обръщам се към Бърни Косар и го наставлявам да стои със Сам, в случай че планът ми се провали.

Спускам се на бегот надолу по хълма, когато друга мълния, следвана от мрачен и заплашителен трясък на гръмотевица, разкъсва небето. Късмет, пичове — си мисля, като знам много добре силата и способностите на Шест. — Ще ви е нужен.

Стигам до подножието и се скривам зад един дъб. Гласовете се приближават, движат се бързо към двата стълба светлина. Започва да вали дъжд, студен и силен. Поглеждам през тежките капки и виждам как двата хеликоптера се мъчат да устоят на ураганните ветрове и някак си успяват да поддържат стабилни сноповете светлина. Това няма да е задълго.

Първите двама полицаи минават задъхани край мен, следвани на близко разстояние от трети. Когато са на около пет метра от мен, протягам мислено ръце към тях, сграбчвам ги и тримата в движение и ги запокитвам към дебелия дъб. Те отскачат назад толкова бързо, че ми се налага да се преместя светкавично встрани, за да не ме ударят. Двама падат безжизнени на земята, съборени в безсъзнание от удара в дървото. Третият, напълно объркан, вдига глава и посяга към пистолета си. Аз го изтръгвам от кобура още преди ръката му да го е докоснала. Металът е студен в дланта ми, обръщам се към двата хеликоптера и го пращам като куршум към по-близкия. Точно в този момент виждам очите, печални и тъмни посред бурята. Не след дълго старото, набраздено от бръчки лице придобива форма. Същото лице, което видях в Охайо, когато Шест уби звяра, разрушил училището.

— Стой! Не мърдай! — чувам зад себе си. — Горе ръцете!

Обръщам се към полицаия. Останал без пистолета си, той се е прицелил точно в гърдите ми с електрошока.

— Кое по-точно — да не мърдам или да си вдигна ръцете? Не мога да направя и двете.

Той освобождава спусъка на електрошоковия пистолет.

— Не се прави на отворен, малкият — казва ми той.

Святка мълния, последвана от боботенето на гръмотевица, и полицаят подскача стреснато. Поглежда в посока на звука и очите му се разширяват уплашено. Лицето сред облаците се е събудило.

Издърпвам електрошоковия пистолет от ръцете му, след това го удрям силно в гърдите. Той полита на десетина метра назад и се удря в едно дърво. Докато още съм с гръб, полицейска палка ме цапардосва силно по главата. Падам по лице в калта и зрението ми се замъглява. Бързо се преобръщам, вдигам ръка към полица, който ме удари, хващам го здраво, преди той да успее да ме удари отново. Той изохква и с цялата си мощ го изхвърлям възможно най-силно нагоре във въздуха. Чувам писъците му до момента, в който той вече е толкова високо, че те се губят сред шума от перките на хеликоптера и гръмотевичния тътен. Опипвам главата си отзад и поглеждам ръката си. Покрита е с кръв. Улавям полица, когато той е на метър и половина от смъртта. За няколко секунди го задържам във въздуха, после го запращам в едно дърво, оставяйки го в безсъзнание.

Силна експлозия раздира нощта и слага край на непрестанното бръмчене на хеликоптера. Вятърът утихва. Дъждът също спира.

— Джон! — крещи Шест от върха на хълма и нейният молещ, отчаян глас ми казва какво трябва да сторя за нея.

Светлините в дланите ми искрят — два сияещи прожектора, точно толкова ярки, колкото току-що унищожените. И двата хеликоптера са целите потрошени и нагънати, от тях излиза пушек, докато падат стремително надолу. Не знам какво точно им стори лицето в облаците, но Шест и аз сме длъжни да спасим хората на борда.

Докато се носят като снаряди надолу, хеликоптерът, който е подалече от мен, изведнъж подскача нагоре. Шест се опитва да го задържи. Не съм убеден, че тя ще може да го направи, но знам със сигурност, че аз не мога. Прекалено е тежък. Затварям очи. Спомни си мазето в Атенс, спомни си как усети всичко в стаята, за да спреш летящия куршум. Точно това правя и сега, възприемам със сетивата си всичко в кабината на пилота. Контролният пулт. Оръжията. Седалките. Тримата мъже в тях. Сграбчвам мъжете и когато дърветата започват да се чупят под тежестта на падащия хеликоптер, изтръгвам и тримата от кабината. Машината се разбива в земята.

Хеликоптерът на Шест улучва земята по същото време. Експлозиите се издигат високо над върховете на дърветата, две червени топки огън се надигат от сгърчената стомана. Държа тримата мъже във въздуха на безопасно разстояние от катастрофата и внимателно ги пускам на земята. После хуквам обратно нагоре по хълма към Шест и Сам.

— Мили Боже! — казва Сам с широко отворени очи.

— И тримата ли успя да измъкнеш? — питам Шест.

Тя кима утвърдително:

— Тъкмо навреме.

— И аз така — казвам.

Грабвам сандъка от Сам и го завирам в ръцете на Шест. Сам взема саковете.

— Защо ми даваш това? — пита Шест.

— Защото трябва да се махаме оттук — отговарям, хващам Сам и го намествам на раменете си.

— Дръж се здраво! — изкрещявам.

Побягваме и навлизаме навътре в планината, далече от реката, а Бърни Косар предвожда групата, преобразен като ястреб. Нека ченгетата да се опитат да ни настигнат сега — мисля си.

Трудно ми е да тичам със Сам на гърба, но все пак бягам три пъти по-бързо от него. И далеч по-бързо от който и да е от полицаите.

Крясъците им заглъхват, а след като и двата им хеликоптера токущо се бяха превърнали в купчини развалини, кой знае дали изобщо щяха да ни преследват?

След двамадесет минути непрекъснато спринтиране спираме в малка долина. По лицето ми се стича пот. Изтръсквам Сам от гърба си и той пуска саковете на земята. Бърни Косар каца.

— Е, предполагам, че пак ще бъдем във всички новини — казва Сам.

Кимам:

— Ще е много по-трудно да се крием, отколкото си мислех. — Навеждам се в кръста да си поема дъх с ръце на коленете. Усмивкам се и това бързо преминава в нещо като кикот, просто не мога да повярвам на случилото се.

Шест се захилва с половин уста, намества сандъка в ръце и започва да изкачва следващия хълм.

— Хайде, момчета — казва тя, — още път ни чака, докато се измъкнем от гората.

ГЛАВА 8

В Хенеси скачаме в товарен влак и след като се настаняваме, Шест ни разказва как ги хванали двете с Катарина, докато били в северната част на щата Ню Йорк, само месец след мъчителното бягство от могадорианците в Западен Тексас. След като оплескали нещата при първия си опит, могадорианците се били подготвили добре и когато щурмували стаята им, били повече от трийсет. Шест и Катарина успели да повалят неколцина от тях, но скоро след това могадорианците ги завързали, запушили им устата и ги упоили. Когато Шест се събудила — без да има представа колко време е минало, — била сама в килия, издълбана в планината. Едва по-късно разбрала, че се намира в Западна Вирджиния! След време ѝ станало ясно, че могадорианците били по следите им през цялото време, наблюдавали ги с надеждата, че те биха могли да ги заведат при другите, защото по думите на Шест: „Защо ти е да убиваш един, когато останалите може да са наблизо?“.

Размърдвам се неспокойно, когато казва това. Може би те продължават да я следят и да чакат сгоден случай да ни убият.

— Докато сме се хранили в онзи ресторант в Тексас, те поставили в колата ни устройство за подслушване, а на нас изобщо не ни хрумна да проверим — казва тя, след което се потапя в дълго мълчание.

С изключение на желязна врата с плъзгащ се отвор по средата за подаване на храната, малката ѝ килия — два и половина на два и половина метра — била изцяло изсечена от скала.

Нямало легло, нито тоалетна и вътре било тъмно като в рог. Първите два дни прекарала в пълен мрак и тишина, без храна и вода (макар че не изпитвала нито глад, нито жажда, което се дължало на заклинанието, както тя разбрала по-късно)! Започнала да си мисли, че са я забравили. Но нямала този късмет и на третия ден те дошли за нея.

— Когато отвориха вратата, бях се сгушила в дъното на килията. Лиснаха отгоре ми кофа с ледена вода, вдигнаха ме, завързаха ми очите и ме измъкнаха навън.

Влачили я надолу по някакъв тунел, после я оставили да върви сама, заобиколена от десетина могадорианци. Не виждала нищо, но чувала доста — писъци и плач на други затворници, които се намирали там по неизвестни причини (щом чува това, Сам наостря уши и сякаш иска да я прекъсне и да попита нещо, но се отказва), резове на зверове, заключени в отделни клетки, дрънчене на метал. Натикали я в някаква стая, оковали я за китките с вериги към стената и запушили устата ѝ. Свалили превръзката от очите ѝ и когато най-после привикнала към светлината, видяла Катарина, окована с верига на отсрещната стена, със запушена уста, очевидно била много по-зле, отколкото Шест се чувствала.

— Най-накрая влезе могадорианец, който изглеждаше като всеки човек на улицата. Беше дребен, с космати ръце и гъсти мустаци. Почти всички от тях бяха с мустаци, сякаш се бяха учили как да се смесят с останалите, като са гледали филми от началото на осемдесетте. Беше облечен с бяла риза с разкопчано горно копче; неизвестно защо, очите ми се спряха върху гъстия кичур черни косми, които се подаваха оттам. Погледнах го в тъмните му очи и той ми се усмихна, като ми даде да разбера, че очаква с нетърпение да направи с мен това, което си е намислил. Тогава заплаках. Плъзнах се надолу по стената и увиснах на оковите около китките ми, гледайки през сълзи как той вади ножчета за бръснене, ножове, клещи и бургия от бюро, разположено по средата на стаята.

Щом приключил с ваденето на всичките два-сет и повече уреда за мъчение, могадорианецът се приближил до Шест на сантиметри от лицето ѝ и тя усещала киселия му дъх.

„Виждаш ли ги? — попитал я той, а тя не му отговорила. — Смятам да използвам всичките върху теб и твоя сепан, освен ако не отговориш вярно на въпросите, които ще ти задам. Ако ли не, уверявам те, и на двете ще ви се иска да сте мъртви.“

Избрал тънко бръснарско ножче, закрепено към дръжка с гумено покритие, и погалил Шест отстрани по лицето.

„От дълго време съм по следите ви, дечица — казал той. — Убихме двама и сега тук си имаме още един, независимо кой номер си.

Както може да си представиш, силно се надявам да си номер три.“

Шест не отговорила, притиснала се плътно към стената, искало ѝ се да може да потъне вътре в нея. Могадорианецът се хилел, плоската страна на острието все още докосвала лицето ѝ. Изведнъж той завъртял острието и го притиснал към бузата ѝ и като я изгарял с поглед, с рязко движение го прокарал надолу, оставяйки дълъг и тънък разрез по лицето ѝ. Всъщност опитал се да го направи, но пострадало неговото лице. От бузата му веднага бликнала кръв, крещял от болка и ярост, преобърнал с крак бюрото, всичките инструменти се разлетели наоколо и той гневно изхвърчал от стаята. Шест и Катарина били завлечени обратно в килиите си и държани в мрак още два дни, преди отново да се намерят със запушени уста и оковани с вериги към стените на същата стая. На бюрото с превързана буза седял същият могадорианец, сега изглеждал далеч по-неуверен от преди.

Той скочил от бюрото и свалил превръзката от очите на Шест, грабнал същото ножче, с което се опитал да я среже предишния път, вдишал го пред лицето ѝ и го завъртял, а острието проблясвало на светлината.

„Не знам кой е твоят номер...“

За миг тя помислила, че той отново ще се опита да я реже, но вместо това той се обърнал и прекосил стаята до Катарина. Стоял до нея, гледал към Шест, после допрял острието до ръката на Катарина.

„Но сега вече ще ми кажеш.“

„Не!“ — изпищяла Шест.

Тогава могадорианецът много бавно направил разрез върху ръката на Катарина, просто искал да се увери, че може. Захилил се още по-силно и до първата резка направил нова, много по-дълбока. Катарина стенела от болка, а кръвта ѝ се стичала по ръката.

„Цял ден мога да правя това, нали разбираш? Ще ми кажеш всичко, което искам да знам. Като начало ще ми кажеш кой е твоят номер.“

Шест затворила очи. Когато отново ги отворила, той бил до бюрото и въртял кама, която сменяла цвета си при движение. Вдигнал я, искал Шест да вижда как острието се променя и свети, оживявайки. Тя усещала неговото настървение и глад за кръв.

„И така твоят номер е... четири? Седем? Или може би си извадила късмет и номерът ти е девет?“

Катарина клатела глава, опитвала се да накара Шест да мълчи, а Шест знаела, че няма мъчение, което би накарало нейния сепан да проговори. Но знаела също, че самата тя би предпочела да умре, вместо да гледа как осакатяват и обезобразяват Катарина.

Могадорианецът се приближил до Катарина, вдигнал камата, така че върхът ѝ сочел място малко над сърцето ѝ. Тя подскочила в ръката му, сякаш сърцето било магнит, който я тегли напред. Погледнал Шест в очите.

„Разполагам с цялото време на галактиките — казал безчувствено. — Докато ти си тук с мен, ние сме там навън с всички останали. Не си мисли, че нещо ни е спряло да продължаваме само защото ви заловихме. Знаем повече, отколкото си мислите. Но искаме да знаем всичко. И всяка една дума, която изречеш, по-добре да е истината. Ще разбере, ако лъжеш“.

Шест му разказала всичко, което помнела, за това как са напуснали Лориен и за пътуването дотук, за сандъците, за това къде са се криели. Говорела толкова бързо, че почти не ѝ се разбирало. Шест му казала, да, тя е номер осем, и в гласа ѝ се долавяло отчаяние, което го накарало да ѝ повярва.

„Ти си доста мекушава, не е ли така? Твоите роднини на Лориен, макар и да бяха победени лесно, поне бяха бойци. Поне притежаваха кураж и достойнство. Но ти — казал той и поклатил глава, сякаш бил разочарован от нея, — ти не притежаваш нищо, номер осем.“

И тогава той забил камата навътре, в сърцето на Катарина. Шест, безсилна да направи нещо, запищяла. Очите им се срещнали само за секунда, преди Катарина да издъхне. С все още запушена уста, тя бавно се свличала по стената, докато брънките на веригата се свършили и накрая увиснала на китките си, а светлината се изцеждала от очите ѝ.

— Така или иначе щяха да я убият — казва тихо Шест. — Моите признания поне ѝ спестиха ужасните мъчения, сякаш това може да е някакво успокоение.

Тя обгръща с ръце коленете си и вперва поглед в някаква абстрактна точка през прозореца на влака.

— Разбира се, това все пак е утеха — обаждам се аз и ми се ще да имам достатъчно кураж да стана и да я прегърна.

За мое учудване Сам притежава подобна смелост. Той се изправя и отива до нея. Не казва нито дума, когато сяда до нея, и разтваря ръце. Шест заравя лице върху рамото на Сам и плаче.

След време се отдръпва и изтрива бузите си.

— След като Катарина беше мъртва, те опитаха какво ли не, буквално всичко, с което да ме убият — чрез електрически ток, чрез удавяне, експлозиви. Инжектираха ми цианид, но нямаше никакъв ефект — дори не почувствах иглата в ръката си. Захвърлиха ме в стая, пълна с отровен газ, но за мен сякаш въздухът вътре беше най-свежият, който някога съм дишала. Могадорианецът, който натисна копчето от другата страна на вратата, умря след секунди.

Шест отново избърсва бузата си с опакото на ръкава.

— Странно е, но май убих повече могадорианци, докато бях в плен, отколкото в училището в Охайо. Накрая ме хвърлиха в друга килия, мисля, че смятаха да ме държат там, докато не убият всички от три до седем.

— Харесва ми как си им казала, че си номер осем — обажда се Сам.

— Сега ми е кофти, че го направих. Сякаш опетних завета на Катарина и на истинския номер осем.

Сам поставя ръце върху раменете ѝ.

— Хич не го мисли, Шест.

— Колко време прекара там? — питам я.

— Сто осемдесет и пет дни. Така си мисля.

Зяпвам от изненада. Повече от половин година затворена, съвсем сама, в очакване да бъде убита.

— Съжалявам, Шест.

— Просто чаках и се молах заветите ми най-последно да се развият, за да мога да се измъкна оттам. Тогава, един ден първият завет най-последно се прояви. Беше след закуска. Погледнах надолу и лявата ми ръка я нямаше. Естествено, аз се стреснах, но си дадох сметка, че все още я усещам. Опитах се да хвана лъжицата и, разбира се, успях. Тогава ми светна какво се случваше — за да мога да избягам, трябваше да съм невидима.

Разкриването на заветите при Шест е станало не много по-различно, отколкото при мен — когато ръката ми засия по средата на първия ми час в гимназията на Парадайс.

След два дни Шест вече можела да става напълно невидима и когато дошло време за вечеря и могадорианецът пазач плъзнал отвора за храна и набутал вътре чинията, видял празна килия. Оглеждал се наоколо като луд, после включил алармата, която изпълнила пещерата с пронизителния си вой. Желязната врата била отворена широко и четирима могадорианци нахълтали в килията. Докато стояли втрещени там и се чудели как е могла да избяга, Шест се промушила покрай тях, втурнала се през вратата надолу по тунела и за първи път видяла пещерата.

Тя представлявала огромна мрежа, нещо като лабиринти от свързващи се помежду си дълги и тъмни тунели, продухвани от течение. Навсякъде имало камери. Минала покрай прозорци с дебели стъкла, през които се виждали чисти и ярко осветени помещения, които напомняли на научни лаборатории. Могадорианците в тях били облечени с бели синтетични костюми и носели предпазни очила, но тя минала покрай тях много бързо, та не може да каже какво правели. В просторна зала пък имало около хиляда монитора на компютри, пред всеки от който седял по един могадорианец, и Шест решила, че те търсят някакви следи към нас. Точно както правеше и Анри — помислих си. В единия от тунелите имало тежки стоманени врати, зад които била сигурна, че държат други затворници. Шест бързала, защото знаела, че заветът ѝ не е напълно развит, и се ужасявала от страх да не стане отново видима. Сирената продължавала да вие. Вече била стигнала до самото сърце на планината — огромна, подобна на пещера зала, широка близо километър и толкова мрачна и тъмна, че тя почти не виждала другия ѝ край.

Било душно и Шест вече се потяла. Покрай стените и под тавана имало огромни дървени подпори, крепящи пещерата да не пропадне, а по стените били изсечени тесни первази, свързващи тунелите, чиито изходи осейвали тъмните стени. Над главата си виждала издълбани от самата планина няколко дълги арки, които като мостове свързвали огромната пещера от единия до другия ѝ край.

Шест се притиснала плътно до една скала, а очите ѝ шарели насам-натам, търсела откъде да се измъкне. Всички маршрути се оказвали безкрайни. Стояла там съкрушена, погледът ѝ кръстосвал мрачната пустота, без да вижда никакъв изход. И тогава видяла. В далечината, отвъд пропастта, в края на един по-широк тунел леко

проблясвала естествена светлина. Тъкмо да започне да се катери по дървените подпори, за да стигне до каменния мост, водещ до тунела, когато нещо друго привлякло погледа ѝ — могадорианеца, който убил Катарина. Не можела да го остави да се измъкне. Последвала го.

Той влязъл в стаята, в която бил убил Катарина.

— Отидох право до бюрото и взех най-острия бръснач, който видях, сетне сграбчих могадорианеца откъм гърба и прерязах гърлото му. И докато гледах как кръвта му шурти и се разстила по пода, а самият той експлодира, превръщайки се в пепел, ми се прииска да бях го убила по-бавно. Или да можех да го убия отново.

— Какво направи, когато най-накрая излезе оттам? — питам.

— Изкачих се по отсрещната планина и когато стигнах върха, цял час гледах надолу към пещерата, като се стремях да запомня всяка мъничка подробност. Щом реших, че вече съм успяла, се втурнах към най-близкото шосе, като си отбелязвах всичко, покрай което минавах по време на този осемкилометров пробег. На шосето скочих в каросерията на един пикап, който се движеше съвсем бавно. Когато след няколко километра шофьорът спря да зареди, откраднах от кабината карта на пътищата, един бележник и две химикалки. А, и пакет картофен чипс.

— Чууудно. Какъв беше чипсът? — пита Сам.

— Пич... — обаждам се аз.

— Какво толкова?

— Беше чипс с вкус на барбекю, Сам. Отбелязах разположението на пещерата върху картата, дето ви я показах в мотела, момчета, а в бележника нарисувах скица на всичко, което си спомням, като чертеж, годен да заведе всекиго, успял да го разчете, до входа на пещерата. Притесних се обаче и скрих чертежа недалече от града. Картата запазих, после откраднах една кола и карах, без да спирам, до Арканзас, но, естествено, те отдавна бяха взели сандъка ми.

— Съжалявам, Шест.

— Аз също — казва тя. — Но те не могат да го отворят без мен. Може би някой ден ще си го върна.

— Поне все още имаме моя — отговарям.

— Скоро ще трябва да го отвориш — казва тя и знам, че е права.

Трябваше да съм го отворил досега. Каквото и да има в този сандък, каквито и тайни да крие, Анри искаше аз да ги знам. Тайните.

Сандъкът. Само толкова изрече той с последния си дъх. Чувствам се тъпо, че толкова дълго отлагам този момент, но каквото и да има в сандъка, усещам, че то ще прати четирима ни на дълго и трудно пътуване.

— Ще го отворя — отговарям. — Нека най-напред да слезем от този влак и да намерим някое сигурно място.

ГЛАВА 9

Първа се измъквам от леглото, когато бие сутрешната камбана. Винаги. Не толкова защото съм ранна птица, а защото предпочитам да използвам банята преди останалите.

Бързо си оправям леглото, с времето съм се усъвършенствала. Номерът е да подпъхнеш хубавичко чаршафа, одеялото и юргана в долната част. После просто издърпваш останалото към главата, подпъхваш го от двете страни и слагаш възглавниците, така всичко е изрядно, опънато като по конец.

Когато приключвам, единственото друго момиче, което е станало, е на леглото най-близо до вратата. Това е Елла, която пристигна в неделя. Както предишните две сутрини, и сега тя се опитва да си оправи леглото, като ми подражава, но ѝ е трудно. Проблемът ѝ е, че се мъчи да го оправи от горе на долу, вместо обратно. Сестра Катерина не е много взискателна към Елла, но нейното дежурство свършва днес и едноседмичната смяна на сестра Дора започва довечера. Знам, че тя няма да позволи на Елла никакви компромиси по отношение на съвършенството, без значение че като новопристигнала на Елла не ѝ е леко.

— Искаш ли да ти помогна? — питам я, пресичайки стаята.

Тя ме поглежда с тъжни очи. Виждам, че не я е грижа за леглото. Предполагам, че точно сега не я е грижа почти за нищо, и я разбирам, като се има предвид смъртта на родителите ѝ. Искане ми се да ѝ кажа да не се тревожи, защото за разлика от нас, които сме тук „до живот“, тя ще се измъкне до месец, два в най-лошия случай. Но каква утеха би било това за нея сега?

Навеждам се над долната част на леглото, издърпвам чаршафа и одеялото достатъчно, за да ги подпъхна под дюшека, после изпъвам юргана върху тях.

— Би ли го хванала от другата страна? — казвам и кимвам към лявата страна на леглото, а аз заобикалям отдясно.

Двете заедно спретваме леглото в същия изряден вид като моето.

— Идеално — казвам.

— Благодаря ти — отговаря тя с тихия си и плах глас.

Поглеждам огромните ѝ кафяви очи и няма как да не я харесам, а и някак си изпитвам нужда да се грижа за нея.

— Съжалявам за родителите ти — казвам.

Елла отмества поглед. Мисля, че прекрачих границата, тя обаче ми отвръща със слаба усмивка.

— Благодаря ти, толкова ми липсват...

— Сигурна съм, че ти също им липсваш.

Излизаме заедно от стаята и забелязвам, че тя върви на пръсти, старее се да не вдига шум.

На мивката в банята Елла хваща четката за зъби почти за върха, докосвайки космите ѝ с малките си пръсти, така четката изглежда много по-голяма, отколкото е. Когато улавям, че ме гледа втренчено в огледалото, се усмихвам. Тя ми отвръща с усмивка, показвайки два реда зъбки. От устата ѝ излиза паста, стича се по ръката и капе от лакътя. S-образната форма, която се получава, ми напомня нещо познато и мислите ми се отнасят надалече.

Горещ летен юнски ден. По синьото небе се носят облаци. Хладки води бълбукат под слънчевите лъчи. Свежият въздух донася лек мирис на бор. Вдишвам го и оставям всичкия стрес от „Света Тереса“ да се стопи напълно.

Макар да си мисля, че вторият ми завет се е развил скоро след първия, аз го открих след почти цяла една година. Беше си чиста случайност, че изобщо го открих, и това ме кара да се чудя дали нямам и други завети, които чакат да бъдат разбудени.

Всяка година, когато училището приключва за лятото, като награда за онези от нас, които сестрите смятат за „добри“, се организира четиридневна екскурзия до близък планински лагер. Тази екскурзия ми харесва поради същата причина, поради която харесвам и пещерата, която се спотайва в противоположената посока. Тя е бягство — рядка възможност четири дни да плуваш в огромното езеро, сгушено в планината, или да се разхождаш наоколо, да спиш под звездите, да вдишваш свежия въздух, далече от вмирисаните на мухъл коридори на „Света Тереса“. Най-важното е, че по време на тези екскурзии ни се дава възможност да се държим естествено за възрастта

си. Дори съм хващала някои от сестрите да се смеят и усмихват, когато си мислят, че никой не ги гледа.

В езерото има плаваща платформа. Аз съм ужасна плувкиня и през повечето лета просто седях и наблюдавах от брега как другите се смеят, играят и се премятат от нея във водата. Трябваша ми две лета да се упражнявам сама на плиткото, но най-накрая, през лятото, когато бях на тринайсет години, успях да се науча да плувам кучешката, бавно шляпах с ръце и държах главата си над водата. Вече можех да стигам до платформата и това ми беше достатъчно.

Обичайната игра на платформата е да се опиташ да избутаеш другите от нея. Формират се екипи, които се състезават помежду си, докато не остане само един. Тогава всяко момиче играе само за себе си. Ла Горда е най-едрото и най-силно момиче в „Света Тереса“ и аз преди си мислех, че тя ще побеждава без никакво усилие. Това обаче рядко се случва. Доста често по-дребните, но по-хитри момичета я надиграват, но няма друга, която да е печелила играта толкова често, колкото Бонита.

Нямах никакво желание да участвам в тази игра, която наричаха *La Reina del Muelle*, сиреч Кралицата на платформата. Хубаво ми беше да си седя отстрани на нея, провесила крака във водата, но Бонита ме блъска силно отзад и аз полетявам стремително с главата напред в езерото.

— Или участваш, или се връщай на брега — отсича Бонита и отмята косата си през рамо.

Покатервам се обратно и се засилвам срещу нея. Бутам я с все сила, тя пада назад и се сгромолясва във водата.

Не чувам Ла Горда зад гърба си и неочаквано две силни ръце ме блъскат отзад. Краката ми се подхлъзват върху мокрото дърво, удрям странично главата и рамото си в ръба на платформата и виждам звезди посред бял ден. За миг губя съзнание и когато отварям очи, се намирам под водата. Наоколо е пълен мрак, не виждам нищо и инстинктивно се изтласквам нагоре, като протягам ръце, за да изляза на повърхността. Главата ми отново се удря в дъното на съоръжението и си давам сметка, че между водата и дървените греди на платформата разстоянието е едва няколко сантиметра. Отмятам главата си назад, за да мога да дишам с носа и устата си над повърхността, но водата в същия миг се плиска и изпълва ноздрите ми. Паникьосвам се,

дробовете ми вече горят. Избутвам се вляво, но няма накъде да ида; уловена съм като в капан от пластмасовите бурета на платформата. Дробовете ми се изпълват с вода, а в съзнанието ми изскача мисълта колко абсурдно е да умреш от удавяне. Мисля си за останалите, за това как глезените им ще бъдат обгорени. Дали ще си мислят, че номер три е бил убит, или някак си ще разберат, че става въпрос за мен? Дали глезените им ще горят различно, ако умра от ръцете на могадорианците или от собствената си глупост? Очите ми бавно се затварят, започвам да потъвам. Тъкмо усещам как последните мехурчета излизат от устата ми, когато очите ми изведнъж се отварят и ме обзема странно чувство на спокойствие. Белите — ми дробове престават да горят.

Аз дишам.

Водата гъделичка дробовете ми, но в същото време откликва на отчаяната ми нужда да дишам и аз разбирам, че съм открила втория си завет — способността да дишам под вода. Открих го само защото бях на косъм от смъртта.

Не искам да бъда открита от момичетата, които скачат във водата, за да ме търсят, все още не, така че се оставям да потъна надълбоко до дъното, светът постепенно преминава в черно и краката ми най-накрая потъват в студената кал. Щом очите ми се адаптират, вече мога да виждам в кафявата мътна вода. Минават десет минути. После двайсет. Най-после момичетата отплуват от платформата. Предполагам, че е била камбаната за обяд. Чакам и когато съм напълно сигурна, че всички са си тръгнали, едва тогава тръгвам бавно по дъното на езерото към брега, краката ми затъват в тинята, докато се придвижвам сантиметър по сантиметър. След малко ледената вода започва да се затопля и прояснява, калта отстъпва място на камъните, сетне на пясъка и накрая главата ми се показва над водата. Момичетата, включително Ла Горда и Бонита, закрепват и се втурват към мен с облекчение. Вече на брега, оглеждам добре тялото си и виждам, че от рана на рамото ми тече кръв, оставяйки кървава следа по ръката ми във формата на едва забележимо S.

През останалата част от следобеда сестрите ме оставят да седя на масата за пикник под едно дърво, но аз нямах нищо против. Разполагах с още един завет.

В банята Елла ме улавя как гледам в огледалото стичащата се по ръката ѝ паста за зъби. Изглежда смутена и когато се опитва да си мие зъбите, като ми подражава, от устата ѝ излиза още пяна.

— Ти си като машина за мехурчета — усмихвам ѝ се и вземам кърпа, за да я избърша.

Излизаме от банята, когато останалите прииждат, обличаме се бързо в стаята и излизаме, щом другите се връщат, винаги с едни гърди напред, точно както на мен ми харесва. Вземаме си обета от трапезарията и излизаме навън в студената утрин. Изяждам ябълката си по пътя към училище. Елла прави същото. Днес съм подранила с десетина минути, така че разполагам с малко време, за да вляза в интернет и да проверя дали има нещо ново за Джон Смит. Когато се сещам за него, се усмихвам.

— Защо се усмихваш? Харесва ли ти да ходиш на училище? — пита Елла.

Поглеждам към нея. Наполовина изядената ябълка изглежда огромна в ръчичката ѝ.

— Утрото е прекрасно, навярно затова — отвърщам ѝ. — Освен това днес си имам хубава компания.

Вървим през града, амбулантните търговци подреждат стоката си. Снегът не се е разтопил, натрупан е от двете страни на „Кайе Принсипал“, но самият път е чист. Пред нас вдясно се отваря входната врата на къщата на Ектор Рикардо и се показва майка му в инвалидна количка, бутана от самия Ектор. От дълго време тя страда от болестта на Паркинсон. През последните пет години е в инвалидна количка, а през последните три не може да говори. Той я оставя на слънце и нагласява спирачките на количката. Докато на нея слънцето, изглежда, ѝ действа благотворно, Ектор се отмества и сяда на сянка, отпуснал глава.

— Добро утро, Ектор — провиквам се.

Той повдига глава и присвива очи. Маха ми с трепереща ръка.

— Марина, като морето — отвърща с дрезгав глас. — Единствените ограничения на утрешния ден са съмненията, които имаме днес.

Аз спирам и се усмихвам. Елла също спира.

— Тази приказка наистина е сполучлива.

— Никога не се съмнявай в Ектор, той все още има няколко златни кюлчета в запас — отговаря той.

— Добре ли си?

— Сила, вяра, смирение, любов. Това са четири от десетте догми на Ектор Рикардо за щастлив живот — отговаря ми той твърде безсмислено, като се има предвид въпросът, който му зададох, но въпреки това ме кара да се чувствам добре.

Обръща поглед към Елла.

— Кое е малкото ангелче?

Елла сграбчва ръката ми и се крие зад мен.

— Казва се Елла — казвам и свеждам поглед към нея. — А това е Ектор. Той ми е приятел.

— Ектор е от добрите — казва той, макар че Елла все още се крие зад мен. Маха ни, докато изминаваме останалото разстояние до училище.

— Знаеш ли къде отиваш? — питам.

— Имам час при сенъора Лопес — отговаря ми тя с усмивка.

— О, голяма късметлийка си, и аз съм учила при нея. Тя е от добрите в този град, също като Ектор — казвам.

Отчаяна съм: и трите училищни компютъра са заети, три от по-малките момичета от града отчаяно се опитват завършат домашното си по природни науки и пръстите им летят по клавиатурите. Денят ми минава по инерция, в мислите ми се върти единствено Джон Смит, който бяга някъде из Америка, като все успява да бъде с крачка напред от силите на закона, а аз съм залостена тук, в „Света Тереса“, в това старо, мухлясало село, където нищо не се случва. Винаги съм смятала, че ще си тръгна, щом навърша осемнайсет. Но сега, когато Джон Смит е преследван неизвестно къде, съм убедена, че трябва да напусна колкото е възможно по-скоро и да се присъединя към него. Единственият проблем е как да го открия.

Последният ми час е по испанска история. Учителката говори монотонно за генерал Франсиско Франко и испанската Гражданска война през трийсетте години на миналия век. Изключвам се напълно и вместо да я слушам, записвам в тетрадката си какво знам за Джон от последните статии, които съм чела.

Джон Смит.

Живял последните четири месеца в Парадайс, Охайо.

Спрян е от полицаи в Тенеси, докато карал в пикап на запад посред нощ, с други двама на около същата възраст.

Къде са отивали?

Предполага се, че единият от двамата с него е Сам Гууд, също от Парадайс, в началото смятан за заложник, сега вече за съучастник.

Кой е третият? Момиче с черна коса. Момичето от сънищата ми имаше черна коса.

Къде е Анри?

Как са се измъкнали от два хеликоптера и 35 полицаи? Как са се разбили двата хеликоптера?

Как мога да се свържа с него или с останалите?

Дали да поствам нещо в интернет?

Прекалено опасно. Има ли начин да го направя, без да ме усетят могадорианците?

Ако успея, дали някой от останалите изобщо ще го види?

Джон бяга. Дали въобще проверява интернет?

Дали Аделина знае нещо, което аз не знам?

Мога ли да повдигна деликатно въпроса пред нея?

Химикалката лети по листа. Интернет и Аделина — само до тях стигам, а и двете не вършат работа. Какво повече мога да направя? Всичко друго ми изглежда толкова безсмислено, все едно да се изкача в планината и да изпращам димни сигнали във въздуха. Но не мога да се отърся от чувството, че пропускам нещо — някакъв решаващ елемент, който е толкова очевиден, че ще ми избодат очите.

Учителката продължава да говори монотонно. Затварям очи и отново премислям внимателно всичко. Девет гарда. Девет сепана. Кораб, който ни докарва на Земята, същият, който рано или късно ще ни върне обратно, скрит някъде на Земята. Помня само, че кацнахме в някакво затънтено кътче наскоро гърмотевична буря. Беше направено заклинание, което да ни защитава от могадорианците, което започна да действа едва когато се разпръснахме и което действа единствено когато

сме разделени. Но защо? Заклинание, което да ни държи на разстояние, ми се струва доста нелогично. Не трябва ли то да ни помогне да се борим срещу могадорианците и да ги победим? Какъв е смисълът? Докато си задавам тези въпроси, мислите ми се спират на нещо друго. Затварям очи и се оставям логиката да ме води.

Трябваше да се крием, но колко дълго? Докато заветите ни се развият и вече имаме средствата, с които да се бием и да победим. А какво беше онова нещо, което можем да направим след проявяването на първия ни завет?

Отговорът изглежда толкова очевиден, че се съмнявам да е верен. Все още с химикалка в ръка, записвам единствения отговор, който ми хрумва: Сандъкът.

ГЛАВА 10

Вече не мога да спя, без да сънувам кошмари. Всяка нощ се сблъсквам с лицето на Сара, което се появява за секунда, преди да бъде погълнато от мрака, после се чуват виковете ѝ за помощ. Колкото и упорито да я търся, не мога да я открия. Тя продължава да вика с уплашен глас, печален и самотен, но никога не успявам да я намеря.

Сред кошмарите ми е и Анри тялото му се извива и дими, когато ме поглежда, знаейки, че е настъпил краят на времето ни заедно. В очите му нито веднъж не видях страх или съжаление, нито тъга, а най-вече гордост, облекчение и любов. Сякаш ми казва да продължавам, да се боря, да побеждавам. Тогава, точно накрая, очите му се разширяват, молят за още време. „Идването ни тук, в Парадайс, не беше случайно“ — повтаря той, а аз все още нямам представа за какво говори. И после: „Не бих пропуснал нито миг от това, момчето ми, не и заради Лориен, не и заради целия проклет свят.“ Това е моето проклятие — всеки път, щом сънувам Анри, съм принуден да го гледам как умира. Отново и отново.

Виждам Лориен дни преди войната, джунглите и океаните, които съм сънувал стотици пъти. Малък съм и тичам свободно през високата трева, а всички около мен се усмихват и смеят, без да подозират за предстоящия ужас. После виждам войната, убийствата, кървищата. Понякога, както сега, имам ясно видение за това, което според мен е бъдещето.

Очите ми обаче се отварят прекалено бързо и аз бивам прогонен от видението. Ала дори още в началото му имам усещането, че навлизам в място, за което знам, че никога преди не съм виждал, но въпреки това ми е познато.

Бягам по пътека, покрай която са струпани отпадъци и отломки. Счупено стъкло. Изгоряла пластмаса. Изкривена, ръждясала стомана. Носът ми се пълни с остра, щипеща пара и очите ми се насълзяват. Рушащи се сгради се извисяват на фона на сивото небе. Тъмна река се влачи мудно някъде вдясно. Отпред настава безредие. Крясъци и

дрънчене на метал се надигат над плътния въздух. Стигам до гневна тълпа, наобиколила бетонирана площадка, откъдето огромен космически кораб се готви за излитане. Минавам през ограда с телена мрежа и навлизам в оградената от тълпата бетонна писта. Площадката е осеяна с вадички с цвят на магма. Могадориански воители удържат множеството, докато рояци разузнавачи подготвят кораба — ониксова сфера, която кръжи ниско над земята.

Ревящата сган се движи към оградата, воините я блъскат назад. Тълпящите се са по-дребни от воините, но тенът на кожата им е в същия пепеляв тон. Някъде зад кораба се надига глух тътен. Тълпата се смълчава и панически отстъпва, а онези, които се намират на площадката, се подреждат чинно в редици.

От замъгленото небе внезапно нещо пада. Тъмна вихрушка поглъща облаците наоколо, оставяйки след себе си гъста черна следа. Покривам с ръце ушите си, преди предметът да се стовари върху земята, която започва да вибрира и за малко да бъде повален. Всичко утихва и когато прахта се разсейва, пред очите ни изниква кораб с идеална сферична форма, млечнобял като перла. Кръгла врата се отваря с приплъзване и от кораба навън излиза чудовищно същество. Същото, което се опита да ме обезглави в каменния замък.

Покрай оградата избухва караница, започва боричкане, всички искат да избягат от чудовището. То е още по-огромно, отколкото си го спомням, с грубо изсечени черти на лицето и късо подстригана коса. По ръцете му пълзят татуировки, най-голямата е върху врата му, уродлива и морава, глезените му са дамгосани с белези. Един от воините донася от кораба златен бастун с извита като на чук дръжка и изрисувано отстрани черно око. Когато чудовището го взема в ръка, окото оживява, върти се наляво и надясно, оглежда се наоколо, докато накрая ме открива.

Могадорианецът изучава тълпата, усеща, че съм наблизо. Очите му се присвиват. Прави гигантска крачка към мен и повдига златния бастун. Окоето върху дръжката започва да тупти.

В този момент някой от тълпата изкрещява на могадорианеца и клати яростно оградата. Могадорианецът се обръща към протестиращия и насочва пръчката към него. Окоето засиява в червено и мъжът полита през оградата с бодлива тел, разкъсан на парченца. Всички хукват да бягат и настъпва истински хаос.

Могадорианецът отново насочва вниманието си към мен и се прицелва с пръчката в главата ми. Имам чувството, че падам. Усещам червата си безтегловни, още малко и ще повърна. Около врата му виждам нещо, което ме ужасява и стряска толкова силно, че се събуждам, сякаш ударен от синя мълния.

Развиделява се и през прозорците нахлува ранното зарево, къпейки малката стая с ярката си утринна светлина. Предметите отново придобиват очертания. Целият съм плувнал в пот, не ми достига въздух. И все пак съм тук, болката и объркването в сърцето ми говорят, че все още съм жив, че вече не съм на онова ужасно място, където човек може да бъде разкъсан на парченца през малките дупки на ограда с бодлива тел.

Открихме изоставена къща, която граничи със защитена местност на няколко километра от езерото Джордж. Къща, която би се харесала на Анри — откъсната от света, малка и спокойна, предлагаща сигурност, но нищо особено. Едноетажна, отвън е боядисана в светлозелено, а отвътре в различни нюанси на бежовото, подът е покрит с кафяв мокет. Извадихме голям късмет, че водата не беше спряна. От плътната прах, която се носи из къщата, предполагам, че от доста отдавна никой не живее тук.

Преобръщам се настрани и поглеждам към телефона до главата ми. Единствено Сара може да заличи от съзнанието ми току-що видяното. Ще станат вече две седмици, откакто не съм я виждал. Спомням си как двамата бяхме в стаята ми, тя току-що се беше завърнала от Колорадо, и как се прегръщахме. Ако трябва да съхраня в паметта си само един-единствен миг с нея, ще избира именно този. Затварям очи и си представям какво прави в момента, как е облечена, с кого разговаря. В новините съобщиха, че всичките шест училищни района около Парадайс са поели учениците, останали без училище, докато се построи нова сграда. Чудя се в кое ли от тези училища ходи Сара, дали продължава да снима с фотоапарата си.

Посягам към мобилния с предплатена карта и регистриран на името на Джулиъс Сийзър^[1]. Чувството за хумор на Анри често ме е изненаждало. Включвам го за първи път от дни насам. Само трябва да набера номера, за да чуя гласа ѝ. Толкова е просто. Натискам познатите

цифри една по една, стигам до последната. Затварям очи, поемам дълбоко дъх, изключвам телефона и затварям капака му. Знам, че не мога да натисна десетата цифра. Страхът за безопасността на Сара, за живота ѝ — както и за всички нас — ме спира.

В хола Сам гледа на живо Си Ен Ен на един от лаптопите на Анри, който е сложил в скута си. За щастие картата на Анри за безжичен интернет — независимо от псевдонима, с който е избрал да я регистрира навремето — продължава да работи. Сам си драска настървено нещо върху бележник. Минаха три дни след бъркотията в Тенеси, едва от снощи сме във Флорида. Сменихме три различни камиона, единият от които ни вози триста и кусур километра в грешната посока, преди да скочим във влака, който ни доведе дотук. Без да използваме заветите си — бързината на двама ни с Шест, нейната способност да става невидима — никога нямаше да успеем. Възнамеряваме за известно време да се крием, докато новината се позабрави. Ще се регрупираме, ще започнем тренировки, за да избегнем в бъдеще произшествия от рода на това с хеликоптерите. Първо правило в бизнеса — намери нова кола. Второ правило в бизнеса — реши какъв ще е следващият ти ход. Никой от нас не знае със сигурност какъв ще е той. Отново изпитвам огромна празнота от загубата на Анри.

— Къде е Шест? — питам, влизайки със залитане в хола.

— Отзад, май отиде да поплува, да направи няколко дължини — отговаря Сам.

Едно от страхотните неща на къщата е, че има басейн, който Шест веднага напълни, като докара дъждовна буря над него.

— Мисля, че ти се иска да хвърлиш един поглед на Шест с бански — смушквам с лакът Сам.

Лицето му пламва.

— Затваряй си устата, пич! Искам да проверя новините. Нали се сещаш, да бъда продуктивен.

— Има ли нещо?

— Освен това, сега ме смятат за съучастник и са увеличили наградата на половин милион долара? — пита Сам.

— Не се занасяй, знаеш, че това ти харесва.

— Да, доста е яко — хили се той. — Както и да е, няма нищо ново. Не знам как се е оправял Анри. Буквално всеки ден изскачат

хиляди истории.

— Анри никога не спеше.

— Не ти ли се иска да отидеш да провериш как е Шест в банския си костюм? — пита Сам и се обръща към монитора.

Учуден съм от липсата на сарказъм в гласа му. Той знае какво изпитвам към Сара. А аз знам какво изпитва той към Шест.

— Какво означава това?

— Виждам как я гледаш — отговаря Сам.

Кликва върху линк за самолетна катастрофа в Кения. Един оцелял.

— И как по-точно я гледам, Сам?

— Няма значение.

Оцелелият е възрастна жена. Определено не става въпрос за някого от нас.

— Когато един лориенец се влюби, то е за цял живот, човече. А аз обичам Сара. Знаеш това.

Сам поглежда над монитора на лаптопа.

— Знам, че я обичаш. Ами аз просто така. Ти си точно типът, който тя би харесала, а не някое куку, побъркано по математиката, извънземните и Космоса. Просто не виждам как Шест би могла да хареса някого като мен.

— Ти си страхотен пич, Сам. Никога не го забравяй.

Минавам през плъзгащата се врата към басейна. Зад него се вижда бурениясал двор, ограден с тухлена стена, която предпазва от погледите на случайни минувачи. Най-близкият съсед е на половин километър оттук, а най-близкият град е на десет минути с кола.

Шест плува енергично, плъзга се по повърхността като родено във водата насекомо, а до нея, движейки се два пъти по-бързо, е някакъв бозайник, нещо подобно на птичечовка с дълга коса и брада — нямам представа в какво животно се е преобразил Бърни Косар. Шест ме усеща и спира до ръба на басейна, издърпва се от водата до кръста и опъва ръцете си на пода до басейна. Бърни Косар изскача навън и се превръща в обичайния бигъл, който се отърсва от водата и ме покрива целия с пръски. Това ме освежава и се сещам колко хубаво е отново да си в южняшка обстановка.

— Ей, внимавай да не умориш кучето ми — казвам.

Улавям се, че не мога да откъсна поглед от идеалните ѝ рамене, от изящната ѝ шия. Може би Сам е прав. Може би гледам Шест по същия начин, по който я гледа и той. Повече от всякога ми се ще да избягам в къщата, да включа телефона и да чуя гласа на Сара.

— По-скоро той ще ме умори. Мъничето плува така, сякаш е оздравяло напълно. Като стана въпрос, как е главата ти?

— Още ме боли — казвам и я докосвам с ръка, — но ще се оправя. Днес започвам да тренирам, ако това питаш.

— Добре — казва тя. — Вече губя търпение. Отдавна не съм тренирала с никого.

— Сигурна ли се, че искаш да тренираш с мен? Нали си наясно, че вероятността да пострадаш, е голяма?

Тя се смее и ме пръска с вода от устата си.

— Охо, започва се — казвам и като си представям повърхността на басейна, пускам въздушна струя отгоре му.

Водата се втурва срещу лицето ѝ. Тя се гмурка, за да не я залее, и когато излиза отново на повърхността, е яхнала гребена на огромна вълна, която почти изпразва басейна и която донася Шест до мен. Преди да успея да реагирам, тя скача от нея, но вълната продължава да се движи към мен, поваля ме на земята и ме праща в стената на къщата. Чувам я как се смее. Водата се връща в басейна, аз се изправям и се опитвам да избутам Шест в него. Тя отклонява телекинезата ми и най-неочаквано се оказвам преобърнат и се нося във въздуха с вирнати крака, като махам безпомощно с ръце.

— Какво, по дяволите, правите бе, хора? — пита Сам.

Застанал е на прага на плъзгащата се стъклена врата.

— Ами Шест ме обижда, та реших да я поставя на място. Не виждаш ли?

Продължавам да вися с краката нагоре, като се нося на метър и нещо над средата на басейна. Усещам хватката на Шест около десния си глезен и имам чувството, че ме държи с една ръка.

— Аа, очевидно. Явно си я поставил на място — отговаря Сам.

— Тъкмо щях да действам, нали знаеш. Чаках сгоден случай.

— И така, какво мислиш, Сам? — пита Шест. — Да му дам ли урок?

Върху лицето на Сам цъфва усмивка:

— Хайде, давай!

— Ей! — казвам аз точно преди тя да ме пусне.

Политам с главата надолу във водата и когато изплувам, Шест и Сам се кикотят истерично.

— Това беше първи рунд — казвам и се покатервам навън. Смъквам ризата си и я захвърлям върху бетона. — Хвана ме неподготвен, само почакай да видиш.

— Какво стана с печения мъжага? — пита Сам. — Не каза ли точно това, когато се острига?

— Стратегия — отвърщам. — Просто създавам у Шест фалшиво чувство за безопасност и когато тя се успокои и отпусне, ще издърпам килимчето под краката ѝ.

— Да, бе — кима Сам. И добавя: — Господи, ще ми се и аз да имах завети.

Шест е застанала между нас, облечена с черен цял бански. Продължава да се смее, водата се стича по ръцете и краката ѝ, когато се навежда леко напред и усуква косата си, за да я изцеди. Белегът на крака ѝ е все така тъмен, но не морав като предишната седмица. Тя премята косата си назад. Дватамата със Сам стоим като хипнотизирани.

— Значи, тренировка днес следобед? — пита Шест. — Или още мислиш, че мога да пострадам?

Издупам бузи и бавно изпускам въздуха.

— Може би ще се наложи да те пощадя. Искам да кажа, белегът върху крака ти все още не изглежда добре. Но да, разбира се, започваме.

— Сам, и ти ли си съгласен?

— Вие, какво, искате да тренирам? Ама наистина?

— Разбира се. Ти си един от нас — казва Шест.

Сам кима в знак на съгласие и потрива ръце.

— Дадено — казва той, хилейки се като дете пред коледните си подаръци. — Ама ако ме искате само за да ви бъда мишена, върху която да се упражнявате, си заминавам вкъщи.

Започваме в два часа, но като гледам мрачното небе, не очаквам тренировката ни да продължи много дълго. Сам подскача на пръсти, облечен е със спортни шорти и огромна тениска. Като го гледаш, е

само колене и лакти, но ако броим желанието и непоколебимостта му, по размери се приближава до могадорианеца, когото видях на кораба.

Като начало Шест ни показва какви бойни техники е усвоила, много повече от това, което аз мога. Тялото ѝ се движи бързо и прецизно като машина, когато рита с крак или забива юмрук, или когато прави задно салто, за да избегне атака. Показва ни как да контраатакуваме, както и предимствата на ловкостта и координацията, и ни кара да упражняваме едни и същи хватки, докато не се превърнат в наша втора природа. Сам попива жадно всичко дори когато Шест го блъска силно назад и той се преобръща през глава или когато му изкарва въздуха. Тя прави същото и с мен и макар да се опитвам да обърна всичко на шега и закачка, давам всичко от себе си, но тя все пак успява да ми разкаже играта. Направо не проумявам как е научила всичко това сама. Когато устата ми се напълва с трева и пръст за втори път, разбирам на колко много неща може да ме научи.

Дъждът започва след половин час. В началото е ситен дъждец, но не след дълго небето се отваря и ние бягаме вътре на сушина. Сам крачи из къщата, раздавайки ритници и юмруци на въображаеми врагове. Аз съм седнал на един стол, стискам в юмрука си синия амулет и дълго гледам през предния прозорец; просто съзерцавам, докато си спомням последните две бури, които видях да вилнеят само защото Шест им беше казала така.

Когато се обръщам, виждам, че тя спи дълбоко в ъгъла на хола, сгушена до Бърни Косар, който е прегърнала като възглавница. Тя винаги спи по този начин, настрани и свита на кълбо, а чертите на лицето ѝ се отпускат и губят от остротата си.

Белите ѝ стъпала са обърнати право към мен. Използвам телекинеза и я гъделичкам по дясната пета. Тя помръдва леко, сякаш прогонва нахална муха. Отново я гъделичкам. Тя размърдва крака си по-силно. Изчаквам няколко секунди и възможно най-лекичко я гъделичкам по продължение на цялото стъпало — от петата до големия пръст. Шест издърпва крака си, сетне го изправя целия и раздава ритник, от телекинетичната сила на който полетявам към най-близката стена, оставяйки дупка, зад която се разкриват жици и дървени прегради. Сам връхлита в стаята, заел идеалната поза за бой.

— Какво става? Кой е тук? — крещи той.

Изправям се, търкам лакътя си, понесъл цялата тежест на удара.

— Кретен! — казва Шест и сяда.

Сам отмества очи от мен и поглежда към нея.

— Хора, смешни сте — казва той и се връща обратно в кухнята.

— Изкарахте ми ангелите с вашия флирт.

— Изкара и моите — казвам аз, без да обръщам внимание на коментара за флиртуването, но той вече е излязъл и не ме чува. Наистина ли флиртувам? Дали Сара би помислила, че това е флиртуване?

Шест се прозява, протяга ръка към тавана.

— Още ли вали?

— Абсолютно, но погледни на това откъм добрата му страна — времето те спаси от още контузии.

Тя клати глава.

— Номерът с печения мъжага вече се изтърка, Джони. А не забравяй какво мога да правя с времето.

— Не бих си го и помислил — казвам.

Опитвам се да сменя темата. Мразя се заради това, че флиртувам с друго момиче.

— Хей, все се каня да те попитам: чие е лицето в облаците? Всеки път, щом направиш буря, виждам това налудничаво, зловещо лице.

Тя почесва стъпалото на десния си крак.

— Не съм сигурна, но откакто мога да се намесвам във времето, винаги се появява това лице. Предполагам, че е на лориенец.

— Дааа, вероятно е така. Аз си мислех, че може да е някое откачено бивше гадже, което още не можеш да забравиш.

— Защото очевидно имам слабост към деветдесетгодишните мъже. Толкова добре ме познаваш, Джон!

Свивам рамене. И двамата се усмихваме.

Смрачава се и аз приготвям вечерята върху зарязания в задния двор ръждясал грил, който все още върши работа. Или поне се опитвам да сготвя. След като съм посещавал часовете по трудово обучение заедно със Сара в Парадайс, аз се оказвам единственият, който знае как да приготи нещо, което бегло да наподобява ядене. Тази вечер менюто е пилешки гърди, картофи и замразена пица пеперони.

Седнали сме върху мокета в хола, образували сме триъгълник. Под одеялото, което е наметнала върху главата и тялото си, Шест е облечена с черен потник, а амулетът ѝ се вижда целият. Когато го съзирам, мислите ми се връщат към видението, което имах. Копнея за дълга вечеря около маса, за нормален нощен сън, в който да не се измъчвам от миналото си на Лориен. Наистина ли беше така на Лориен, преди да напуснем?

— Често ли се сещаш за родителите си? — питам Шест. — Искam да кажа, там, преди, на Лориен.

— Вече не толкова често. Дори не мога да ти кажа как всъщност изглеждаха. Спомням си усещането, което имах, когато се намирах близо до тях, ако това ти звучи смислено. Ами да, доста често се сещам за това. А ти?

Вземам си едно изгоряло парче пица. Решавам никога вече да не пека замразена пица на грил.

— Често ги сънувам. Много е хубаво, но същевременно това ме разкъсва вътрешно. Напомня ми, че са мъртви.

Одеялото се плъзга от главата на Шест и се задържа върху раменете ѝ.

— А ти, Сам? В момента липсват ли ти родителите ти?

Сам отваря уста, за да отговори, но се отказва. Сигурен съм, че се чуди дали да каже на Шест, че според него баща му е отвлечен от извънземни, когато излязъл да купи мляко и хляб. Накрая казва:

— И двамата ми липсват, и мама, и татко, знам обаче, че ми е по-добре тук, с вас, приятели. Като се има предвид, че знам толкова много неща за всичко, което се случва, не мисля, че бих могъл да остана у дома.

— Знаеш прекалено много — казвам.

Чувствам се виновен, че вместо да си похапва мамините гозби на маса в трапезария, трябва да нагъва ужасната ми храна на пода на изоставена къща.

— Сам, съжалявам, че те забъркахме във всичко това — казва Шест. — Но е хубаво, че си тук.

Той се изчервява:

— Нямам представа защо, но започвам да се чувствам някак странно въввлечен в цялата тази ситуация. Може ли да попитам нещо? Колко далече е Могадор от Земята?

Сещам се как Анри духна с уста върху седемте стъклени сфери и как те оживяха. Не след дълго пред нас във въздуха се носеше точно копие на нашата слънчева система.

— По-близо е от Лориен. Защо питаш?

Сам се изправя.

— За колко време може да се стигне дотам?

— Няколко месеца, там някъде — отговаря Шест. — Зависи от вида на кораба, с който летиш, и каква енергия се използва.

Сам обикаля в кръг.

— Според мен американското правителство трябва да държи някъде кораб, който да може да преодолее подобно разстояние. Естествено, става въпрос за прототип, свръхсекретен, който се намира в недрата на някоя планина, скрита под друга планина. Просто си мислех какво ще стане, ако не успеем да открием вашия кораб и се наложи битката да се прехвърли на тяхна територия — да отидем в Могадор. Нали трябва да имаме и резервен план?

— Разбира се. А какъв беше първоначалният план? — питам и млъквам внезапно. Главата ми не побира как ще се бием с цялата планета Могадор на тяхна територия.

— Да вземем сандъка ми — казва Шест и дърпа отново одеялото върху главата си.

— И после какво?

— Тренировки?

— А след това? — питам.

— Ами, предполагам, че ще тръгнем да търсим останалите.

— Прилича ми на много тичане без резултат. Мисля, че Анри или Катарина щяха да ни накарат да правим нещо далеч по-ефикасно. Например да се научим как да убиваме някои от враговете си. Знаете ли какво е пикен?

— Ами това са онези огромни зверове, които разрушиха училището — отговаря Шест.

— А краул?

— Това са по-дребните животни, които ни нападнаха във физкултурния салон — казва тя. — Защо питаш?

— В съня, който имах в Северна Каролина, тогава, когато със Сам ме чухте да говоря на могодориански, тези две имена се споменаваха, но не бях ги чувал никога преди. Ние с Анри ги

наричахме чисто и просто „зверовете“ — млъквам за малко. — Преди това сънувах друг сън.

— Може би това не са сънища — казва Шест. — Може би имаш видения.

Кимам утвърдително.

— В този момент ми е трудно да направя разликата. Искам да кажа, усещането е едно и също с тези сънища и виденията, които имах за Лориен, без да се намирам там — обяснявам. — Веднъж Анри ми каза, че когато получавам видения, то е, защото те имат някакво специално значение за мен. Това винаги се оказваше вярно — миналите видения винаги бяха за неща, които вече са се случили. Но мисля, че това, на което станах очевидец в съня си тази сутрин... Как да кажа... Ами, виждах го, сякаш наистина се случваше.

— Откачена работа — казва Сам. — Ти си като телевизор.

Шест смачква книжната салфетка и я подхвърля във въздуха. Без да се замислям, я подпалвам, тя се сбръчква и още преди да падне върху мокета, от нея не остава нищо.

— Не е невъзможно, Джон. Знае се, че някои от лориенците са го правили. Във всеки случай така поне ми казваше Катарина.

— Работата е там, че си мислех, че съм на Могадор, което между другото е толкова противно, колкото си го представях. Въздухът беше много плътен и очите ми се насълзяваха. Всичко беше запуснато и сиво. Как обаче съм попаднал там? И как би могъл онзи огромен могадорианец да ме надуши, че съм там?

— Колко огромен беше? — пита Сам.

— Ами, много голям, двойно по-голям от воините, които виждах там, шест метра, може и повече, и много по-интелигентен и могъщ. Просто знаех това още щом го погледнах. Определено беше нещо като техен вожд. Вече съм го виждал два пъти. Първия път, когато, без да искам, дочух информацията, която му съобщаваше някакъв дребен воин роб, всичко се отнасяше за нас и за случилото се в училището. Втория път го видях, когато се готвеше да се качи на кораб; но преди това той беше на този кораб, един от воините притича и му подаде нещо. В началото не разбрах какво точно, но малко преди вратата на кораба да се затвори, той се обърна към мен, искаше да се увери, че ще го видя.

— И какво беше това? — пита Сам.

Клатя отрицателно глава, свивам салфетката на топка и я изгарям върху дланта си. Поглеждам през задната врата към залязващото слънце, огненооранжево и розово като залезите във Флорида, които двамата с Анри наблюдавахме от повдигнатата веранда на къщата ни. Ще ми се той да е тук сега, да ми помогне да проумея нещата.

— Джон? Какво беше това? Какво имаше? — пита Шест.

Вдигам ръка и хващам амулета си.

— Ето това. Точно такива. Имаше амулети. Три. Могадорианците навярно са ги прибирали след всяко убийство. И този огромен вожд, или какъвто е там, беше ги окачил около врата си като олимпийски медали, после остана навън достатъчно дълго, за да мога да ги видя. Всеки един от тях сияеше в светлосиньо и когато се събудих, моят също светеше.

— Значи, смяташ, че това е предчувствие, че си видял съдбата си? А дали не е било просто странен сън, защото си под силно напрежение? — пита Сам.

Клатя глава.

— Мисля, че Шест е права, това са видения. И смятам, че всичките се случват в момента. Но най-много ме плаши това, че е твърде вероятно онзи могадорианеца се е качил на кораб, който идва насам. И ако Шест е права за скоростта, с която лети корабът, съвсем скоро той ще е тук.

[1] Julius Seazar — името на английски има еднакво произношение с името на Юлий Цезар (Julius Caesar), макар и изписано по различен начин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Нещата, които помня от пристигането ни в „Света Тереса“, са най-вече отделни късчета от едно дълго пътуване, за което си мислех, че никога няма да свърши. Помня празния си стомах, разранените си крака и страшната умора през повечето време. Помня как Аделина просеше дребни монети, молеше за храна. Помня морската болест и повръщането от нея. Помня отвратените погледи на минувачите. Помня как всеки път си сменяхме имената. Помня много добре сандъка — макар и тежък, Аделина не искаше да се раздели с него, независимо от ужасната ситуация, в която се намирахме. В деня, в който най-сетне похлопахме на вратата, която сестра Лусия ни отвори, се сещам, че той беше долу на земята, закътан между краката на Аделина. Знам, че тя го е скрила някъде из сенките на някое тъмно кътче на сиропиталището. Досегашните ми претърсвания са безрезултатни, но не съм се отказала.

В неделя, седмица след пристигането на Елла, двете с нея седим една до друга на най-задната пейка по време на литургията, която задържа вниманието ѝ точно толкова, колкото и моето — никак. С изключение на часовете в училище, Елла почти винаги е с мен от онази сутрин, когато ѝ помогнах да си оправи леглото. Отиваме заедно на училище, закусваме заедно, вечеряме заедно, заедно казваме и вечерните си молитви. Привързах се силно към нея, а по това как ме следва навсякъде, съдя, че и тя не може без мен.

Вече цели четирийсет и пет минути отец Марко не спира монотонното си припяване. Най-накрая затварям очи и си мисля за пещерата и дали днес да взема с мен Елла. Това е свързано с няколко проблема. Първо, вътре е тъмно като в рог, а няма начин Елла да може да вижда в тъмното като мен. Второ, снегът още не се е разтопил напълно и не съм много сигурна дали тя ще може да извърви дългия път. Но най-се притеснявам, че ако я взема със себе си, ще я изложа на опасност. Могадорианците могат да се появят всеки момент и Елла ще

бъде беззащитна. Въпреки всичките тези пречки и тревоги изгарям от нетърпение да я заведа там. Искam да ѝ покажа рисунките си.

Във вторник, минути преди да тръгнем за училище, открих Елла наведена над леглото ѝ. Още дъвчейки бисквитата от закуската, надникнах през рамото ѝ и я видях увлечено да поставя светлосенките на една свършена рисунка на спалнята ни. Детайлите, прецизната техника на всяка една пукнатина по стената, дарбата ѝ да улавя и най-слабите слънчеви лъчи, падащи през прозорците сутрин, бяха поразителни. Все едно гледах черно-бяла фотография.

— Елла! — възкликнах.

Тя бързо обърна рисунката и със зацапаните си ръчички я притисна до учебника си. Досети се, че съм аз, но не се обърна.

— Къде си се научила да правиш това? — прошепнах. — Как се научи да рисуваш толкова добре?

— Баща ми — отвърна ми тя шепнешком тя, без да обръща листа, — той беше художник. Майка ми, и тя.

Седнах на леглото ѝ.

— Само като си представя, че се мислех за добра художничка...

— Баща ми беше невероятен художник — каза ми тя протичко.

Преди да успея да ѝ задам още въпроси, сестра Кармела ни прекъсна и ни изведе от стаята. Същата нощ открих рисунката на Елла под възглавницата си. Това беше най-страхотният подарък, който някога съм получавала.

Седя на литургията и си мисля, че Елла би могла да ми помогне с пещерните рисунки. Навярно бих могла да откроя някъде тук електрическо фенерче или изобщо някакъв фенер за пещерата. Внезапен кикот до мен прекъсва мислите ми. Отварям очи и поглеждам натам. Елла е намерила гъсеница, обaгрена в червено и черно, която пълзи по ръката ѝ. С пръст до устни ѝ правя знак да мълчи. Това я възпира за кратко, но гъсеницата започва да пълзи нагоре и тя отново започва да се киска. Лицето ѝ почервенява от усилието ѝ да сдържа смеха си, но това още повече влошава нещата. Накрая не издържа и избухва в истеричен кикот. Всички обръщат рязко глава да видят какво става, а отец Марко спира проповедта по средата на изречението. Сграбчвам гъсеницата от ръката на Елла, изправям гръб и се облящвам срещу втренчените погледи. Елла престава да се

смее. Хората бавно обръщат глави напред и отец Марко, явно пообъркан докъде е стигнал, подновява проповедта.

Държа в ръка гъсеницата. Тя се гърчи, иска да се освободи. След минута разтварям пръсти и от внезапното движение малкото косматото нещо се свива на топка. Елла повдига вежди, събира длани една до друга и аз пускам гъсеницата в тях. Тя се усмихва, свела поглед към нея.

Поглеждам към първата редица. Въобще не съм изненадана, когато виждам сестра Дора да ме гледа строго. Клати глава в знак на неодобрение, после отново се обръща напред, с лице към отец Марко.

Навеждам се към Елла, приближавам се достатъчно, за да ѝ прошепна, без някой да ме чуе.

— Щом свърши молитвата — говоря тихо на ухото ѝ, — трябва да се измъкнем оттук възможно най-бързо. И стой по-далече от сестра Дора.

Преди литургията сплетох косата на Елла в стегната плитка и сега, когато вторачва огромните си кафяви очи в мен, ми се струва, че плитката ѝ натежава и дърпа главата ѝ назад.

— Загазила ли съм?

— Надявам се всичко да е наред — казвам ѝ, — но за всеки случай трябва да се измъкнем оттук още преди сестра Дора да успее да ни настигне. Разбрано?

— Разбрано — отвърща тя.

Но не ни се удава удобен случай. Когато остават само няколко минути до края, сестра Дора става и неочаквано тръгва към задната част на нефа, после застава на няколко крачки от вратата и изчаква. Когато отново отварям очи, последната молитва свършва с кръстене и сестра Дора слага ръката си върху лявото ми рамо.

— Ела с мен, ако обичаш — казва тя на Елла, пресята се през мен и я сграбча за китката.

— Какво правите? — казвам.

Сестра Дора изтегля Елла покрай мен.

— Не ти влиза в работата, Марина.

— Марина... — умолява Елла и ме гледа уплашено, докато я издърпват.

Паникьосвам се и се втурвам към предната част на черквата, където Аделина е станала права и разговаря с някаква жена от града.

— Сестра Дора току-що сграбчи Елла и я измъкна навън — изричам бързо и прекъсвам разговора ѝ. — Трябва да я спреш, Аделина!

Тя ме поглежда невярващо.

— Няма да направя нищо подобно. И ме наричай сестра Аделина. Извинявай, Марина, но не ме прекъсвай, говоря — казва тя.

Клатя глава в недоумение. Очите ми се пълнят със сълзи. Аделина е забравила какво е да молиш за помощ и да не я получиш.

Обръщам се и бягам от помещението нагоре по витата стълба, която води до църковните канцеларии. Вляво, в края на коридора, единствената затворена врата е на кабинета на сестра Лусия. Втурвам се към нея, мъча се да реша какво да направя. Да почукам ли? Или да нахлуя направо? Не ми се удава възможност да сторя нито едното, нито другото. Почти съм хванала дръжката на вратата, когато чувам изплющяването на плесница, незабавно последвано от писък. Замръзвам потресена. От другата страна на вратата Елла плаче, след секунда сестра Дора отваря вратата.

— Какво правиш тук? — сопва ми се тя.

— Идвам при сестра Лусия — лъжа я аз.

— Нея я няма тук, а ти си дежурна по кухня. Заминавай! — казва тя и ме прогонва обратно по пътя, по който бях дошла. — И аз тръгвам натам.

— Тя добре ли е?

— Марина, това изобщо не те засяга — казва тя.

Сграбчва ме за ръката, завърта ме и ме блъска.

— Заминавай! — нарежда ми.

Отдалечавам се от кабинета, ненавиждам страха, който ме обзема всеки път, щом съм изправена пред някакъв конфликт. Винаги е било така — със сестрите, с Габриела Гарсия, с Бонита на плаващата платформа — обзема ме едно и също чувство, едно и също безпокойство, което бързо преминава в страх и което винаги ме кара да изчезна.

— Хайде, по-бързо! — изревава сестра Дора и ме следва надолу по стълбите към кухнята, където ме чакат задълженията ми по Ел Фестин.

— Трябва да отида до тоалетната — казвам, преди да сме стигнали кухнята, което е лъжа.

Искам да се уверя, че Елла е добре.

— Добре. Не се бави. Засичам времето.

— Няма да се бавя.

Шмугвам се зад ъгъла и изчаквам трийсетина секунди, за да се уверя, че си е отишла. После се втурвам обратно в посоката, от която дойдохме, нагоре по стълбите и след това по коридора. Вратата на кабинета е откrehната и аз влизам вътре. Наредбата е в тъмни цветове, мрачна. Дебел слой прах покрива лавиците покрай стените, върху които са наредени стари книги. Единствено през мръсен прозорец с витраж се прокрадва светлина.

— Елла? — викам аз, не знам защо си мисля, че може да се крие.

Никакъв отговор.

Излизам и надничам в стаите, разположени отстрани на главния коридор, но всички са празни. Викам името ѝ, докато минавам покрай тях. В противоположния край на коридора се намират спалните помещения на сестрите. И там няма следа от нея. Слизам обратно по стълбите. Тълпата вече се е добрала до столовата. Отивам до нефа и се оглеждам за Елла. И там я няма, няма я и в нито една от двете спални, нито в компютърната стая, нито в някой от килерите. Докато проверявам почти всички места, за които се сещам, се изнизва половин час. Знам, че ще си изпатя, ако сега отида в столовата.

Вместо това набързо свличам неделните си дрехи, откачам палтото от закачалката, събирам одеялото от леглото си и се втурвам навън. С мъка вървя през снега, не мога да избия от главата си звука от плесницата и писъка на Елла. Не мога да простя и пълното пренебрежение на Аделина към мен. Цялото ми тяло е напрегнато, затова съсредоточавам енергията си върху някои от огромните камъни, покрай които минавам, и с телекинеза ги повдигам и пращам срещу планинския склон. Наистина страхотен начин да изпуснеш парата. Снегът отгоре се е втвърдил и се е образувал тънък слой лед, който хрущи под краката, но не пречи на камъните да се пързаят по нанадолнището. Толкова съм вбесена, че мога да ги оставя да си се търкалят така, като ги насоча към селото. Но ги спирам. Вбесена съм не на селото, а на манастира и на тези, които го обитават.

Минавам през камилската гърбица — остава ми още половин километър. Слънцето сгрява лицето ми, то е високо в небето, клони все още на изток, което ще рече, че разполагам с най-малко пет часа,

докато дойде време да се прибирам. Отдавна не съм имала толкова много свободно време, а при това ярко слънце и свежия студен вятър, които ме отклоняват от унилото ми настроение, изобщо не ме е грижа, че когато се прибера, ще си имам неприятности. Обръщам се да видя дали пелерината от одеялото замита следите ми върху твърдия сняг. Боя се, че днес това изобщо не сработва.

Въпреки всичко продължавам бавно напред и най-после виждам кичестия храст, щръкнал над снега, и се забързвам към него. В началото не забелязвам точно онова, за което очите ми винаги трябва да са нащрек — в основата на пещерата снегът е разбутан и разхвърлян наоколо. И докато стигна до входа на пещерата, вече разбирам, че нещо ужасно не е наред.

Приближавайки се откъм южната страна, чифт следи от ботуши с двоен на моя номер са осеяли снега по склона в идеална права линия, която идва от града и води към пещерата. Изглеждат така, сякаш са тъпкали около входа, обикаляйки в кръг. Объркана съм, знам, че има още нещо, което пропускам. И тогава ми светва. Стъпките — те водят към пещерата, но не и обратно.

На когото и да принадлежат те, той е още вътре.

ГЛАВА 12

Те са тук! — мисля си. — След всичките тези години могадорианците вече са тук!

Обръщам се мигновено, но се подхлъзвам и падам в снега. Забързано пълзя назад, далече от входа на пещерата, обувките ми се замотават в одеялото. В очите ми бликват сълзи. Сърцето ми препуска. Успявам да се изправя и хуквам стремглаво колкото ми държат краката. Дори не поглеждам назад да проверя дали не ме преследва някой, прекосявам същия заснежен терен, през който току-що бях минала, движа се със светкавична скорост, нямам време да гледам къде стъпвам. Дърветата под мен започват да губят очертанията си, облаците над мен също. Усещам, че одеялото се рее зад гърба ми, плющи на вятъра като пелерина на супергерой. Препъвам се и падам, плъзгам се по земята, но светкавично се изправям на крака и тичам напред, прескачам камилската гърбица и когато се приземявам, падам отново. Най-накрая се спускам покрай брезите и стигам до манастира. Почти дваисет и пет минути ми беше отнело изкачването до пещерата, а връщането на бегом — по-малко от пет. Подобно на способността да дишам под вода, заветът на суперскоростта се проявява, когато имам нужда от нея.

Махам одеялото от врата си, нахълтвам през портата и чувам тракането в трапезарията. Бързо изтичвам по виещата се стълба и по тесния коридор. Знам, че е ред на Аделина да почива в неделя. Влизам в голямата стая, където спят сестрите. Аделина седи царствено на един от двата стола с високи облегалки и държи Библия в скута си. Когато ме вижда, затваря книгата.

— Защо не си на обяд? — пита ме тя.

— Мисля, че те са тук — казвам запъхтяна, а ръцете ми треперят силно.

Навеждам се напред и ги слагам върху коленете си, за да ги успокоя.

— Кой е тук?

— Знаеш кой! — изкрещявам.

После добавям през зъби:

— Могадорианците.

Тя присвива очи, не може да повярва.

— Къде?

— Ходих до пещерата...

— Каква пещера? — прекъсва ме тя.

— На кого му пука каква пещера! Пред входа ѝ имаше чифт следи от ботуши, от огромни ботуши.

— По-бавно, Марина. Следи от ботуши пред някаква пещера?

— Да — отвърщам.

Тя се подсмихва и веднага разбирам, че съм сгрешила, идвайки при нея. Трябваше да се досетя, че няма да ми повярва. И застанала там пред нея, се чувствам глупава и уязвима.

Изправям се. Не знам къде да дяна ръцете си.

— Искам да знам къде е сандъкът ми — заявявам не съвсем уверено, но в никакъв случай не и плахо.

— Какъв сандък?

— Знаеш много добре какъв сандък!

— Откъде ти хрумна, че ще пазя онази вехтория? — пита тя спокойно.

— Ако не си го запазила, ще означава, че си се обърнала срещу собствения си народ — отвърщам.

Тя отваря отново Библията и се прави, че чете. Смятам да си тръгна, но мислите ми се връщат към следите от ботуши в снега.

— Къде е той? — питам.

Тя продължава да не ми обръща внимание, така че мислено протягам ръка, усещам контурите на книгата, тънките ѝ прашни страници, грубата ѝ корица. Затварям рязко книгата. Аделина скача.

— Кажи ми къде е.

— Как смееш? За коя се мислиш?

— Аз съм гард и съдбата на цялата лориенска раса зависи от моето оцеляване, Аделина. Как можа да им обърнеш гръб? Как можа да обърнеш гръб и на човешките същества? Джон Смит, за когото мисля, че е гард, е беглец в Съединените щати; когато неотдавна бил спрял от някакъв полицаи, успял да го премести, без да го докосне. Точно както и аз мога. Не виждаш ли какво става, Аделина? Ако не

започнем да помагаме, не само Лориен ще бъде изгубен завинаги, но и Земята, и това тъпо сиропиталище, и този скапан град!

— Как смееш да наричаш тъпо това място! — Аделина пристъпва към мен със свити юмруци. — Това е единственото място, което ни приюти, Марина. То е единствената причина да сме все още живи. Какво направиха за нас лориенците? Натириха ни на кораб за една година, после ни изтикаха на жестока планета без никакъв план или указания, освен да се укриваме и да тренираме. Да тренираме за какво?

— Да разгромим могадорианците. Да си върнем Лориен — тръскам глава. — Другите навярно са някъде там, сражават се, обмислят как да се съберем, как да се върнем у дома, а ние сме се залостили в този затвор и не правим нищо.

— Аз имам цел в живота и помагам на човешката раса с молитви и служба. Ти също би трябвало да го правиш.

— Твоята единствена задача на Земята беше да помагаш на мен.

— Нали си жива?

— Само в буквалния смисъл на думата, Аделина.

Тя сяда отново на стола и отваря Библията в скута си.

— Лориен е мъртъв и погребан, Марина. Има ли някакво значение?

— Лориен не е мъртъв; планетата е в хибернация. Ти самата го каза. И важното е, че ние не сме мъртви.

Тя преглъща с усилие.

— На всички нас ни беше издадена смъртна присъда — каза тя и гласът ѝ секва за миг. После, с по-мек тон, продължава: — Нашият живот беше обречен от самото начало. Трябва да вършим добро, докато сме тук, та да имаме добър задгробен живот.

— Как може да говориш така?

— Защото това е действителността. Ние сме последните от една умираща раса и съвсем скоро и нас няма да ни има. Да ни помага Бог, когато настъпи този момент.

Клатя глава. Изобщо не ме интересуват разговорите за Бог.

— Къде е сандъкът ми? В тази стая ли е? — обикалям наоколо, плъзгам поглед по тавана, после се навеждам и надзъртам под няколко от леглата.

— Дори и да го откриеш, не можеш да го отвориш без мен — казва тя. — Знаеш това.

Права е. Ако вярвам на това, която тя ми е разказвала преди години, когато все още имах доверие в нея, наистина не мога да го отворя без нея. Изведнъж разбрах абсурдността на положението. Следите от ботушите в снега; Джон Смит беглец; очевидната и абсолютна клаустрофобия на „Света Тереса“; и Аделина, моят сепан, предопределена да ми помага и съдейства в разгръщането на моите завети, но отказала се от мисията ни. Тя дори не знае кои от моите завети вече са се развили. Мога да виждам в тъмното, да дишам под вода, да тичам супербързо, да задвижвам предмети от разстояние, притежавам дарбата да съживявам растения на прага на смъртта. Обзема ме силно безпокойство и точно в най-неподходящия момент в стаята влиза сестра Дора. Подпира ръце на кръста.

— Защо не си в кухнята?

Отвърщам ѝ със същия навъсен поглед, с който тя ме гледа.

— О, я да млъквате! — казвам и излизам от стаята, преди тя да отговори.

Тичам по коридора, надолу по стълбите, грабвам отново палтото си, блъскам портата и излизам навън.

Оглеждам се като обезумяла, движа се в сенките встрани от пътя. Макар да имам усещането, че съм наблюдавана, навън всичко си е наред. Забързвам се надолу по хълма, отварям си очите на четири и щом стигам кафенето, влизам вътре, защото единствено то работи. Половината от двайсетте му маси са заети, за което съм благодарна — изпитвам остра нужда да бъде заобиколена от хора. Тъкмо понечвам да седна, когато забелязвам Ектор, който пие вино самичък в ъгъла.

— Защо не си на Ел Фестин?

Той вдига поглед. Избръснат е, погледът му е бистър и ясен. Изглежда добре отпочинал; дори се е облякъл добре. От доста време не съм го виждала в подобно състояние. Чудя се колко ли дълго ще продължи така.

— Мислех, че не пиеш в неделя — казвам и в същия миг ми се иска да не съм го изрекла.

В момента Ектор и Елла са единствените ми приятели, а единият вече изчезна днес. Не искам да огорчавам и Ектор. Той ми отговаря, без да се засяга.

— И аз така си мислех. Ако някога срещнеш човек, който се опитва да потопи мъката си, информирай го любезно, че мъката му може да плува. Ела, седни, хайде — казва той, подритвайки стола срещу себе си.

Тръшвам се отгоре.

— Как си?

— Мразя това място, Ектор. Мразя го с цялата си душа.

— Лош ден?

— Тук всеки ден е лош.

— Недей така, това място не е чак толкова ужасно.

— Как така успяваш винаги да си толкова весел?

— Алкохолът — отговаря той и си докарва крива усмивка. Налива си, както изглежда, първата чаша от бутилката. — Не бих го препоръчал на останалите. Но на мен май ми върши работа.

— О, Ектор! — казвам аз. — Ще ми се да не пиеш толкова много.

Той се подсмива. Пие една глътка.

— Знаеш ли какво ми се иска на мен?

— Какво?

— Да не изглеждаш непрекъснато толкова тъжна, Марина от морето.

— Нямах представа, че изглеждам така.

Той вдига рамене.

— Това е нещо, което съм забелязал, но Ектор е един много проникателен човек.

Поглеждам наляво, после надясно, спирам погледа си върху всеки един от посетителите. Вземам салфетката от масата и я слагам върху скута си. Сетне я връщам отново на масата. Пак я слагам върху скута си.

— Кажи ми какво те тревожи — казва Ектор и отпива голяма глътка.

— Абсолютно всичко.

— Всичко? Дори аз?

Клатя отрицателно глава.

— Добре де, не съвсем всичко.

Той повдига вежди и сбръчква чело.

— Хайде, казвай.

Изпитвам силно желание да му разкрия тайната си, причината, заради която съм тук, както и откъде съм в действителност. Искам да му разкажа за Аделина, за предопределената ѝ роля, за това в какво всъщност се е превърнала. Искам да узнае за останалите, които неизвестно къде или бягат от закона, или се бият, или просто си седят без определена цел като мен и събират прах. Ако има някой, за когото да съм сигурна, че ще бъде мой съюзник, който би ми помогнал всячески, това със сигурност е Ектор. В крайна сметка нали той е закрилник, призван да бъде верен, роден в сила и смелост чрез името, което носи.

— Имал ли си някога усещането, че не принадлежиш на това място, Ектор?

— Разбира се. Имам такива дни.

— Защо тогава стоиш тука? Можеш да отидеш където си поискаш.

Той вдига рамене.

— Причините са няколко — долива си още вино в чашата. — На първо място, няма кой да се грижи за майка ми. Освен това тук е моят дом, пък и не съм убеден, че другаде ще е кой знае колко по-добре. От личен опит знам, че нещата рядко се променят със смяната на пейзажа.

— Може и да е вярно, но аз нямам търпение да се махна оттук. Остават ми малко повече от четири месеца в сиропиталището, нали знаеш? Не казвай на никого, но смятам да си тръгна по-рано.

— Не мисля, че идеята е добра, Марина. Много си млада, за да си самостоятелна и независима. Къде ще отидеш?

— В Америка — отговарям без никакво колебание.

— Америка?

— Трябва да открия някого там.

— Щом си твърдо решена, защо досега не си заминала?

— От страх — отговарям. — Най-вече от страх.

— Не си единствената — отговаря той и спира, за да изпие чашата до дъно; погледът му е изгубил остротата си. — Ключът към промяната е да се отърсиш от страха.

— Знам.

Вратата на кафенето се отваря и вътре влиза висок мъж, облечен с дълго палто, който държи стара книга в ръка. Минава покрай нас. Има тъмна коса и рунтави вежди. Дебел мустак покрива горната му

устна. Никога преди не съм го виждала, ала щом повдига глава и среща очите ми, има нещо, което моментално не ми харесва в него, и бързо отмествам поглед. С крайчеца на окото си виждам, че той продължава да ме гледа втренчено. Опитвам се да не му обръщам внимание. Продължавам разговора си с Ектор, по-скоро бръщолева несвързано, виждам как пълни отново чашата си с червено вино и почти нищо не чувам от отговорите му.

Пет минути по-късно мъжът продължава да ме гледа втренчено и това толкова ме безпокои, че кафенето все едно се завърта. Навеждам се над масата и прошепвам на Ектор:

— Знаеш ли кой е мъжът в дъното на кафенето?

Той клати отрицателно глава.

— Не, но и аз забелязах, че ни наблюдава. Беше тук и в петък, седеше на същото място и четеше същата книга.

— Има нещо в него, което не ми харесва, но не знам какво.

— Не се притеснявай, нали аз съм тук — успокоява ме той.

— Трябва да си тръгвам — казвам.

Отчаяно искам да се махна оттук. Старая се да не поглеждам към мъжа, но въпреки това го правя. Сега той чете книга, чиято корица е обърната към мен, сякаш иска да я видя. Книгата е трошлива и изтъркана, мръсносива на цвят.

ПИТАКЪС ОТ МИТИЛЕНА^[1] И АТИНСКАТА ВОЙНА

Питакус? Питакус? Мъжът отново поглежда към мен и макар да не виждам долната половина от лицето му, очите му ми подсказват, че устните му са разтегнати в многозначителна усмивка. Внезапно имам усещането, че ме е блъснал влак. Възможно ли това да е първата ми среща с могодорианец? Скачам, удрям си коляното в дъното на масата и за малко да се просна върху бутилката с вино на Ектор. Столът ми се прекатурва назад и се стоварва с трясък на пода. Всички в кафенето се обръщат.

— Трябва да тръгвам, Ектор — казвам. — Трябва да тръгвам. Препъвам се през вратата и се втурвам обезумяла към къщи, тичам по-бързо от автомобил, който се движи с превишена скорост, и изобщо не ми пука, че някой може да ме види. След броени секунди отново съм в „Света Тереса“. С трясък прелитам през двойните врати и бързо ги затръшвам зад себе си. Опирам гръб в тях и затварям очи. Опитвам се

да забавя дишането си, да успокоя треперенето на ръцете и краката, потръпването на долната устна. По лицето ми се стича пот.

Отварям очи. Пред мен стои Аделина, безразсъдно се хвърлям в ръцете ѝ, без да ме интересува напрежението, създадо се помежду ни преди час. Тя колебливо отвърща на прегръдката, навярно объркана от внезапната ми проява на любов, каквато не съм ѝ показвала с години. Отдръпва се и аз понечвам да ѝ разкажа какво съм видяла току-що, но тя докосва устни с пръст, както аз направих към Елла по време на литургията. След това се обръща и си тръгва.

Докато се стъмнява, след вечеря и преди молитвите, заставам пред прозореца на спалнята и гледам как навън се спуска мрак, а очите ми шарят по терена да открият нещо подозрително.

— Марина? Какво правиш?

Обръщам се. Зад мен е застанала Елла. Не съм я чула кога се е приближила. Тя се движи из коридорите като сянка.

— А, ето те и теб — казвам с облекчените. — Добре ли си?

Тя кима, но кафявите ѝ очи говорят друго.

— Какво правиш? — повтаря въпроса си тя.

— Чисто и просто гледам навън.

— Защо? Винаги гледаш през прозорците преди лягане.

Тя е права; всяка вечер, откакто е пристигнала, откакто видях онзи мъж да ме наблюдава през прозореца на нефа, преди лягане гледам навън, търся някакви знаци за присъствието му. Сега съм убедена, че това е същият мъж, когото видях днес в кафенето.

— Гледам за един лош мъж, Елла. Понякога там навън има лоши мъже.

— Наистина? Как изглеждат?

— Трудно е да се каже — отвърщам. — Мисля, че са много високи, обикновено изглеждат мрачни и зли. А някои от тях може да са доста мускулести, ето такива.

Заемам убедителна поза на бодибилдър. Елла се смее и се приближава до прозореца. Застава на върха на пръстчетата на краката си и изпъва телцето си нагоре, за да погледне навън. Минали са няколко часа, откакто бях в кафенето, и вече съм се поуспокоила.

Долепвам показалеца си върху замъгленото стъкло и със скрибуцане бързо изписвам една цифра.

— Това е цифрата три — казва Елла.

— Точно така, миличка. Обзалагам се, че ти можеш да го направиш по-добре от мен, нали така?

Тя се усмихва, залепва пръстче в долната част на прозореца и скоро там се появява началото на красива фермерска къща с хамбар отзад. Гледам как моята цифра три е погълната от свършената рисунка на Елла.

Единствената причина да ме оставят да си тръгна от кафенето днес е именно цифрата три. Това е разстоянието от Джон до мен. От начина, по който го преследват, съм сигурна, че той е номер четири. Както съм сигурна, че мъжът в кафенето е могадорианец. Градът е толкова малък, рядко мога да срещна някого, когото не познавам, а книгата му — Питакъс от Митилена и Атинската война — плюс втрепенения му поглед не са съвпадение. Името „Питакъс“ слушам още от детството си, дълго преди да пристигнем в „Света Тереса“.

Моят номер е седем. Сега той е единственото ми убежище, най-голямата ми защита. Колкото и нечестно да звучи, но от смъртта ме делят другите трима, които трябва да умрат преди мен. Докато заклинанието е в сила, а то очевидно действа, поради което и предполагам, че бях оставена на мира и не ме нападнаха още там на масата в кафенето. Едно нещо е сигурно: ако той е могадорианец, това означава, че те знаят къде се намирам и могат да ме приберат по всяко време и да ме държат, докато убият номерата от четири до шест. Ще ми се да знам какво ги държи на разстояние и защо ми позволиха тази нощ отново да спя в леглото си. Знам, че заклинанието ни пази единствено от това да не може да бъдем убити, ако се наруши редът, нищо повече. Но трябва да има и нещо друго.

— Двете с теб сега сме от един отбор — казвам аз.

Елла нанася последните щрихи върху рисунката си на прозореца, извива ноктите си върху главите на няколко крави, за да им сложи рога.

— Наистина ли? — пита невярващо тя.

— Точно така — отговарям и вдигам кутрето си. — Да се закълнем.

Тя се усмихва широко и увива кутрето си около моето. Разклащам го веднъж.

— Ето, вече е скрепено — казвам.

Обръщаме се отново към прозореца и Елла изтрива картината с дланта си.

— Тук не ми харесва.

— Повярвай ми, и на мен не ми харесва. Но не се тревожи, скоро и двете няма да сме тук.

— Настина ли мислиш така? Ще си тръгнем заедно?

Обръщам се и я поглеждам. Изобщо нямам предвид това, но без да се замислям, кимам утвърдително. Надявам се да не съжалявам, че съм дала такова обещание.

— Ако ти все още си тук, когато аз си тръгна, тогава си тръгваме заедно. Става ли?

— Става! И няма да им позволя да те наранят.

— Кой? — питам.

— Лошите хора.

Усмихвам се:

— Ще ти бъда много благодарна.

Тя се маха от прозореца, отива до другия и отново се повдига на пръсти, за да погледне навън. Както обикновено се движи като призрак, без изобщо да вдига шум. Все още нямам представа къде се беше скрила днес, но където и да е, очевидно е място, на което никой не би се досетил да погледне. Изведнъж ми хрумва една идея.

— Ей, Елла? Нуждая се от помощта ти — казвам.

Елла се отлепя от прозореца и ме гледа очаквателно.

— Търся нещо, но то е скрито много добре.

— Какво е то? — пита тя и се навежда напред от възлудие.

— Сандък. Дървен е и изглежда много стар, такъв, какъвто може да видиш на пиратски кораб.

— И се намира тук?

Кимам.

— Тук някъде е, но нямам представа къде точно. Някой хубавичко го е скрил. Не познавам по-умно момиче от теб. Обзалагам се, че можеш да го откриеш за нула време.

Тя засиява от щастие и бързо кима:

— Ще го открия за теб, Марина! Нали сме от един отбор!

— Точно така — съгласявам се. — От един отбор сме.

[1] Питак от Митилена — един от Седемте древногръцки мъдреци (ок. 620–550 г. пр.Хр.), институция в Древна Гърция, в която са участвали седмина държавни мъже, законодатели и философи от епохата преди Сократ. В поредицата се използва английското произношение на името на Питак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Шест тръгва на пазар в града с черния джип, който видяхме да се продава за хиляда и петстотин долара в един двор на три километра надолу по пътя. Докато нея я няма, със Сам се упражняваме заедно в задния двор. Вече седмица тримата тренираме и съм удивен, че за толкова кратко време Сам е напреднал толкова много. Въпреки дребния си ръст той е самороден талант; това, което му липсва като сила, той компенсира с техника, далеч по-добра от моята собствена.

В края на всеки ден, когато ние с Шест се усамотяваме в различни кътчета на хола или по празните си стаи, Сам стои до късно и изучава бойни техники в интернет. Това, което Шест е научила от Катарина, а аз от Анри, е бойна система, която слабо напомня смесица от известните тук, на Земята джиу-джицу, таекуондо, карате и боджука. Това е система, която използва мускулната памет, включително за сграбчване и вкопчване, за блокиране на противника, за плавните движения на тялото, за манипулация със ставите и за удари върху жизнени точки от централната нервна система. За нас с Шест, които сме облагодетелствани от телекинезата, е достатъчно да усетим и най-слабите движения в определен радиус около нас, за да реагираме. Сам обаче трябва да вижда враговете пред себе си.

Докато Шест завършва всяка тренировка без нито една драскотина, двамата със Сам неизменно приключваме с нови ожулвания и натъртвания. Въпреки това Сам нито за миг не губи ентусиазма и енергията си. И днес не е по-различно. Той ме атакува с прибрана брадичка, очите му са нащрек. Забива ми десен кръстосан, който блокирам, после ми прилага ляв страничен ритник, който контрирам, като помитам десния му крак изпод тялото му и го повалям на земята. Той става и отново ме атакува. Макар и често да влиза в контакт, при моята сила ударите му не са ефективни. Аз понякога обаче симулирам болка, за да повдигна самочувствието му.

Шест се прибира вкъщи след час. Обува шорти и тениска и се присъединява към нас. Упражняваме се известно време, бавно

повтаряме отново и отново техниката „блокиране на ритник — нанасянето на контраудар“, докато не ни стане втора природа. Аз го давам по-леко срещу Сам, но Шест се изправя с цялата си енергия срещу мен, блъска ме назад с такава сила, че ми изкарва въздуха. Понякога това ме дразни, обаче със сигурност ставам все по-добър. Тя вече не може да отклони телекинезата ми с небрежно движение на китката. Сега трябва да ангажира цялото си тяло, за да направи това.

Сам си дава почивка и заедно с Бърни Косар ни наблюдава от страни.

— Можеш по-добре, Джони. Покажи ми на какво си способен — казва тя, след като ме е преобърнала, когато изпълнявам мърляво заден ритник с полузавъртане.

Атакувам я и за една десета от секундата намалявам разстоянието между нас. Нанасям ляво кроше, но Шест го блокира, хваща ме за бицепса и като използва инерцията ми, ме прехвърля през главата си. Приготвям се за болезнено приземяване, но тя не пуска ръката ми, а ме извърта над рамото си, така че краката ми се удрят в земята.

Тя увива ръце около моите; гърбът ми е притиснат силно към гърдите ѝ. Забива лице в моето и игриво ме целува по бузата. Преди да успея да реагирам, ме изритва зад коленете и задникът ми се забива в тревата. Ръцете ми се измъкват изпод тялото ми и се просвам по гръб. Шест лесно ме притиска към земята и е толкова близо, че мога да преброя космите на веждите ѝ. В стомаха ми започват да пърхат пеперуди.

— Достатъчно! — обаждат се Сам. — Мисля, че много добре го подреди. Остави го да се изправи.

Шест се усмихва широко, аз също. Оставаме така за секунда, когато тя се наклонява назад, хваща ме за раменете и ме изправя.

— Сега е мой ред с Шест — казва Сам.

Поемам дълбоко дъх, разтърсвам ръце, за да прогоня нервното треперене.

— Цялата е твоя — казвам и се запътвам бързо към къщата по най-краткия път.

— Джон? — обаждат се Шест точно когато стигам задната врата.

Обръщам се и се старая да потисна странното вълнение, което изпитвам, щом я видя.

— Да?

— Вече става седмица, откакто сме в тази къща. Мисля, че е време да се отърсиш от всякакви сантименталности и от недоверието, които таиш в себе си.

След случилото се преди малко за миг си помислям, че говори за Сара.

— Сандъкът — казва тя.

— Разбирам — отвърщам, влизам в къщата и плъзгам стъклената врата зад себе си.

Отивам в стаята си, крача напред-назад, дишам дълбоко и се мъча да разбера какво точно се случи в двора.

Влизам в банята и напръсквам лицето си със студена вода. Втренчвам поглед в огледалото. Сара ще ме убие, ако ме хване как гледам Шест. За сетен път си казвам, че няма защо да се притеснявам, тъй като ние, лориенците, обичаме един човек за цял живот. Щом Сара е моята любов, то Шест е само увлечение.

Връщам се в стаята, лягам по гръб, кръстосвам ръце върху корема и затварям очи. Дишам дълбоко, задържам всяко вдишване и броя до пет, после издишвам през носа.

Половин час по-късно отварям вратата, тътря се по коридора и чувам Сам и Шест да се боксира. Единственото място, което открих в къщата, където да скрия сандъка, беше пералното помещение, над бойлера. С мъка го изваждам, старая се да не вдигам много шум. Връщам се на пръсти в стаята, затварям лекичко вратата и я заключвам. Шест е права. Време е. Никакво чакане. Хващам катинара. Той бързо се затопля, гърчи се в дланта ми, почти се втечнява и накрая се отваря с прещракване. Вътре сандъкът сияе ярко. Това никога преди не се е случвало. Бъркам и изваждам кутията от кафе с праха на Анри и писмото му, все още в запечатан плик. Затварям капака и заключвам сандъка. Знам, че е тъпо, но ми се струва, че някак си ще запазя Анри жив, ако не чета писмото, което той остави след себе си. След като вече съм отворил сандъка и съм прочел писмото, той няма да има какво повече да ми казва, няма да има на какво повече да ме учи. И тогава ще се превърне само в спомен. Все още не съм готов за това.

Отварям килера, където дрехите ми са струпани на купчина, и пъхам под тях кутията от кафе и писмото. После грабвам сандъка и излизам от стаята, мотая се из коридора и слушам Сам и Шест, които

гледат шоуто Древните извънземни онлайн. Сам разпитва Шест за различните теории за извънземните, които са му известни, а тя бързо ги потвърждава или отрича, според каквото ѝ е казвала Катарина. Сам записва като луд отговорите в бележника си. Това поражда нови въпроси, на които Шест търпеливо отговаря или вдига рамене. Сам слуша внимателно и прави сравнения с това, което вече знае.

— Пирамидите в Гиза? Лориенците ли са ги построили?

— Отчасти ние, но предимно могадорианците.

— А какво ще кажеш за Великата китайска стена?

— От хората.

— А за Розуел^[1] в щата Ню Мексико?

— Ами веднъж попитах Катарина, но тя нямаше никаква представа. Така че и аз не знам.

— Чакай, откога могадорианците посещават Земята?

— Почти от същото време като нас — отговаря му тя.

— Значи, тази война между вас е нова?

— Не съвсем. Знам, че и двете страни от хиляди години пътуват до Земята; понякога сме били тук по едно и също време и доколкото разбирам, през по-голямата част от времето сме били в приятелски отношения. Но нещо се е случило, което е разрушило дружбата ни, и могадорианците напуснали за много дълъг период. Не знам нищо повече от това и нямам идея кога са започнали отново да посещават Земята.

Пресичам хола и тръсвам сандъка по средата на пода. Сам и Шест вдигат очи. Шест ми се усмихва и отново изпитвам странно вълнение. Усмихвам ѝ се в отговор, но ми се получава някак си неискрено.

— Мисля, че бихме могли да отворим това нещо заедно.

Сам потрива ръце с налудничав блясък в очите.

— Господи, Сам — казвам. — Изглеждаш, сякаш ще убиваш някого.

— О, престани! — отговаря той. — Вече месец ме дразниш с този сандък, а аз съм търпелив и си държа устата затворена от уважение към Анри и всичко останало, но я ми кажи, колко често ми се удава удобен случай да видя съкровища от чужда планета? Представям си как пичовете от НАСА биха дали всичко да са на мое място. Не трябва да ме укоряваш, че толкова много се вживявам.

— Ще се ядосаш ли, ако се окаже, че през цялото време сандъкът е бил пълен само с мръсни дрехи?

— Мръсни дрехи на извънземни!? — пита подигравателно Сам. Засмивам се, после протягам ръка и хващам катинара.

Ръката ми засиява в мига, в който докосвам студения метал, той се затопля, трепери и се гърчи в ръката ми, роптае срещу древните сили, които го държат заключен. Когато се отваря с прещракване, махам катинара и го слагам настрана, после поставям ръката си върху сандъка. Шест и Сам нетърпеливо се надвесват напред. Вдигам капака. Сандъкът отново засиява с ярка светлина, която ми причинява болка в очите. Най-напред вадя кадифената торбичка със седемте сфери, образувачи слънчевата система на Лориен. Сещам се как Анри гледаше сияещата светлина, пулсираща в ядрото на Лориен, което говори, че планетата все още е жива, макар и да е изпаднала в хибернация. Пускам торбичката в ръката на Сам. И тримата надничаем в сандъка. Вътре свети още нещо.

— Какво е това сияние? — пита Шест.

— Нямам представа, никога преди не се е случвало.

Тя пъха ръка и изважда някакъв камък от дъното на сандъка. Това е идеално кръгъл кристал, не по-голям от топче за пинг-понг. Когато го докосва, светлината става още по-ярка, после изчезва и камъкът започва да пулсира бавно. Гледаме кристала, занемели пред сиянието, което излъчва. Внезапно Шест го пуска на пода. Кристалът спира да пулсира и отново засиява равномерно. Сам се навежда да го вземе.

— Недей! — вика Шест.

Объркан, той вдига поглед.

— Нещо не е наред с него — обяснява тя.

— Какво искаш да кажеш? — питам я.

— Докато го държах в дланта си, усещах леки убождания. А когато го стиснах по-силно, имах неприятно усещане.

— Това е моето наследство — казвам. — Може би само на мен е позволено да го докосвам?

Навеждам се и вдигам внимателно сияещия кристал. След миг имам чувството, че държа радиоактивен кактус; стомахът ми се свива, киселини се надигат към гърлото ми и аз незабавно хвърлям кристала върху одеялото. Преглъщам.

— Може би не го правя както трябва.

— Може би не знаем как да го използваме. В смисъл, нали каза, че Анри не ти е позволявал да погледнеш вътре, защото не си бил готов. Може би още не си готов?

— Ами, ще е много жалко — казвам.

— Кофти работа! — добавя Сам.

Шест отива в кухнята и се връща с две хавлиени кърпи и найлоново пликче. Внимателно хваща сияещия кристал с едната кърпа и го пуска в пликчето, което увива с другата кърпа.

— Наистина ли смяташ, че това е необходимо? — питам я.

Стомахът ми не спира да бълбука. Тя свива рамене.

— Не знам за теб, но когато аз го докоснах, усещането беше доста гадничко. По-добре да сме живи и здрави, отколкото да съжаляваме.

Останалите неща в сандъка са цялото ми наследство и не знам откъде да започна. Пъхам ръка и вземам предмет, който съм виждал и преди. Това е продълговатият кристал, с който Анри разпространяваше лумена от ръцете към останалата част на тялото ми. Той оживява и къпе хола с ярката си светлина. В центъра на кристала се завихря нещо като дим, който се върти около себе си, както го бях виждал да прави и преди.

— Това вече е друга работа — обажда се Сам.

— Ето — отвърщам и му го подавам.

Кристалът става инертен, щом се сменя ръката.

— Вече съм го виждал.

В сандъка има още няколко по-малки кристали, черен диамант, колекция от трошливи листа, завързани с лико, и талисман с формата на звезда и със същия бледосин цвят като амулета около врата ми. Това ме навежда на мисълта, че става въпрос за лоралит, най-рядко срещания скъпоценен камък, който може да се открие единствено в ядрото на Лориен. В сандъка има още яркочервена овална гривна и камък с цвят на кехлибар във формата на дъждовна капка.

— Какво според теб е това? — пита Сам и сочи плосък кръгъл камък, млечнобял като перла, забутан в ъгъла.

— Не знам — отговарям.

— А това? — пита той, като ми показва малка кама, чието острие най-вероятно е диамантено.

Изваждам я от сандъка. Дръжката ѝ ляга идеално в ръката ми, сякаш е направена за нея, и предполагам, че е точно така. Острието е не по-дълго от двайсетина сантиметра и само като гледам как светлината проблясва по ръба му, със сигурност е много по-остро от който и да е бръснач на Земята.

— А какво ще кажеш за това? — продължава да пита Сам и сочи нещо друго.

Няма съмнение, че той ще повтаря този въпрос отново и отново, докато не получи информация за всеки един предмет вътре в сандъка.

— Ето — казвам и оставям камата, изваждам седемте сфери, като се опитвам да ангажирам вниманието му. — Виж това.

Дуham върху сферите и по повърхността им започват да мигат малки светлини. Подхвърлям ги във въздуха и те оживяват на секундата, въртят се в орбита около голямото като портокал слънце в центъра. Обяснявам.

— Това е слънчевата система на Лориен. Шест планети, едно слънце. А това тук — добавям и соча четвъртата сфера, която продължава да е с различни нюанси на пепелявосивото, както и последния път, когато я видях — това е Лориен, точно както изглежда днес, в този момент. Останало е само сиянието в центъра ѝ.

— Невероятно! — възкликва Сам. — Пичовете от НАСА ще се продriskат, ако можеха да видят това.

— Виж сега — казвам, като активирам дясната си ръка и я плъзгам по сферата.

Под сиянието от дланта повърхността ѝ внезапно се променя и потискащите сиви тонове преминават в жизненото синьо и зелено на горите и океаните.

— Това е планетата ден преди нападението.

— Невероятно! — повтаря Сам и гледа в захлас, със зяпнала уста.

Докато е омаян от въртящите се сфери, поглеждам отново в сандъка.

— Познати ли са ти някои от тези неща тук? Знаеш ли как действат? — питам Шест, но тя не ми отговаря.

Обръщам се и виждам, че и тя, както и Сам, е като омагьосана от слънчевата система, която се върти на около половин метър над пода. Анри ми беше обяснил, че сферите не са част от моето наследство,

което означава, че не са били от предметите, заключени в сандъка. И затова бях останал с погрешното впечатление, че ги е виждала и преди. Но това, че не са й познати, си има обяснение — те могат да бъдат активирани само след като се развие първият завет.

— Шест — повтарям.

Тя се връща към действителността, обръща се към мен и аз се улавям как измествам погледа си, когато очите ни се срещат.

— Имаш ли представа какви са тези неща?

— Не съвсем — промърморва, като прокарва ръце по повърхността на камъчетата.

После казва, сочейки един плосък черен камък, който съм виждал и преди:

— Това е лечебният камък, който с Анри използвахме в училището.

Замръзва и ахва. Двамата със Сам си разменяме объркани погледи. Тя изважда от сандъка бледожълт камък с восъчна и гладка повърхност и го повдига срещу светлината.

— О, Боже мой! — възхищава му се тя и го преобръща.

— Казвай! — ръчкам я аз и тя ме поглежда право в очите.

— Кситарис — казва Шест. — Произхожда от първата ни луна.

Приближава камъка до челото си и стиска очи. Бледожълтият цвят на камъка леко потъмнява. Тя отваря очи и ми го подава. Намръщвам се и го вземам от нея, върховете на пръстите ми закачат леко дланта ѝ. Сам поема рязко дъх.

— Какво, по... — той изглежда ужасен, опипва въздуха и ме търси, сякаш е сляп.

— Какво става? — питам и махам ръцете на Сам от лицето ми.

— Невидим си — казва тихичко Шест.

Поглеждам надолу към скута си, вярно е — напълно съм изчезнал. Пускам кситариса на пода, сякаш е горещ картоф, и мигновено ставам видим.

— Кситарисът — обяснява Шест — позволява един гард да прехвърли завет на друг, но само за кратък период от време. Може би за час, най-много за два. Не съм сигурна. Трябва само да го заредиш, като съсредоточиш енергията си върху камъка. Слагаш го на челото и хоп, вече е готов.

— Да го заредиш? Като батерия? — пита Сам.

— Точно така, и той ще започне да използва завета едва когато бъде докоснат отново.

Поглеждам камъка.

— Това много ми допада. Изглежда, някой друг ще ходи до града вместо теб.

— И някой друг ще бъде устойчив на огън вместо теб — казва тя игриво.

— Ако се държиш добре с мен, не е изключено — отговарям.

Сам вдига камъка и целият се напруга, за да се концентрира колкото се може по-силно. Не се случва нищо.

— Хайде — говори той на камъка, — обещавам да го използвам само в името на доброто. Никакви момичешки съблекални, кълна се.

— Съжалявам, Сам — казва Шест. — Сигурна съм, че това чудо действа само върху нас.

Той оставя кситариса и ние продължаваме да се ровим из сандъка, искаме да проверим дали има нещо друго, което да се активира чрез докосване. Но след като цял час сме проучвали й държали всичките седемнайсет предмета, след като сме духали горещ въздух върху тях, след като сме ги стискали здраво, нищо друго не реагира, освен увития в кърпа сияещ кристал, по-големия продълговат кристал с димящия център, както и слънчевата система, която продължава да се върти над главите ни. Лечебният камък обаче наистина цери раните и натъртванията, с които Шест щампосва тялото ми.

— Уф, почти през целия си живот тръпна в очакване да отворя сандъка, и сега, когато го направих, по-голямата част от нещата вътре ми изглеждат безполезни — казвам.

— Смятам, че с времето техните възможности ще се разкрият — убеждава ме Шест. — Утрото е по-мъдро от вечерта. Обикновено отговорите идват, когато се освободиш напълно от мислите си.

Кимам, поглеждам към предметите, които лежат около сандъка. Шест е права. Напъваш ли се да получиш отговор, със сигурност няма да стане.

— Ами да, може би някои от тях се активират само с другите завети. Кой знае? — казвам и свивам рамене.

Слагам всичко обратно вътре, като се изкушавам да задържа увития в кърпата сияещ кристал. Оставям навън слънчевата система,

която продължава въртеливия си ход. Затварям сандъка, заключвам го и го отнасям по коридора.

— Не се отчайвай, Джон — казва подире ми Шест. — Както казваше Анри, все още не си готов да видиш всичко.

[1] Случаят „Розуел“ — един от най-известните случаи на „наблюдение“ на НЛО — на 1 юли 1947 година, близо до градчето Розуел в щата Ню Мексико, САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Не мога да спя. Донякъде заради сандъка. Доколкото разбирам, едно от съкровищата в него може да ме направи способен да се превръщам в различни същества, като Бърни Косар, друго — да издига около мен желязна преграда, непробиваема за атаките на врага. Обаче как ще разбере всичко това без Анри? Натъжавам се. Чувствам се напълно съкрушен.

Но най-вече защото не мога да престана да мисля за Шест, не мога да спра да си представям лицето ѝ съвсем близо до моето, за сладкото ухание на дъха ѝ или за начина, по който слънцето кара очите ѝ да светят. В такива моменти изпитвам неудържимо желание да спра тренировката и просто да я обгърна с ръце и да я притисна към себе си. Копнежът ми по нея е обсебил сърцето ми и дори сега, след толкова часове, ми се иска да го сторя, което всъщност ме държи буден. Това и убийствената вина, която изпитвам, задето тя ме привлича толкова много. Момичето, за което би трябвало да копнея, е Сара.

Не мога да очаквам сънят да дойде, когато в главата ми се блъска безброй мисли, когато изпитвам прекалено много чувства — болка, желание, объркване, вина. Оставам да лежа още двацет минути и накрая се отказвам от съня. Отмятам одеялото, навличам панталони и сива тениска. Бърни Косар върви по петите ми, щом излизам от стаята и тръгвам по коридора. Надничам в хола, за да проверя дали Сам е заспал. Завит с одеяло като червей в пашкул, той спи на пода. Обръщам се и тръгвам обратно по коридора. Стаята на Шест е точно срещу моята, вратата ѝ е открената. Спирам се, поглеждам към вратата, чувам как Шест шумоли на пода.

— Джон? — шепне тя.

Сепвам се, сърцето ми забива лудешки.

— Да? — отговарям и продължавам да стоя отвън.

— Какво правиш?

— Нищо — прошепвам. — Не мога да заспя.

— Влез — казва тя и аз бутам вратата.

В стаята ѝ е тъмно като в рог, не мога да различа нищо.

— Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред — отговарям.

Включвам моя лумен съвсем слабо и сиянието му свети като нощна лампа. Все още не поглеждам към нея, забил съм поглед в пода.

— Главата ми е пълна с какво ли не, нали знаеш. Мислех си дали да не се поразходя или да потичам, нещо такова.

— Ами това е малко опасно, не смяташ ли? Не забравяй, че си в списъка на ФБР на десетте най-търсени престъпници и дават тлъста награда за главата ти — казва тя.

— Знам, но... навън все още е тъмно, а и ти би могла да ме направиш невидим, нали така? Искам да кажа, ако искаш да дойдеш с мен.

Усилвам светлината върху дланите си и виждам Шест, която е седнала на пода с две одеяла върху краката, косата ѝ е издърпана назад, а около лицето ѝ падат свободни кичури. Тя свива рамене, отхвърля одеялата и се изправя. Обути са с черни панталони за йога и бял потник. Не мога да откъсна очи от голите ѝ рамене. Отмествам поглед, когато ме обсебва абсурдното подозрение, че е възможно тя да усеща очите ми върху себе си.

— Идвам — казва тя, издърпва ластика от косата си и отново я хваща на опашка. — Винаги имам проблеми със спането. Особено на пода.

— Напълно те разбирам — казвам аз.

— Не мислиш ли, че ще събудим Сам?

Клатя глава. Тя ми отвърща с повдигане на раменете и вдига ръката си. Веднага я хващам. Шест изчезва, но моята ръка продължава да свети, виждам и стъпките ѝ по мокета. Угасям ръката си и се измъкваме на пръсти от стаята надолу по коридора. Бърни Косар ни следва и когато стигаме хола, Сам надига глава от пода и зяпа право в нас. Двамата с Шест спираме, аз затаявам дъх. Мисля колко много си пада Сам по Шест и колко съкрушен ще бъде, ако ни види да се държим за ръце.

— Хей, Бърни — казва той сънено, после отпуска глава и се обръща с гръб към нас.

Още малко оставаме така, без да говорим, сетне Шест ме повежда през хола към кухнята и излизаме през задната врата.

Нощта е топла, изпълнена със звуците на щурци и на люшкани от вятъра палмови листа. Дишам дълбоко, докато вървим ръка за ръка. Някак си ми е странно, че ръката на Шест изглежда толкова малка и нежна в моята въпреки невероятната ѝ физическа сила. Харесва ми това усещане. Бърни Косар тича из храсталаците покрай чакълената алея, а двамата с Шест крачим мълчаливо по средата ѝ. Краят на алеята опира в тясно шосе и ние завиваме наляво.

— Непрекъснато мисля какво си преживяла — казвам най-накрая, но всъщност искам да ѝ кажа, че непрекъснато мисля за нея. — Да бъдеш държана в плен половин година, да видиш как Катарина... е, знаеш какво имам предвид.

— Понякога забравям, че се е случило. Друг път с дни мисля само за това — отговаря тя.

— Дааа — отговарям ѝ провлачено. — Не знам, мисля, че няма нужда да го казвам, обаче Хенри ми липсва, мисълта, че го няма, ме убива. Но когато чух твоята история, разбрах какъв късметлия съм всъщност. В смисъл, успях да се сбогувам с него. Освен това той беше с мен, когато преминавах през първите си завети. Не мога да си представя да преживея всичко това сам, както е било при теб.

— Беше ми много, ама много трудно, няма две мнения. Нуждаех се от нея в деня, в който започнах да придобивам завета си за невидимост. А когато съзрявах, имах още по-голяма нужда от нея, за онези, момичешките разговори. Та те ни бяха почти като родители тук, на Земята, нали така?

— Така е — отговарям. — За мен е странно, че сега, когато Анри го няма, нещата, които си спомням за него, са най-вече онези, които мразех. Например, когато напускахме едно място и дълги часове карахме по магистралата към новото си място, за което дори не бях чувал, единственото ми желание беше просто да слеза от колата. А разговорите, които водехме по време на тези пътувания, сега тях си спомням най-добре. Или когато започнахме да тренираме в Охайо и той ме караше да повтарям до припадък едно и също... така се дразнех, нали разбираш? А сега не мога да погледна назад, без да се усмихна... Веднъж — телекинезата ми най-после се беше проявила и тренирахме в снега — той хвърляше различни предмети, за да се науча да ги отклонявам. Освен това трябваше да ги връщам обратно там, откъдето идваха. Анри запрати доста силно към мен чук за месо. Като

използвах собствената му скорост, го върнах обратно към Анри, та той в последната секунда трябваше да се метне с главата напред в снега, за да избегне удара — казвам и се усмихвам на себе си. — Снегът всъщност се оказа покрит със сняг розов храст, с всичките тези бодли. Няма да повярваш каква врява вдигна. Ей такива неща никога няма да забравя.

По пътя приближава кола и ние се спускаме в канавката, докато премине. Колата се насочва рязко по каменната алея на съседната къща и от нея изскача мъж с черно кожено яке. Удря по входната врата на къщата и крещи да му отворят.

— Господи! Колко е часът? — питам Шест.

Тя тръгва към мъжа и къщата, ръката ми все още е в нейната.

— Има ли значение?

Когато стигаме на около три метра от него, ме удря миризмата на алкохол. Човекът престава да удря с юмрук по вратата и изкрещява:

— Отвори проклетата врата, Шарлийн, иначе ще ти дам да се разбереш!

Двамата с Шест едновременно забелязваме втъкнат в колана му револвер и тя стиска ръката ми.

— Дай му да се разбере! — прошепва ми тя.

Той удря по вратата отново и отново, докато в предния прозорец светва лампа. В същия момент през вратата изкрещява жена:

— Махай се оттук! Просто се махай се оттук, Тим!

— Отваряй веднага вратата! — крещи той. — Иначе ще си изпатиш, Шарлийн! Хубавичко ще си изпатиш, да знаеш!

Съвсем наблизо сме, на една ръка разстояние. Виждам, че избледнялата татуировка под лявото му ухо е белоглав орел, който държи змия в ноктите си.

Жената изкрещява отново, гласът ѝ трепери още повече:

— Просто ме остави на мира, Тим! Защо си дошъл? Защо просто не ме оставиш на мира?

Той думка още по-яростно по вратата и крещи. Тъкмо се каня да притисна гръкляна му изотзад и да извия хубавичко скапания му орел и змия, когато виждам как оръжието бавно пълзи по гърба му и отплува далече от него в невидимата ръка на Шест. Тя насочва дулото към главата му отзад и то потъва в кафявата му коса. Шест освобождава ударника със силно прещракване.

Мъжът спира да думка по вратата. Преставя и да диша. Шест забива дулото по-силно в черепа му, после го натиска надясно и завърта мъжа. Гледката на носещ се във въздуха пред лицето му револвер го кара да пребледнее. Той запримива и тръска безумно глава, надява се да се събуди в леглото си или в тъмната алея при бара, откъдето идва. Шест мести оръжието наляво-надясно, аз очаквам да каже нещо, с което да му изкара акъла, но вместо това тя внезапно обръща оръжието към колата му. Стреля и върху предното стъкло се появяват множество концентрични пукнатини около точката на удар. Той изпищява пронизително и избухва в сълзи.

Шест отново насочва оръжието към лицето му, той се укротява и по горната му устна потичат сополи.

— Моля ви се, моля ви се! — казва той. — Съжалявам, о, Господи! Тръгвам си веднага. Кълна се! Тръгвам си.

Шест отново освобождава ударника. Виждам как пердето на предния прозорец се дърпа встрани и открива лицето на едра руса жена. Стискам ръката на Шест и тя стиска моята в отговор.

— Тръгвам си веднага. Тръгвам си, тръгвам си... — ломоти мъжът пред вида на оръжието и от устата му летят пръски.

Шест пак се прицелва в колата му и изпразва гнездото на револвера със силен трясък. Задният прозорец зад мястото на шофьора се пръсва на хиляди парченца.

— Не! Добре де, добре де! — крещи мъжът.

Внезапно от вътрешната страна на дънките около едното му бедро се появява мокро петно. Шест прави знак с оръжието към предния прозорец на къщата и очите му срещат погледа на русата жена в къщата.

— И никога вече няма да идвам. Никога, никога няма да идвам — револверът помръдва два пъти вляво, давайки му знак, че може да тръгва.

Мъжът направо разчеква вратата на колата и скача в нея. Под гумите ѝ хвърчат камъчета, когато дава на заден ход по алеята и после подкарва като луд по шосето. Жената на прозореца продължава да се блещи срещу револвера, който се носи във въздуха до входната ѝ врата, и тогава Шест го захвърля над къщата с такава сила, че със сигурност ще падне в съседния окръг.

Връщаме се бегом на шосето, продължаваме да тичаме по него, докато пред погледа ни вече не се мяркат никакви къщи. Искане ми се да мога да виждам лицето на Шест.

— Мога да правя такива неща по цял ден — проговаря най-после тя. — Все едно съм супергерой.

— Хората обичат супергероите си — само това ми хрумва да кажа. — Смяташ ли, че тя ще се обади на полицията?

— Не. Сигурно си мисли, че е сънувала кошмар.

— Или най-добрия сън, който изобщо ѝ се е присънвал — казвам.

Разговорът ни се завърта около всичките добри неща, които бихме могли да направим за Земята със заветите си, ако не бяхме преследвани или мразени.

— Между другото, как си се тренирала сама? — питам я. — Не мога да си представя да науча всичко, което знам, ако не беше Анри непрекъснато да ми дава зор.

— Имах ли някакъв избор? Или се приспособявах, или загивах. Така че се приспособих. Двете с Катарина тренирахме дълги години, преди да я заловят, но очевидно нито веднъж, след като заветите ми се развиха. Когато най-накрая се измъкнах от онази пещера, си обещах, че смъртта ѝ няма да бъде напразна, и единственият начин беше да търся възмездие. Така че започнах оттам, откъдето бяхме свършили. Отначало беше трудно, бях съвсем сама, но малко по малко започнах да се уча и ставах все по-силна. Освен това разполагах с повече време от теб. Моите завети се проявиха по-рано от твоите, аз съм по-голяма.

— Знаеш ли — казвам, — шестнайсетият ми рожден ден — или поне денят, който празнувахме като мой рожден ден с Анри, беше преди два дни.

— Джон! Защо не ни каза? — пита тя, после пуска ръката ми и закачливо ме бута настрана, превръщайки ме мигновено във видим. — Можехме да го отпразнуваме.

Усмивам се и пипнешком протягам ръце към нея в мрака. Тя улавя ръката ми и сплита пръсти в моите, палецът ми среща нейния. Мисълта за Сара нахлува в главата ми, но се улавям, че моментално я прогонвам.

— Каква беше тя? — питам. — Катарина?

Настъпва кратко мълчание.

— Състрадателна. Винаги помагаше на другите. Беше и забавна. Често се шегувахме, смеехме се много, което навярно е трудно за вярване, като ме виждаш колко сериозна съм обикновено.

Изсмивам се тихичко.

— Ти го каза.

— Ей, не сменяй темата. Защо не ни каза нищо за рождения си ден?

— Не знам. Всъщност бях забравил за него до вчера, а тогава вече ми се стори безсмислено, по-важни неща се случваха.

— Но това е твоят рожден ден, Джон, не е безсмислено. Всеки рожден ден, на всеки един от нас, който има късмет да го отбележи, е повод за празнуване, като се има предвид какво ни преследва. Във всеки случай, ако знаех, можех да бъда по-милостива към теб по време на тренировката.

— Ами да, сигурно се чувстваш ужасно да разгромиш така едно момче на рождения му ден — казвам и я смущавам с лакът.

Тя ми отговаря по същия начин. Бърни Косар изскача от къпинака и припка покрай нас. По козината му като със самозалепваща се лента са се забили няколко бодли и аз пускам ръката на Шест, за да ги измъкна.

Стигаме края на шосето. Пред нас се простира висока трева, лъкатуши река. Обръщаме се и бавно поемаме към къщата.

— Притесняваш ли се, че така и не си получи сандъка? — питам я след кратко мълчание.

— Мисля си, че всъщност това ми даваше повече сили. Сандъка го нямаше, нищо не можех да направя. Сторих най-мъдрото според мен, избрах да съсредоточа всичките си усилия да ви открия вас, останалите. Само ми се иска да бях открила номер три преди тях.

— Е, намери мен. Едва ли щях да оцелея толкова дълго, ако не беше ме открила. Нито пък Бърни Косар. Нито дори Сара.

Щом изричам името на Сара, Шест поотпуска ръката ми. В гърдите ми се надига чувство за вина, докато вървим към къщата. Наистина обичам Сара, но ми е трудно си представя какъв живот бихме могли да водим, толкова далече от нея, преследван, без да имам представа къде ще ме отведе бъдещето. Единственият живот, който мога да си представя сега, е животът, който вода в момента. Животът с Шест.

Стигаме къщата, а ми се иска разходката ни да не свършва. Опитвам се да печеля време, като забавям ход, въртя се колебливо в края на алеята за коли.

— Познавам те само като Шест — казвам. — Имала ли си някога някакво име?

— Разбира се, но не съм го използвала много често. Не съм ходила на училище като теб, аз...

— И какво беше то?

— Марън Елизабет.

— Чакай! Наистина ли?

— Защо си толкова изненадан?

— Не знам, Марън Елизабет ми звучи някак си нежно и женствено. Може би съм очаквал да носиш някакво силно и митично име, да речем, Атина, или може би Зина, нали се сещаш, принцесата воин. Или дори Буря. Буря би ти подходило идеално.

Шест се засмива и смехът ѝ ме кара да искам да я притегля към себе си. Естествено, не го правя, но ми се иска, и може би това е повече от очевидно.

— Ще трябва да ти призная, че някога съм била малко момиче с панделки в косите.

— Аха, какъв цвят?

— Розов.

— Бих си платил да видя това.

— Остави, нямаш достатъчно пари.

— Ще видим тази работа — казвам, като имитирам закачливия тон, с който тя ми говори, — имам на разположение цял един сандък с редки съкровища. Само ми посочи заложна къща.

Тя се засмива, после казва:

— Ще държа очите си отворени на четири.

Продължаваме да стоим на алеята, поглеждам към звездите и луната, която е три четвърти пълна. Вслушвам се във вятъра и в шума върху чакъла от краката на Шест, която пристъпя ту на единия, ту на другия. Поемам дълбоко въздух.

— Страшно съм доволен, че излязохме на тази разходка — казвам.

— И аз.

Поглеждам към мястото, където стои тя, иска ми се да не е невидима, за да мога да съзря израза на лицето ѝ.

— Представяш ли си всяка вечер да е така, да си живееш живота, без да се тревожиш какво или кой те дебне отнякъде, без непрекъснато да поглеждаш през рамо, за да видиш дали не те преследват? Няма ли да е страхотно да забравиш поне за миг какво се задава на хоризонта?

— Разбира се, че би било чудесно — отговаря тя. — И наистина ще е прекрасно, когато най-после ще можем да се радваме на този лукс.

— Ненавиждам това, което трябва да правим. Ненавиждам ситуацията, в която се намираме. Ще ми се да беше различно — поглеждам към Лориен в небето и пускам ръката ѝ.

Тя става видима и аз я сграбчвам за раменете и я обръщам към себе си.

Шест си поема дълбоко дъх.

Тъкмо накланям глава към нея, когато задната част на къщата е разтърсена от експлозия. Двамата с Шест изпищяваме и се хвърляме на земята. Огнен стълб се издига над покрива и пламъците мигновено се разпространяват навътре.

— Сам! — крещя.

От петнайсет метра разстояние изтръгвам предните прозорци. Те се натрошават върху бетонната алея. Отвътре излиза дим на талази.

Впускам се в лудешки спринт. Поемам дълбоко въздух, скачам, нахлувам с трясък в къщата, изтръгвайки вратата от пантите.

ГЛАВА 15

Напоследък всяка нощ лежа будна с часове, с отворени очи и слух, настроен към звуците на тишината около мен. От време на време надигам глава, щом чуя далечен шум — капка вода върху пода или как някой се върти в съня си, — а понякога изпълзявам от леглото и отивам до прозореца да се уверя, че навън няма нищо, очевидно се опитвам да усетя поне някаква сигурност, колкото и крехка да е тя.

Всяка следваща нощ спя все по-малко и по-малко. Ставам все по-слаба, до такава степен съм изтощена, че почти изпадам в делириум. Трудно ми е да се храня. Знам, че не е хубаво да се притеснявам, но каквито и усилия на волята да правя, за да почивам и да се храня, това не променя усещанията ми. И когато накрая наистина заспя, няма сила, способна да сложи край на ужасните сънища, които ме будят отново.

През седмицата няма и следа от мъжа с мустаците, когото видях в кафенето, ала не мога да прогоня мисълта, че само защото не съм го виждала, не значи, че той не е там. Връщам се отново и отново към същите въпроси: кой беше в пещерата ми; кой или какво беше мустакатият в кафенето; защо четеше книга с името Питакъс на корицата; и най-важният от всички — защо ме пусна да си тръгна, ако е могадорианец? Нищо от всичко това няма смисъл, най-малко заглавието на книгата му. Не открих нищо за нея, освен кратко резюме за съдържанието ѝ онлайн — древногръцки пълководец, който обикновено дава кратки и сбити обяснения и който разгромява атинската армия в навечерието на нападението ѝ срещу град Митилена. Каква е връзката с всичко останало?

Като оставим настрана въпросите за пещерата и книгата, стигам до две заключения. Първото е, че не ми направиха нищо заради номера ми. Засега той ме предпазва, но докога? Второто е, че могадорианецът не е предприел действия заради хората в кафенето. Ала от това, което знам за тях, един могадорианец няма да се спре заради няколко очевидци. Когато отивам и се връщам от училище, вече не изпреварвам групата, а гледам да съм плътно до нея. За да съм напълно сигурна, че

Елла е в безопасност, вече не се показвам с нея на обществени места. Знам, че това я наранява, но е за нейно добро. Тя най-малко заслужава да я въвличам в проблемите ми.

Има обаче едно нещо, което ми дава мъничко надежда в цялата тази история. У Аделина се наблюдава видима промяна. Челото ѝ е сбръчкано от притеснение. Очите ѝ играят нервно и когато си мисли, че никой не я гледа, те се стрелкат от едно място на друго като на обзето от ужас, уплашено животно. Така правеше преди години, когато още вярваше в мисията ни. И макар да не сме си говорили, откакто се хвърлих в прегръдките ѝ, щом се върнах от кафенето, именно тази промяна в нея ме кара да си мисля, че може би моят сепан отново е на линия.

Мрак. Тишина. Петнайсет спящи тела. Повдигам глава и оглеждам стаята. Не виждам издатина в леглото на Елла, завивките са отметнати встрани и то е празно. За трета поредна нощ забелязвам, че я няма, и въпреки това нито веднъж не я чух да излиза. Имам си обаче по-големи тревоги от това да се притеснявам къде може да е отишла.

Отпускам глава върху възглавницата и поглеждам през прозореца. Луната виси там, пълна, ярка и жълта. Гледам я дълго, омаяна от начина, по който се откроява в небето. Поемам дълбоко въздух и затварям очи. Когато ги отварям, луната вече не е яркожълта, а кървавочервена и сякаш блещука, но си давам сметка, че не гледам луната, а по-скоро отражението ѝ, което блести ярко в тъмните води на някакъв голям басейн. От повърхността му се надига пара и се разнася силно зловоние на желязо. Отново повдигам глава и едва тогава виждам, че стоя наред опустошено и окървавено бойно поле.

Всичко е осеяно с тела, мъртви и умиращи, последицата от някаква война, в която няма оцелели. Инстинктивно опипвам с ръце тялото си, търся някакви порязвания или рани, но съм невредима. Точно тогава го виждам — момичето със сивите очи, което сънувах, онова, което съм нарисувала до Джон Смит върху стената на пещерата. Лежи неподвижно на брега. Втурвам се към нея. Кръв блика от едната ѝ страна, просмуква се в пясъка и бива отнасяна към морето. Гарвановочерната ѝ коса е полепнала по мъртвешки бледото ѝ лице. Не диша и аз оставам покрусена, щом разбирам, че не мога да направя нищо. Тогава зад гърба ми се чува силен, подигравателен смях. Затварям очи, обръщам се бавно, за да се изправя лице в лице с врага.

Отварям очи и бойното поле изчезва. Връща се познатото легло в затъмнената стая. Луната е нормална и яркожълта. Ставам и отивам до прозореца. Оглеждам терена в мрака, няма никакво движение, наоколо е тихо. Всъщност няма никакви признаци за мустакати мъже или каквото и да било друго. Снегът се е разтопил напълно и луната блести върху мокрия калдъръм. Дали той ме наблюдава?

Махам се оттам и допълзвам в леглото. Лежа по гръб, дишам дълбоко, за да се успокоя. Цялото ми тяло е напрегнато и сковано. Мисля си за пещерата, как не съм ходила там, откакто се появиха следите от ботушите. Обръщам се настрани с гръб към прозореца. Не искам да виждам какво има навън. Елла все още я няма в леглото. Мъча се да я дочакам, но заспивам. Не сънувам нищо повече.

Когато удря сутрешната камбана, повдигам глава от възглавницата, тялото ми е схванато и ме боли. Студен дъжд удря по прозорците. Оглеждам стаята и виждам Елла, седнала е на леглото, протяга ръце нагоре и се прозява силно.

Повличаме се навън от стаята заедно, не си казваме нито дума. Следваме по инерция неделната програма, дремем по време на литургията с клюмнали глави. По някое време ръгам с лакът Елла да се събуди, двацет минути по-късно тя ми връща услугата. Оцелявам след обедната опашка по време на Ел Фестин, раздавам неохотно храна и се оглеждам за нещо подозрително. Когато всичко ми изглежда нормално, не мога да реша дали съм облекчена, или разочарована. Натъжава ме най-много това, че не виждам Ектор.

Когато вече почти сме приключили с разчистването след обета, Ла Горда и Габи започват да си разменят груби шеги, мокрят се една друга с маркуча, закрепен към кухненската мивка, докато аз мия и подсушавам чиниите. Не им обръщам внимание дори когато ме пръскат в лицето. Двацет минути по-късно, тъкмо съм приключила с подсушаването на последната чиния и внимателно я поставям най-отгоре на високата купчина, когато момиче на име Делфина се подхлъзва върху мокрия под и се удря в мен. Аз се сгромолясвам върху чиниите и всичките трийсет заминават обратно в мръсната вода, където няколко от тях се чупят.

— Защо не внимаваеш какво правиш? — казвам и я блъскам с ръка.

Делфина се завърта и ме бута.

— Ей! — сестра Дора се зъби от другия край на кухнята. — Вие двете, престанете! Веднага!

— Ще си платиш за това — заканва се Делфина.

Направо горя от нетърпение да приключи официално със „Света Тереса“.

— Хич не ми пука — казвам, все още сърдита.

Тя ми кима със злобна физиономия.

— Пази си гърба.

— Не ме карайте да идвам, защото ще съжалявате, Бог да ми прости! — казва сестра Дора.

Вместо да използвам телекинезата и да изхвърля Делфина през вратата — а защо не и сестра Дора, или Габи, или Ла Горда, — аз се връщам към чиниите.

Когато най-накрая приключвам, излизам навън. Продължава да вали, заставам под стряхата и обръщам поглед към пещерата. Калта по склоновете сигурно е доста гъста, което означава, че цялата ще се оплескам. Това ми служи за извинение да не отида. Впрочем знам, че дори и да не валеше, нямаше да имам смелостта да го направя, независимо от любопитството ми да узная дали в калта има нови следи от ботуши.

Влизам вътре. Неделните задължения на Елла включват почистването на нефа. Тя трябва да излъска пейките, след като всички напуснат. Но когато отивам там, всичко вече е изчистено.

— Виждала ли си Елла? — питам едно десетгодишно момиче, на име Валентина.

Тя клати отрицателно глава и аз отивам в спалнята, но и там няма следа от Елла. Сядам на леглото ѝ. Матракът отскача и изпод възглавницата на Елла се подава сребърен предмет. Миниатюрно фенерче. Включвам го. Светлината е ярка. Изключвам го и го връщам обратно на мястото му, за да не го видят сестрите.

Обикалям коридорите, надничам по стаите. Заради дъжда повечето от момичетата са останали вътре, мотаят се безцелно на групички, смеят се, бърбят си и играят на различни игри.

На втория етаж, където преходното пространство се разделя към двете отделни крила на черквата, тръгвам наляво по тъмен и пращен коридор. Празни стаи и древни статуи, изсечени в каменната стена и сводестия таван — надничам през вратите, търся Елла. Няма и следа от

нея. Коридорът се стеснява и мирисът на прах отстъпва пред миризмата на влага и пръст. В края на прохода се намира заключена с катинар дъбова врата, която отворих с железен лост преди седмица и половина, когато търсех сандъка. Зад нея има каменна стълба, която се вие около тясната кула, водеща към северната камбанария. Там се намира едната от двете камбани на „Света Тереса“. Сандъка го нямаше и там.

Известно време сърфирам из интернет, но не откривам нищо ново за Джон Смит. После отивам в спалните помещения, лягам в леглото и се преструвам, че спя. За щастие Ла Горда, Габи и Делфина не идват в стаята, но не виждам и Елла. Измъквам се от леглото и тръгвам по коридора.

Влизам в нефа и откривам Елла седнала на последната редица. Сядам до нея. Тя ми се усмихва, изглежда уморена. Тази сутрин хванах косата ѝ на опашка, но сега тя се е разхлабила. Издърпвам лентата, Елла обръща глава, за да я оправя.

— Къде ходиш цял ден? — питам я. — Търсих те.

— На проучване — отговаря гордо тя.

На мен отново ми става ужасно гадно, че я изоставих на отиване и на връщане от училище.

Напускаме нефа и отиваме в стаята, казваме си лека нощ. Мушкам се под завивките, чакам да угасят лампите, тъжно и безнадеждно ми е, иска ми се само да се свия на кълбо и да заплача. Точно това и правя.

Събуждам се посред нощ, не знам колко е часът, но предполагам, че съм спала поне няколко часа. Обръщам се на другата страна и отново затварям очи, но нещо не е наред. В стаята има някаква промяна, която не мога да обясня, а това засилва тревогата, която изпитвам през цялата седмица.

Отварям отново очи и в мига, в който те се нагаждат към мрака, си давам сметка, че някакво лице ме гледа втренчено. Ахвам и се дърпам назад, забивайки се в стената зад мен. В капан съм — мисля си, — уловена съм в капан в най-отдалечения ъгъл на стаята. Колко глупаво от моя страна да поискам точно това легло. Ръцете ми се стягат и тъкмо да закрещя и да изритам лицето, когато разпознавам кафявите вежди.

Елла.

Мигновено се отпускам. Чудя се откога ли стои там.

Много бавно тя поднася към устните си мъничкия си показалец. Очите ѝ се разширяват, тя се усмихва и се навежда напред. Заслонява с две ръце ухото ми.

— Намерих сандъка — прошепва.

Отскубвам се, поглеждам напрегнато сияещото ѝ, изцяло преобразено лице и веднага разбирам, че казва истината. Очите ми се разширяват. Не мога да сдържа възбудата си. Притеглям я към себе си и я притискам в най-силната прегръдка, на която телцето ѝ може да издържи.

— О, Елла, нямаш представа колко много се гордея с теб!

— Нали ти казах, че ще го открия. Казах ти го, защото сме от един отбор и си помагаме една на друга.

— Точно така — прошепвам.

Пускам я. Лицето ѝ сияе от гордост.

— Хайде, ела да ти покажа къде е.

Тя ме хваща за ръка и аз я следвам, заобикаляйки леглото и стъпвайки тихо на пръсти.

Сандъкът — светъл лъч на надежда, когато най-малко я очаквам, когато имам най-голяма нужда от нея.

ГЛАВА 16

Излитаме от стаята, обзета съм от силен порив да тичам, без да спирам, до мястото, към което ме води Елла, където и да се намира то. Тя се плъзга бързо и безшумно по студения под. Коридорът е тъмен и докато аз виждам всичко ясно, Елла от време на време включва фенерчето, за да се ориентира, после бързо го изключва.

Щом стигаме нефа, си мисля, че тя ще се насочи към северната кула, но вместо това ме повежда по централната пътека. Втурваме се покрай редиците от пейки. В предната част на нефа покрай вдлъбнатата стена са подредени витражни светци, а лунната светлина зад тях е сякаш божествено сияние, което им придава по-библейски вид, отколкото те изобщо някога са имали. Някъде постоянно барабани капеща вода.

Елла свива рязко вдясно при предната редица от пейки и се понася към една от многото отворени ниши покрай двете стени. Следвам я. Тук въздухът е по-хладен, отколкото в нефа, а над нас се извисява висока статуя на Дева Мария с разперени встрани ръце. Елла я заобикаля и щом стига задния ляв ъгъл, се обръща към мен.

— Ще трябва да го сваля — казва тя и пъха фенерчето в устата си.

Хваща се за каменната колона и бързо запълзява по нея като катеричка, която се изкачва по дървото с ноктите си. Гледам я с възхищение, толкова съм впечатлена от пъргавината ѝ.

Когато стига почти до тавана, тя спира, завърта се около колоната и изчезва в тясна ниша, почти невидима от мястото, където съм застанала.

Никога досега не бях забелязала това скрито местенце. Бог знае как Елла го е видяла. Проточвам врат и се заслушвам. Чувам грубото триене на обувките ѝ, те стържат по камъка и това означава, че има място, колкото да пълзи. Нещо като тунел. Не мога да сдържа усмивката си. Знаех си, че сандъкът е тук някъде, но за нищо на света не бих го открила сама, ако не беше Елла. Усмивкам се, като си

представям как преди толкова години Аделина се е катерила по колоната със сандъка. Елла спира, не чувам нищо. Минават двайсет секунди.

— Елла — прошепвам аз.

Тя се подава и поглежда надолу.

— Да дойда ли?

Тръсва глава.

— Заклешил се е, но почти съм го извадила. Ще ти го сваля след минутка — отвърща ми шепнешком, бързо мушва главата си обратно и изчезва.

Не издържам на напрежението да не знам какво става там горе. Поглеждам към основата на колоната, хващам се за нея и тъкмо да се покатеря, когато зад себе си чувам шум, сякаш някой рита по пейка. Завъртам се. Дева Мария ми пречи да виждам. Заобикалям я и оглеждам нефа, но не виждам нищо.

— Взех го! — възкликва Елла.

Заобикалям отново статуята, вдигам поглед и я чакам да се появи. Чувам как сумти и се бори да примъкне сандъка до отвора на нишата, но не знам дали защото сандъкът е тежък, или защото тунелът е тесен. Малко по малко тътренето продължава. Изпадам в еуфория, най-накрая сандъкът е в мое владение, изобщо не се замислям как ще го отворя. Ще се справя, когато му дойде времето. Елла почти се е измъкнала от нишата и чувам нещо зад себе си.

— Защо не спиш?

Завъртам се мигновено. Под лявата ръка на статуята на Дева Мария стоят Габи и Делфина, а под дясната — Ла Горда и жилавата Бонита, победителката в играта на платформата, дето за малко не ме уби в езерото.

Поглеждам през рамо и виждам две очички да ни наблюдават от отвора на кухнята.

— Какво искате? — питам.

— Исках само да видя какво е замислила малката клюкарка, нищо повече. Знаеш ли, странното е, че те видях да се измъкваш от стаята и си мислех да стана и най-накрая да разбера какво непрекъснато ровичкаш в компютъра, но те нямаше там.

Габи си лепва саркастична физиономия, като се прави на напълно объркана.

— Вместо това си тука, което е много любопитно.

— Много любопитно, да, много любопитно — повтаря Ла Горда. За мое облекчение вече не чувам Елла да влачи сандъка.

— Какво изобщо ти пука? — питам. — Съвсем сериозно. Гледам си работата, никому не преча и си държа устата затворена.

— Пука ми, Марина, при това ми пука много — отговаря Габи и пристъпва напред.

Замята дългата си черна коса.

— Всъщност толкова много ми пука, че се тревожа, задето висиш непрекъснато с онзи пропаднал пияница Ектор. Да не би да се напиваш заедно с него? — тя спира за кратко. — От неговата бутилка ли пиеш?

Не знам дали защото нарече Ектор пропаднал, или защото си мисли, че нашето приятелство е нещо повече от просто приятелство, или защото слухти да разбере какво правя на компютъра, но това просто се случва. Затварям очи, протягам мислено ръка и сграбчвам наведнъж и четирите. Ла Горда пици, а останалите три скимтят, уплашени до смърт. Повдигам ги от пода — те ритат с голите си крака във въздуха, раменете им се блъскат едно в друго, — после ги запокитвам с все сила по гладкия под, докато не заподскачат по стъпалата, които водят към повдигнатия подиум в задната част на нефа.

Ла Горда се плъосва на пода с отворени длани и се изправя на крака като разярен бик, готов да нападне тореадора. Втурвам се към нея, като вземам разстоянието за секунди. Ла Горда замахва да ме удари, аз се навеждам да избегна удара, но скачам отново и забивам десния си юмрук в брадичката ѝ. Тя пада назад с отворена уста, главата ѝ се удря с тъп звук в пода. Изгубва съзнание.

Бонита скача върху гърба ми и ме дърпа за косата. Някоя забива юмрук в лявата ми буза, а друга ме рита по пиццала.

Бонита се плъзга надолу по гърба ми, приклепва ръцете ми в горната им част и аз не мога да помръдна. Делфина замахва, но аз бързо се навеждам. Ударът попада в устата на Бонита и тя отпуска хватката си достатъчно, за да мога да се усуча и да се измъкна. Сграбчвам с две ръце Бонита за дясната ѝ ръка и я запокитвам към Габи.

— Мъртва си, Марина! Мъртва си! — крещи Бонита, а аз я издърпвам встрани, забивам коляно в стомаха ѝ и ѝ изкарвам въздуха.

Блъскам я на пода до Ла Горда. Увереността на Делфина се изпарява. Тя поглежда към вратата.

— Сега ще ме оставиш ли на мира? — питам я.

— Няма значение, утре ще те сгация — отвръща. — Точно когато най-малко очакваш.

— Ще ти се иска да не беше казвала това.

Симулирам дясно и ляво кроше и я хващам през кръста. Габи се опитва да ме сграбчи за косата, но аз размахвам Делфина и посрещам жеста с тялото ѝ. Завъртам се на пети и пускам Делфина на централната пътека на нефа. Гърбът ѝ се удря в първите стъпала на олтара и стоновете ѝ отекуват в сводестия таван.

Габи ме заобикаля.

— Ще кажа на сестра Дора. Ще си имаш доста неприятности.

Извивам тялото си, за да не я изпускам от очи. Тя спира точно до колоната. Сигурна съм, че ще ме нападне, и съм готова за това.

Внезапно над главата ѝ проблясва нещо в бяло. Трябва ми секунда, за да разбера, че това е Елла. Тя е скочила от нишата върху раменете на Габи, която се върти като луда, докато накрая успява да сграбчи Елла и я захвърля на пода със силен трясък.

— Не! — изкрещявам и с все сила забивам юмрук в гърдите на Габи.

Краката ѝ се отлепят от пода и тя се забива в каменната стена, от която се посипва мазилка.

Елла лежи по гръб, стене и се превива от болка. Забелязвам, че десният ѝ крак е напълно неподвижен. Коленича до нея, вдигам нощницата и виждам остра бяла кост да стърчи от кожата ѝ точно под коляното. Не знам какво да правя. Слагам ръка върху раменете ѝ, за да я успокоя, но тя изпитва толкова силна болка, че изобщо не усеща ръката ми.

— Тук съм, Елла — казвам. Тук съм, до теб, всичко ще се оправи.

Тя отваря очи и ме поглежда умоляващо. Едва тогава забелязвам какво е сторено с дясната ѝ ръка. Юмручето ѝ е премазано и разкривено, между показалеца и средния пръст капе кръв. Дарбата ѝ.

— О, Господи, Елла! — проплаквам аз. — Съжалявам. Толкова много съжалявам!

Тя просто плаче. Усещам, че започвам да се потя. Никога през живота си не съм се чувствала толкова безполезна.

— Опитай се да не мърдаш — казвам, като знам, че това е безсмислена молба.

Най-близката болница е на час и половина с кола. Дотогава тя ще колабира от болката.

Тя започва да се клати ритмично ту на едната страна, ту на другата. Кръжа с треперещи ръце над стърчащата от крака ѝ кост, не знам дали трябва да я притисна, или да се опитам да я напъхам обратно под кожата. Решавам да я притисна и в мига, в който пръстите ми докосват кожата ѝ, Елла започва да пелтечи, като рязко си поема въздух. По гръбнака ми полазват ледени тръпки, усещането прилича много на онова, което имах, когато съживих цветето в компютърната стая, и то се разпростира по цялото ми тяло. Възможно ли е способността ми да лекувам растения да се отнася и до хората? Елла престава да плаче, започва да диша забързано, малкият ѝ гръден кош се повдига и спада, повдига и спада. Усещам как студът се съсредоточава в дланите ми и циркулира към върховете на пръстите ми.

— Мисля... мисля, че ще мога да те излекувам.

Гръдният ѝ кош продължава да се повдига и спада необичайно бързо, но лицето ѝ се озарява от някакво спокойствие, напълно откъснато от всичко наоколо. Страх ме е, но полагам ръцете си върху парчето кост, стърчащо от крака ѝ. Усещам назъбения му край и след малко то започва да се връща обратно под кожата. Цветът на раната от пробождането се променя и от червен и бял преминава в естествения цвят на кожата; виждам също как се движат и местят вътре в крака ѝ назъбените контури на строшената кост, настанявайки се обратно на място. Изумена съм от току-що стореното от мен. Това може да се окаже най-важният ми завет досега.

— Не мърдай! — казвам ѝ. — Още малко.

Затварям очи и обвивам с ръце тъничката ѝ дясна китка. Студът отново протича към върха на пръстите ми. Отварям очи и гледам как дланта ѝ се надига и пръстите ѝ се разделят един от друг. Раната между показалеца и средния пръст се затваря, виждам как двете счупени

кокалчета на пръстите ѝ се изправят и оздравяват. Елла свива ръка и я отпуска.

Направих това, за което съм призвана от Лориен, а то е да оправям всякакви вреди, нанесени върху онези, които не ги заслужават.

Елла обръща глава надясно и поглежда ръцете ми, обвити около китката ѝ.

— Вече си добре — казвам. — Дори отлично.

Тя повдига глава от пода и се подпира на лакти. Притеглям я към себе си.

— Ние сме от един отбор — прошепвам в ухото ѝ. — Грижим се една за друга. Благодаря ти, че се опита да ми помогнеш.

Тя кима. Притискам я силно към себе си, после я пускам. Оглеждам се за момичетата, и четирите са в безсъзнание, но дишат. От нишата в нефа виждам да стърчи крайт на сандъка.

— Толкова се гордея с теб, че намери сандъка! Дори не можеш да си представиш колко съм горда — казвам. — Нека го вземем утре сутринта, след като си починем малко.

— Сигурна ли си? — пита Елла. — Мога да се покатеря обратно и да го взема.

— Не, не. Иди в банята да се измиеш, аз идвам след малко.

Когато тя най-после изчезва от погледа ми, вдигам очи към сандъка. Концентрирам се и го спускам бавно до краката си. Сега само трябва да накарам Аделина да го отворим.

ГЛАВА 17

Когато нахлувам през горящата врата и се приземявам върху разтапящия се кафяв мокет на хола, в главата ми се блъскат няколко мисли. Сам. Писмото на Анри. Сандъкът. Тленните останки на Анри. Обгръщам се умишлено с пламъци, за да мога да се придвижвам лесно от стая в стая.

— Сам? — крещя. — Къде си, Сам?

Зад хола цялата задна стена на къщата гори. Въпрос на минути е сградата да се срути. Стрелкам се из спалните, викам името на Сам. Вратата на банята избухва, когато я изритвам. Проверявам в кухнята, в трапезарията и точно когато съм на път да проверя още веднъж хола, поглеждам през прозореца и виждам до ръба на басейна сандъка, а до него купчинка от някои от нещата ни, между които лаптопът, кутията от кафе с праха на Анри и неотвореното писмо. По средата на басейна нещо малко се появява и изчезва, това е главата на Сам. Той ме вижда и размахва ръце.

С трясък минавам през прозореца и прекатурвам грила, когато се сгромолясвам върху него. Скачам в басейна, пламъците около мен започват да съскат и се превръщат в сивкавочерен дим.

— Добре ли си?

— Май... май да — отговаря той.

Измъкваме се от водата и заставаме до нещата, които Сам е успял да спаси.

— Какво се случи?

— Те са тук, човече. Те са тук, няма съмнение. Могадорианците.

В момента, в който той казва това, започва да ми се повдига. Челюстта ми затреперва. Сам продължава:

— Видях ги на предния прозорец и, бам, в следващия момент къщата пламна. Грабнах каквото можах...

Върху покрива се чува някакво движение. Между надигащите се пламъци виждам огромен могадорианец разузнавач с черен шлифер, шапка и слънчеви очила. Крачи надолу по ската на покрива и с всяка

измината крачка краката му потъват в размекналите се плочки. Държи дълъг сияещ меч.

Коленича и хващам катинара на сандъка, който поддава под горещата ми длан. Отмествам кристалите от дъното и грабвам камата с диамантеното острие. Танцуващите пламъци на къщата се отразяват в острия му ръб. За моя изненада дръжката се удължава и се увива около дясната ми ръка до китката.

— Отстъпи назад — казвам на Сам.

Разузнавачът стига до металната стряха на срутвация се покрив, спуска се на двора и краката му напукват бетона, щом се приземява. Пори въздуха с меча, който оставя огнена пътека след себе си. Овладеявам дишането си и мислено си повтарям тренировката от миналата седмица.

В един миг се изтласквам напред с крака, могадорианецът изревава, втурва се срещу мен, а шлиферът му се издува зад него. Оглеждам се в очилата му секунда преди мечът му да разсече тялото ми. Извивам се назад и не ме уцелва, но когато се изправям, попадам в огнената пътека, оставена от меча. Болка пронизва врата ми и плъзва към кръста. Изблъскан съм назад в басейна.

Щом главата ми изплува, виждам, че Сам заема нападателна позиция срещу разузнавача. Голите му ръце са разтворени високо нагоре, мести раменете си наляво-надясно. Могодорианецът се хили, пуска меча върху бетона и започва да имитира бойната поза на Сам. Преди да успея да се измъкна от басейна и да помогна, Сам премества тежестта върху левия си крак, а с десния описва кръг назад. Подгизналата му дясна обувка се връща обратно с въртеливо движение и се забива в лицето на могадорианеца със сила, която го залюлява и той отстъпва назад.

Замаян, разузнавачът вдига от земята светещия меч. Аз излизам от басейна, преди той да успее да стигне до Сам. Вдигам камата и блокирам спускащия се меч. Остриетата се докосват и тогава избухва кълбо от светлина, толкова ярко, че за миг оставам заслепен. Щом светлината намалява, мечът на могадорианеца се чупи точно на мястото на сблъсъка с камата ми. Възползвам се от момента на изненада и забивам острието на камата в гърдите му с рязко движение надолу. Могодорианецът се превръща в пепел, която покрива краката ми.

Къщата най-накрая се срутва — дървени греди се трошат и летят във всички посоки, прозорци пукат и изхвърчат от стените, покривът се сплесква отгоре ѝ като книга с разкъсан гръб. Появява се буреносен облак, небето се разцепва на две от светкавица, която пада точно от другата страна на къщата.

— Трябва да отидем при Шест — крещи Сам.

Той е прав — близостта на светкавицата може да означава само едно — тя се намира в разгара на битка. Или в края ѝ. Със свободната си ръка вдигам сандъка и го пращам над тухлената стена на задния двор, след като съм се уверил, че теренът е чист. Сам ми подхвърля останалите неща и аз го изтеглям върху циментираното било на стената. Скачаме и се претъркулваме върху влажната трева зад стената. Скриваме всичко зад един гъст храсталак, на бегом заобикаляме къщата и стигаме до предния двор.

По средата на алеята, само на няколко стъпки от колата ни, Шест е заклешила в ключ главата на един от могадорианците, мускулите на ръцете ѝ пулсират от натиска. Други двама от тях се приближават. Този отляво насочва дълга цилиндрична тръба право към мен и зелена светлина ме блъска назад. Не мога да дишам. Не мога да виждам. Претъркулвам се във високата трева и усещам горещината, идваща от къщата.

Когато успявам да отворя очи, над мен е застанал онзи с тръбата. Постепенно краката и ръцете ми си възвръщат чувствителността, дишането ми се нормализира. Дръжката на камата все още е увита около дясната ми ръка. Разузнавачът наглася някакво копче на тръбата — навярно сменя командата от „зашеметяване“ на „ликвидиране“ — и стъпва върху китката на дясната ми ръка. Мъча се да извъртя краката си нагоре и над мен. Те обаче не реагират както на мен ми се иска, все още мудни от парализиращия удар, който претърпях. Цевта на тръбата е фиксирана между очите ми и се сецам за револвера, който Шест насочи към пияницата само преди час. Това е крайт — мисля си. — Мисията на могадорианците е успешна. Номер четири — елиминиран. Напред към номер пет.

Гледам как в тръбата безброй светлини оживяват и се завихрят, докато не се превръщат в едно цяло; и точно когато могадорианецът слага пръст върху спусъка, Бърни Косар го стиска с челюсти за бедрото. За секунди разузнавачът над мен се разклаща, мълния отделя

главата от тялото му и тя се претъркулва в тревата до мен. Носовите ни се докосват и главата му се превръща в купчина пепел, а аз се мъча да не я вдишвам. Тялото над мен рухва и покрива дънките ми с пепел.

— Хайде, ставай вече! — изкрещява Шест, която изведнъж се оказва на същото място, на което преди малко стоеше могадорианецът.

Сам също се надвесва над мен, лицето му е строго и мръсно.

— Трябва да тръгваме веднага, Джон!

Звукът от сирени пронизва нощта. Някъде на километър и половина, а може би и по-близо. Бърни Косар лиже лявото ми слепоочие и скимти.

— Какво стана с третия? — шепна аз.

Шест поглежда към Сам и кима с глава към него.

— Отнех му меча и го наръгах. Беше най-страхотният миг в живота ми — казва той.

Шест ме премята през раменете си и ме захвърля на задната седалка на СУВ-а. Бърни Косар се намества върху пиццалите ми и ближе безжизнената ми лява ръка. Сам взема ключовете и сядва зад волана, а Шест прибира нещата ни в колата. Веднага щом излизаме на магистралата и вече не чувам сирените, успявам да се отпусна и да съсредоточа вниманието си върху дясната си ръка. Дръжката на камата се преобразува и се оттегля от кокалчетата и китката ми. Пускам я на пода в нишата за краката.

След четвърт час Шест казва на Сам да отбие от пътя и със стържещ звук спираме на осветения паркинг на затворена закусвалня. Тя изскача навън още преди колата да е спряла напълно и оставя вратата отворена.

— Помогни ми! — заповядва тя.

— Шест, не искам да се правя на кретен точно в този момент, но наистина не мога да движа ръцете и краката си.

— Давай, пич, просто пробвай! Трябва да се отървем от преследвачите. Иначе си мъртъв. Помисли си хубавичко.

Правя усилие и успявам да седна, усещам как кръвта циркулира към краката ми. Изпълзвам от колата и се клатушкам наоколо в изгорелите си дрехи, без да имам представа как точно трябва да й помагам.

— Намери бръмбара — казва тя. — Сам, не гаси колата.

— Слушам — отговаря той.

— Да намеря какво? — питам.

— Те използват брѐмбари, за да проследяват колите ни. Повярвай ми. Точно така направиха при нас с Катарина.

— Как изглежда?

— Нямам представа. Нямаме никакво време, така че търси бързо.

Напушва ме смях. Точно в този момент няма нещо на света, което да мога да направя бързо. Въпреки това, докато Шест търчи около колата, аз коленича бавно и успявам да пропѐлзя под нея и да осветя шасито с дланите си. Бърни Косар започва да души, трѐгва от задната броня на колата и се движи напред. Забелязвам го почти веднага — малък кръгъл предмет, с диаметър, не по-голям от два и половина сантиметра, закрепен към пластмасовото покритие на резервоара.

— Открих го — провиквам се и го отскубвам.

Измѐквам се изпод колата и все още по грѐб подавам устройството на Шест. Тя бързо го изучава и го пуска в джоба си.

— Няма ли да го унищожих?

— Не — отговаря ми тя. — Провери още веднѐж. Трябва да сме сигурни дали няма още брѐмбари.

Пропѐлзявам отново под колата, ръцете ми светят, оглеждам я внимателно от задната ѝ част чак до предната. Не откривам нищо.

— Сигурен ли си? — пита ме тя, докато се изправям.

— Да.

Качваме се в колата и потегляме. Два часа сутринта е и Сам се отправя на запад. Следва инструкциите на Шест и поддържа скорост между сто и четирийсет и сто и петдесет километра в час, но полицията продължава да ме притеснява. След петдесетина километра Сам се прехвърля на една от междущатските магистрали и се насочва на юг.

— Почти стигнахме — съобщава ни Шест.

След по-малко от два километра тя казва на Сам да излезе от междущатския път.

— Спри! Точно тук, спри!

Сам натиска спирачките до камион с полуремарке с включен двигател, чийто собственик налива бензин. Шест става невидима, слиза от колата, като оставя вратата открената.

— Какво прави? — пита Сам.

— Не знам.

След секунди вратата се затръшва. Шест се материализира отново и казва на Сам да ни върне обратно на магистралата, но да кара на север. Поуспокоила се е, вече не стиска таблото до побеляване на кокалчетата на ръката си.

— Какво сега, ще ме караш да те питам какво направи? — казвам.

Тя поглежда назад.

— Този камион пътува за Маями. Пъхнах проследяващото устройство на ремаркетото отдолу. Надявам се да изгубят няколко часа, докато го проследяват на юг, а ние ще се движим на север.

Клатя глава.

— Доста интересна нощ ще има шофьорът.

Подминаваме отклоненията към Окала и Шест казва на Сам да излезе от междущатската магистрала и да спре на общия паркинг зад една редица магазинчета на няколко минути от нея.

— Тази нощ ще спим тук — казва Шест. — Всъщност ще се редуваме.

Сам отваря вратата, обръща се настрани и провесва краката си от колата.

— Хей, приятелчета? Май трябваше да ви го спомена по-рано. Тъй де, накълцаха ме лошо, започва да ме боли силно и май ще припадна.

— Какво? — изхвърчавам от автомобила и заставам пред него.

Той дърпа нагоре мръсния десен крачол на дънките си и над коляното му се вижда рана, малко по-малка от кредитна карта, но навярно дълбока към два и половина сантиметра. Засъхнала и прясна кръв покриват коляното и пиццала му.

— За Бога, Сам! — казвам. — Кога се случи?

— Точно преди да отнема меча на могадорианеца. Всъщност измъкнах го от крака си.

— Добре, хайде, слизай от колата — казвам аз. — Слизай долу.

Шест пъха глава под мишницата на Сам и му помага да стъпи на земята. Отварям отзад и изваждам от сандъка лечебния камък.

— По-добре се хвани за нещо, човече. Това може да те... опари.

Шест му подава ръката си и той я хваща. Още щом натискам раната с камъка, се извива от болка и всичките му мускули се стягат.

По всичко личи, че ще припадне. Кожата около раната побелява, след това почернява, после става яркочервена като кръв и аз веднага съжалявам, че се опитвам да използвам камъка върху човешко същество. Беше ли ми споменавал Анри, че камъкът няма да има ефект върху хората? Опитвам се да си спомня, докато Сам изпуска дълго сдържан стон, който изпразва въздуха от дробовете му. Външният ръб на раната се затваря плътно навътре и тя изчезва напълно. Сам поотпуска ръката на Шест и постепенно възстановява дишането си. След минута вече може да седи изправен.

— Човече, как само ми се иска да съм извънземен! — заявява той накрая. — Можете да правите толкова готини неща!

— Ей, приятелю, доста ме уплаши — казвам. — Не бях сигурен, че камъкът ще проработи, защото някои от другите неща в сандъка нямат ефект върху хората.

— Аз също — добавя Шест.

Тя се навежда и го целува по мръсната буза. Сам ляга обратно и въздъхва. Шест се засмива и търка с ръка наболата коса на главата му, а аз се изненадвам от обзелата ме силна ревност.

— Искаш ли да те закараме в болница? — питам.

— Искам да остана точно тук — отговаря. — Завинаги.

— Знаеш ли какво? Голям късмет извадихме с онази разходка — казва Шест, когато се настаняваме обратно в джипа.

— Права си — казвам.

Сам полага дясната си буза върху облегалката, така може да вижда и двама ни.

— Защо всъщност бяхте излезли да се разхождате?

— Не можех да заспя, Шест също — отговарям и в известен смисъл това е така, но не може да заличи вината ми.

Знам, че Сара е моето момиче, но по всичко личи, че не съм способен да направя нищо срещу новите чувства, които изпитвам. Шест въздъхва:

— Знаеш какво означава всичко това, нали?

— Какво?

— Навярно са отворили сандъка ми.

— Няма как да си сигурна.

— Да, така е. Но не мога да се отърся от усещането, което имам още от мига, в който хванах онзи камък от сандъка ти и той започна да

пулсира в ръката ми и да ми причинява божа. И точно сега ми светна, че може би това има нещо общо с моя сандък.

— Сандъкът ти е в ръцете им от три години — казвам. — Мислиш ли, че е възможно да могат да ги отварят без нас, без да сме мъртви?

Тя вдига рамене.

— Не знам. Може би да? Струва ми се, че са отворили моя, и когато докоснах онзи камък, това по някакъв начин е довело разузнавачите в къщата.

— Защо са изпратили толкова малко? — пита Сам и се прозява. — Искам да кажа, защо не изчакат подкрепления и тогава да нападат?

— Може да са се уплашили и да са се паникьосали — прави предположение Шест.

— Може би някой от тях е искал да стане герой — казвам.

Шест спуска стъклото на прозореца и се ослушва. Остава доволна от проверката и казва:

— Все едно. Следващия път ще бъдат повече. Пикени и краули, всичко, което могат да изправят срещу нас.

— Сигурно си права — прошепва Сам.

Той започва да се унася.

— Ще ви кажа едно. Да съм беглец ме смазва тотално.

— Пробвай да го правиш единайсет години — казвам.

— Мисля, че започвам да тъгувам по дома си — промърморва той.

Навеждам се напред и виждам, че в скута си държи старите очила на баща си, онези с дебелите стъкла, които носеше в Парадайс.

— Още не е късно да се върнеш, Сам. Наясно си с това, нали?

Той се намръщва.

— Няма да се върна — но сега звучи далеч по-неубедително, отколкото когато го каза за първи път в мотела в Северна Каролина. — Не и докато не открия баща си. Или поне не разбере какво му се е случило.

— Баща си! — пита беззвучно Шест, напълно объркана.

— По-късно — отговарям й също без звук.

— Тъй да бъде — казвам му. — Ще го измислим някак си.

Обръщам се към Шест:

— И така, накъде тръгваме утре сутринта?

— Сега, когато по всичко личи, че са отворили сандъка ми, ще видим къде ще ни отведе вятърът. Досега не ме е подвеждал — отговаря тя замислено, сетне ме поглежда. — Знаеш ли, че ако не беше вятърът и нуждата ми от кофеин една нощ в Пенсилвания, нощта преди нападението в Парадайс, никога нямаше да стигна там навреме?

— За какво говориш? — питам.

— Кръстосвах Средния Запад, имах усещането, че сте някъде я в Охайо, я в Западна Вирджиния или пък в Пенсилвания. Съдех по това, което бях открила в някои от новините онлайн. Факти за събития, случващи се близо до колежа в Атенс, за които мислех, че са дело на могадорианците. Но когато в продължение на няколко седмици нямаше нищо ново, бях убедена, че съм изгубила следите ви. Реших, че вече сте тръгнали или към Калифорния, или към Канада. И ето ме, стоя на паркинга на един мол, уморена и самичка, практически без пукната пара. Изведнъж задуха силен вятър и отвори вратата на някакво кафене вляво от мен. Мислех си да заредя, да продължа да карам и да се опитам да измисля нещо. В дъното на кафенето обаче видях отворен компютър за клиентите. Взех си чаша дълго кафе и започнах да се ровя из интернет. И тогава открих статия за горящата къща, от която си скочил.

Оставам притеснен от това колко лесно мога да бъда открит. Нищо чудно, че Анри настояваше никога да не излизам от вкъщи или от училището.

— Ако вятърът не беше отворил оная врата, навярно щях да вляза в някоя закусвалня, да си пия кафе и да чакам да се съмне. Записах цялата информация, която можах да открия за вас, после обиколих улицата да видя дали няма отворен някой денонощен копирен център. Тогава изпратих факса и писмото с моя номер. Искан да ви предупредя или поне да ви известя за себе си, така че да се стегнете, докато стигна при вас. И дойдох точно навреме.

ГЛАВА 18

Вятърът ни отнася на север към един мотел в Алабама, където оставаме две нощи, отново благодарение на Сам, който използва една от моите самоличности. Оттам подкарваме на запад и прекарваме нощта под звездите в една нива в Оклахома. Следват още две нощи в „Холидей ин“ в покрайнините на Омаха, Небраска. И оттам без явна причина — не и причина, която тя би си признала — Шест кара хиляда и шестстотин километра на изток. Наемаме дървена хижа, сгушена в планините на Мериленд, само на пет минути с кола до границата със Западна Вирджиния и на три кратки часа от пещерата на могадорианците. Намираме се точно на триста и седемнайсет километра от Парадайс, Охайо, откъдето първоначално започна пътуването ни. На половин резервоар бензин от Сара.

Още неотворил очи, и вече усещам, че денят ще бъде труден. Един от онези дни, когато съзнанието за смъртта на Анри ще ме удари като огромен чук и каквото и да правя, болката няма да престане. Все по-често имам подобни дни. Дни, изпълнени с угризение и разкаяние. Дни, изпълнени с вина. Изпълнени с дълбока скръб за това, че никога повече няма да разговарям с него. Но както Анри ми беше казал веднъж: „Някои неща не могат да се върнат“. Освен това и Сара. Ужасната вина се е загнездила в мен, откакто напуснахме Флорида. За това, че си позволих да се доближа толкова много до Шест, че за малко да я целуна.

Поемам дълбоко въздух и най-сетне отварям очи. Бледата утринна светлина нахлува в стаята. Писмото на Анри, сецам се. Нямам друг избор, освен да го прочета сега. Твърде опасно е да отлагам още. Не и след като за малко не го изгубих във Флорида.

Пъхам ръка под възглавницата и изваждам камата с диамантеното острие и писмото. Държа ги винаги до себе си. Поглеждам за момент плика, опитвам се да отгатна при какви обстоятелства е било написано писмото. Въздишам, знам, че всъщност това е без значение, че само си губя времето, правя с камата чист

разрез там, където пликът е запечатан, и изваждам писмото. Идеалният почерк на Анри изпълва пет жълти страници от голям бележник, изписани с плътно черно мастило. Поемам дълбоко дъх и оставям погледа ми да падне върху първата страница.

19 януари

Дж.

Пренаписвал съм това писмо неведнъж през годините, без никога да знам дали то ще е последното, но ако сега го четеш, отговорът със сигурност е „да“. Съжалявам, Джон, искрено съжалявам. Ние, сепаните, които дойдохме тук, бяхме задължени да защитаваме вас деветимата на всяка цена, включително и с цената на живота си. Ала докато пиша тези редове на кухненската ни маса, часове след като ти ме спаси в Атенс, знам, че не дългът е този, който ни свързваше, а по-скоро любовта, която винаги ще бъде по-силна спойка от всякакво задължение. Истината е, че моята смърт беше неизбежна. Единствените променливи величини бяха кога и как и ако не беше ти, със сигурност щях да съм мъртъв още днес. Независимо от обстоятелствата на моята смърт, моля те, не се обвинявай. Никога не съм очаквал да оцелея тук и когато напуснахме Лориен преди толкова много години, знаех, че никога няма да се върна.

Чудя се какво си открил през времето, изминало от момента, в който пиша тези редове, до момента, в който ти ги четеш. Убеден съм, че вече си разбрал колко много неща не съм ти казал. Навярно повече, отколкото би трябвало.

През по-голямата част от живота ти исках да останеш съсредоточен, да тренираш упорито. Стремях се да ти създам колкото е възможно по-нормален живот на Земята. Сигурен съм, че подобна идея ще ти се стори смешна, но да узнаеш цялата истина щеше да прибави огромен стрес към и без това напрегнатия период от време, който изживяваше. Откъде да започна? Баща ти се казваше Лирен. Беше смел и силен, изживя живота си почтено и

целеустремено. Вече знаеш от виденията си за войната, че той не измени на себе си до самия край, дори когато знаеше, че тази война не може да бъде спечелена. На това се надява всеки един от нас — да умре, запазвайки достойнството си, да умре честно и доблестно. Да умрем с мисълта, че сме направили всичко възможно. Това беше твоят баща. Всичко това си и ти, дори и да не го вярваш.

Изправям се и се облягам плътно на таблото на леглото, препрочитам отново и отново името на баща ми. Буцата в гърлото ми се уголемява до камък. Искане ми се Сара да е тук, да ме подканя да продължавам да чета, склонила глава на рамото ми. Съсредоточавам погледа си върху следващия абзац.

Когато беше съвсем малък, баща ти идваше при нас дори когато това не беше необходимо. Той те обожаваше и можеше да седи с часове и да гледа как играеш в тревата с Хадли (чудя се дали вече си разкрил истинската самоличност на Бърни Косар?). И макар да съм сигурен, че не помниш много от онези ранни години, мога спокойно да кажа, че ти беше едно щастливо дете. За кратък период от време имаше детството, което всички деца заслужават, но не всички получават.

С баща ти прекарвах доста време, но срещнах майка ти само веднъж. Казваше се Лара и подобно на баща ти беше сдържана и може би дори леко стеснителна. Казвам ти това сега, защото искам да знаеш кой си и кои са родителите ти. Произхождаш от обикновено семейство, със скромни средства, и истината, която винаги съм искал да споделя с теб, е, че не напуснахме Лориен, защото просто бяхме там онзи ден. Това, че се намирахме на космодрума, не беше чиста случайност. Бяхме там, защото още щом започна нападението, Съветът на гардовете се събра и реши да ви заведем на космодрума. Мнозина жертваха живота си тогава. Трябваше да бъдете десетима, но, както вече знаеш, само деветима успяха.

Сълзи замъгляват погледа ми. Плъзгам пръсти върху името на майка ми. Лара. Лара и Лирен. Питам се какво ли е било лориенското ми име, дали и то е започвало с буквата Л. Питам се дали, ако не беше войната, щях да имам сестричка или братче. Толкова много неща ми бяха отнети.

Когато вие десетимата се родихте, Лориен разбра, че притежавате силни сърца и воля, че сте изпълнени със състрадание, и от своя страна ви посвети в ролите, които бяхте призвани да приемете — ролите на изконните десетима старейшини. Това означава, че с времето онези от вас, които оцелеят, ще израснат много по-силни от всичко, което планетата ни Лориен някога е виждала, много по-силни дори от най-първите старейшини, от които получихте вашите наследства. Могадорианците го знаят и са силно изнервени, затова сега ви преследват така настървено. Вече са отчаяни и са наводнили тази планета с шпиони. Никога не ти казах истината, защото се страхувах, че това може да те провокира и ти да пренебрегнеш надвисналата заплаха и да се отклониш от правия път. А опасностите, които те дебнат отвсякъде, са прекалено много, за да рискувам. Моля те настойчиво... стани силен, извиси се до ролята, за която си призван, и тогава открий останалите. Онези от вас, които останете, все още можете да спечелите тази война.

Последното нещо, което трябва да ти кажа, е, че не се преместихме в Парадайс случайно. Твоите завети се бавеха и започвах да се тревожа. Тревогата ми прерасна в тотална паника, щом се появи третият ти белег — знаех, че ти си следващият. Тогава реших да открия единствения човек, който навярно държеше ключа към намирането на останалите.

Когато пристигнахме на Земята, деветима представители на човешката раса ни очакваха. Те разбираха ситуацията, в която се намирахме, както и че

беше наложително да се разпръснем. Те бяха наши съюзници и последния път, когато бяхме тук, а това беше преди петнайсет години, на всеки от тях беше дадено предавателно устройство, което се включваше само ако влезеше в контакт с някой от нашите кораби. Те бяха там онази нощ, за да ни напътстват при прехода ни от Лориен към Земята, за да ни помогнат да започнем отначало. Никой от нас не беше идвал тук преди това. Когато слязохме от кораба, те ни раздадоха по два чифта дрехи, пакет с инструкции, които да ни помогнат да разберем порядките на планетата, както и късче хартия с изписан върху нея адрес. Адресите бяха място, от което да започнем, а не да живеем, и никой от нас не знаеше къде отиват останалите. Нашият адрес ни заведе до малък град в Северна Калифорния. Беше приятно, спокойно място, на петнайсет минути от брега. Там те научих да караш колело, да тичаш с хвърчило и на някои по-прости неща — като например да си връзваш връзките на обувките, което първо аз самият трябваше да усвоя. Останахме там шест месеца и после поехме по пътя, по който знаех, че трябваше да вървим.

Човекът, който ни посрещна, нашият водач, беше оттук, от Парадайс. Потърсих го, защото отчаяно исках да разбера накъде бяха тръгнали останалите. Ала щом пристигнахме, навярно бяха паднали черните звезди, защото човека вече го нямаше. Този човек, който ни посрещна през първия ни ден тук, който ни даде пътеводителя за земните порядки, които да следваме, човекът, който ни настани в началото, се казваше Малкълм Гууд. Бащата на Сам.

Това, което искам да кажа, Джон, е, че Сам беше прав. Вярвам, че баща му е бил отвлечен. Заради Сам силно се надявам, че той все още е жив. И ако Сам още е с вас, моля те, предай му тази информация, надявам се той да намери някаква утеха в нея.

Стани какъвто си призван да бъдеш, Джон. Стани силен и могъщ и никога, нито за миг не забравяй нещата,

които си научил досега. Бъди благороден, уверен и смел. Живей с достойнството и доблестта, които си наследил от баща си, слушай сърцето и волята си, така както Лориен се уповава на тях до ден-днешен. Никога не губи вяра в себе си, никога не губи надежда и помни — дори когато светът ти поднесе най-лошото и ти обърне гръб, винаги има надежда.

И съм сигурен, че някой ден ти ще се върнеш у дома.

С любов,

Твой приятел и сепан,

А.

Кръвта пулсира в ушите ми и независимо от това, което Анри е написал, сърцето ми говори, че ако бяхме напуснали Парадайс, когато той настояваше, все още щеше да е жив. Все още щяхме да сме заедно. Той дойде в училището, за да ме спаси, защото това беше негов дълг и защото ме обичаше. А сега него го няма.

Поемам си дълбоко дъх, избързвам лицето си с опакото на ръката и излизам от стаята. Макар и с ранен крак, Сам настоя да се настани на втория етаж, дори когато двамата с Шест му предложихме ние да се сме горе. Изкачвам стълбите и чукам на вратата му. Влизам и запалвам лампата до леглото му, виждам старите очила на баща му върху тоалетката. Сам се размърдва.

— Сам? Ей, Сам. Съжалявам, че те будя, но има нещо много неприятно, която трябва да знаеш.

Това привлича вниманието му и той отхвърля одеялото.

— Казвай де!

— Първо трябва да ми обещаеш, че няма да се ядосаш. Искам да знаеш, че допреди малко и аз нямах никаква представа за това, което ще ти кажа. И каквито и да са били причините Анри да не ти го каже лице в лице, трябва да му простиш.

Той се плъзва назад по матрака, докато гръбът му се опира на таблото на леглото.

— По дяволите, Джон! Казвай вече!

— Обещай ми.

— Добре де, обещавам.

Подавам му писмото.

— Трябваше да го прочета по-рано, Сам. Съжалявам много, че не го направих.

Излизам от стаята и затварям вратата, за да му осигуря уединението, което заслужава. Не съм сигурен как ще реагира. Няма начин да разбереш как човек ще приеме отговора на въпроса, който си е задавал през по-голямата част от живота си, на въпроса, който го е преследвал непрекъснато.

Слизам по стълбите и се измъквам през задната врата заедно с Бърни Косар, който хуква към гората. Сядам върху масата за пикник. Виждам дъха си в студения февруарски въздух. Мракът е прогонен на запад, а утринната светлина алее от изток. Гледам луната, която е изтъняла наполовина, и се чудя дали и Сара не я гледа, а може и някой от останалите да е вперил поглед в нея. Аз и останалите петима, все още живи, сме предопределени да поемем ролите на старейшините. Все още не мога да проумея изцяло какво означава това. Затварям очи и вдигам лице към небето. Стоя неподвижен до момента, в който вратата се плъзга и се отваря зад мен. Обръщам се, очаквам да видя Сам, но там стои Шест. Тя се покатерва върху масата за пикник и се намества до мен. Усмиввам ѝ се леко, ала тя не ми отвръща.

— Чух те, че излизаш тук. Наред ли е всичко? Вие какво, карахте ли се със Сам? — пита тя.

— Какво!? Не. Защо мислиш така?

— Знам само, че той плаче на дивана долу и не иска да говори с мен.

Колебая се, преди да ѝ кажа.

— Най-накрая прочетох писмото, която Анри ми остави. В него има нещо за Сам, което не сме ти казали. Става въпрос за баща му.

— Какво за баща му? Всичко наред ли е?

Извъртам тялото си и колената ни се докосват.

— Виж, когато срещнах Сам в училище, той беше обсебен от изчезването на баща си, който един ден просто не се прибрал от магазина. Открили колата му, а очилата му били на земята до нея. Нали се сещаш, онези очила, които той мъкне непрекъснато със себе си?

Шест се обръща и поглежда към задната врата.

— Чакай. На баща му ли са?

— Да. Работата е там, че Сам е твърдо убеден, че баща му е бил отвлечен от извънземни, което винаги ми се е струвало откачено. Не знам, но го оставих да си мисли така, защото кой съм аз, та да разбивам надеждите на едно момче да намери баща си отново? Чаках Сам да ти каже всичко това, но току-що прочетох писмото на Анри и няма да повярваш какво пишеше там.

— Какво?

Разказвам й всичко, за това как бащата на Сам е бил съюзникът на лориенците, посрещнал Анри и мен, когато корабът кацнал, защо Анри ни е преместил в Парадайс.

Шест се плъзга надолу от масата и тупва непохватно върху пейката.

— Но това, че Сам е тук, там вътре, е напълно случайно.

— Не мисля, че е така. Помисли само. Как така от всичките хора в Парадайс най-добър приятел ми става точно Сам? Мисля, че ни е било писано да се срещнем.

— Може би си прав.

— Страхотно е, че баща му ни е помогнал през онази нощ, нали?

— Наистина жестоко. Спомняш ли си, когато ни разказваше как в него постепенно се оформяло убеждението да застане на наша страна?

Много добре си спомням.

— Но виж за какво става въпрос. В писмото си Анри казва, че бащата на Сам наистина е бил отвлечен, а може би и убит от могадорианците.

Седим мълчаливо, наблюдаваме как слънцето бавно наднича над хоризонта. Бърни Косар изскача от гората и се преобръща по гръб, иска да го погалим по коремчето.

— Здравей, Хадли.

Той скача на краката си веднага щом изричам името, поклаща бигълската си глава.

— Да — казвам, скачам долу и с две ръце го чеша под брадичката, — разбирам те напълно.

Сам излиза от къщата. Очите му са зачервени. Сяда до Шест на пейката.

— Здравей, Хадли — казва Сам на Бърни Косар.

Кучето излайва вместо отговор и облизва ръцете му.

— Хадли? — пита Шест.

Кучето отново излайва одобрително.

— Винаги съм го знаел — казва Сам. — Винаги. От деня, в който изчезна.

— Бил си прав през цялото време — казвам.

— Имаш ли нещо против да прочета писмото? — пита Шест.

Сам ѝ го подава. Насочвам дланта на дясната си ръка върху първата страница и включвам светлините. Тя чете писмото под тяхното сияние, после го сгъва и го връща.

— Съжалявам много, Сам — казва тя.

А аз добавям:

— Ние с Анри е нямало да оцелеем без баща ти.

Шест се обръща към мен:

— Знаеш ли, звучи абсурдно, че Лирен и Лара са били твои родители. Или по-скоро абсурдно е, че не съм се сетила сама. Помниш ли ме от Лориен, Джон? Твоите и моите родители — те се казваха Арун и Лин — бяха близки приятели. Знам, че не сме били често с родителите си, но помня как няколко пъти идвахме у вас. Мисля, че тогава ти тъкмо прохождаше.

Отнема ми няколко секунди да си спомня какво ми беше казал веднъж Анри. Беше в деня, в който Сара се беше върнала от Колорадо, деня, в който си се обяснихме в любов. Когато тя си отиде, двамата с Анри седнахме да вечеряме и той ми рече: Макар да не знам номера, нито имам някаква представа къде е, но едно от децата, което дойде на Земята с нас, беше дъщеря на най-добрите приятели на родителите ти. Те обичаха да се шегуват, че един ден съдбата ще ви събере.

За малко да кажа на Шест какво ми е разказал Анри, но се сещам какво се получи от онзи разговор заради чувствата ми към Сара. В мен отново се надига усещането за вина, което изпитвам, откакто с Шест излязохме да се разхождаме заедно.

— Да, доста шантаво. Но изобщо не си спомням — казвам.

— Все едно, обаче това за старейшините е много сериозна работа, дето трябва да поемем ролите им. Нищо чудно, че могадорианците са толкова безмилостни.

— Това определено има смисъл.

— Трябва да се върнем в Парадайс — прекъсва ни Сам.

— Да, бе — смее се Шест. — Това, което трябва да направим, е някак си да открием останалите. Трябва да се захванем пак с лаптопа.

И да тренираме още.

Сам се изправя.

— Не, говоря сериозно. Трябва да се върнем. Ако баща ми е оставил нещо в онова предавателно устройство, мисля, че знам как да го открием. Когато бях на седем години, той ми каза, че бъдещето ми е начертано върху слънчев часовник. Попитах го какво точно иска да каже, а той просто ми рече, че ако някога паднат черните звезди, ще трябва да открия Енеада и да разчета картата според рождената ми дата на слънчевия часовник.

— Какво е Енеада? — питам.

— Група от девет божества в древноегипетската митология.

— Девет? — пита Шест. — Девет божества?

— А какъв слънчев часовник? — питам аз.

— Всичко започва да си идва на мястото — казва Сам.

Той тръгва да обикаля около масата за пикник, за да си събере мислите, а Бърни Косар подтичва по петите му.

— Непрекъснато се чувствах ужасно обезсърчен, защото баща ми нонстоп говореше всичките тези странни неща, които само той си разбираше. Няколко месеца преди да изчезне, баща ми изкопа кладенец в задния ни двор. Разправяше, че в него щяла да се събира дъждовната вода от улуците и такива подобни. Но когато изляха бетона, той постави някакъв сложен слънчев часовник върху каменния капак. Стоеше и гледаше кладенеца и ми каза: „Бъдещето ти е начертано върху слънчевия часовник, Сам“.

— И какво, ти никога ли не го провери?

— Разбира се, че го проверих. Въртях слънчевия часовник насам-натам, пробвах датата и часа си на раждане и още някакви други неща, но нищо не се случи. След време започнах да си мисля, че това е просто някакъв тъп кладенец със слънчев часовник. Сега обаче, когато чета писмото на Анри, онази част за черните звезди, ми става ясно, че това трябва да е някаква следа за разгадаване на загатката. Сякаш ми го казва, без да го изрича — казва Сам.

Целият грейва:

— Той беше толкова умен.

— И ти си същият — казвам. — Може да е самоубийствено да се връщаме в Парадайс, но мисля, че сега вече нямаме кой знае какъв избор.

ГЛАВА 19

Събуждам се със стиснати зъби и кисел вкус в устата. Цяла нощ се въртях не само защото сандъкът най-накрая е при мен и нямам търпение да убедя Аделина да го отворим още тази сутрин, но и защото разкрих много неща пред прекалено много хора. Изложих на показ заветите си. Какво от случилото се те ще си спомнят? Ще бъда ли разкрита преди закуска? Сядам и виждам, че Елла е в леглото си. Всички все още спят, с изключение на Габи, Ла Горда, Делфина и Бонита. Леглата им са празни.

Краката ми почти докосват пода, когато сестра Лусия се появява на вратата с ръце на кръста и намръщено лице. Погледите ни се срещат и дъхът ми секва. Тя обаче отстъпва леко назад и пуска покрай себе си четирите момичета от нефа да влязат в стаята. Те се олюляват, замаяни и насинени, дрехите им са разкъсани и мръсни. Габи се препъва в леглото си и се плъосва по лице, главата ѝ потъва във възглавницата. Ла Горда търка двойната си брадичка и, пъшкайки, ляга по гръб в леглото си, а Бонита и Делфина бавно пропълзят под завивките. Веднага щом и четирите момичета се отпускат неподвижно в леглата си, сестра Лусия изкрещява, че е време да ставаме.

— И това важи за всички!

На път за банята се опитвам да мина покрай Габи и тя се дърпа уплашено.

Ла Горда е застанала пред огледалото и разглежда обезцветената кожа на лицето си. Вижда над рамото си отражението ми в огледалото и веднага пуска водата. Опитва се да се концентрира върху миенето на ръцете си. Нямам нищо против. Всъщност не желая да предизвикам страх у хората, но ми харесва идеята да ме оставят на мира. Елла излиза от едно от преградените за тоалетни места и чака реда си пред умивалниците. Притеснявам се, че ще започне да се страхува от мен заради това, което сторих в нефа, но в мига, в който ме вижда, Елла прави ефектен жест, като огъва дясната си длан над главата. Навеждам се над ухото ѝ:

— Значи си добре?

— Благодарение на теб — отвърща високо тя.

Улавям погледа на Ла Горда в огледалото.

— Ей, чуй ме — прошепвам. — Миналата нощ си остава нашата малка тайна. Всичко, което се случи миналата нощ, е наша тайна, нали така? Не казвай на никого.

Тя слага пръст пред затворените си устни и аз се чувствам по-добре. Но има нещо в погледа на Ла Горда, което не се връзва. Може би в крайна сметка враждата ни не е приключила.

Вниманието ми изцяло е погълнато от мисълта какво ли има в сандъка. Дори се отказвам от сутрешното ровене в интернет за новини около Джон и Анри Смит. Нямам търпение да чакам до сутрешната литургия, за да видя Аделина. Обикалям стаите, за да я търся, но нея я няма никъде. Бие първата камбана за сутрешната литургия.

Примъквам се до Елла на една от последните редици и ѝ намигам. Съзирам Аделина на първия ред. По средата на литургията тя поглежда през рамо и очите ни се срещат. Аз ѝ соча към нишата в нефа, където толкова години е криела сандъка. Веждите ѝ се стрелкат нагоре.

— Не можах да разбера какво искаше да ми кажеш — казва Аделина след литургията.

Двете сме застанали от лявата страна на нефа, под прозорец с витраж, изобразяващ свети Йосиф. Светлината струи в приглушени нюанси на жълто, кафяво и червено. Погледът на Аделина е толкова сериозен, колкото и позата ѝ.

— Намерих сандъка.

— Къде?

Кимвам с глава нагоре и вдясно.

— Аз трябваше да реша кога си готова, а ти не си готова. Изобщо! — казва тя гневно.

Изпъвам рамене назад, стискам решително челюсти.

— В твоите очи аз никога няма да съм готова, защото ти престана да вярваш, Емалина.

Името я хваща неподготвена. Тя отваря уста, но спира, преди да изсипе тирадата, която ѝ е на езика.

— Нямах си и най-малката представа какво преживявам тук с останалите момичета. Ти се размотаваш с Библията в ръка и се молиш,

премяташ си мънистата на броеницата. Изобщо не ти пука, че ме тормозят, че имам само една приятелка, че сестрите ме мразят и че навън има цял един свят, който ме чака да го защитя. Всъщност цели два свята! Лориен и Земята се нуждаят от мен, а аз съм завряна в тази дупка като животно в зоопарк и теб изобщо не те е грижа.

— Разбира се, че ме е грижа.

Разплаквам се.

— Не, не те е грижа! Може би се интересуваше от мен преди, когато се казваше Одета, може би малко и когато името ти беше Емалина. Но откакто се казваш Аделина, а аз Марина, на теб изобщо не ти пука за мен или за останалите осмина, за това какво трябва да правим тук. Съжалявам, но не мога да те слушам да ми говориш за спасението, когато именно то е всичко, което се опитвам да направя. Опитвам се да защитя всички нас. Опитвам се да правя добро, но ти се държиш, сякаш аз съм самото зло!

Аделина пристъпва напред, ръцете ѝ се разтварят за прегръдка, ала нещо я кара да се откаже и тя отстъпва назад. Раменете ѝ се разтърсват, когато се разплаква. Ръцете ми веднага се вкопчват в нея и ние се прегръщаме.

— Какво става? Защо Марина не е в столовата?

Обръщаме се и виждаме сестра Дора със скръстени пред гърдите си ръце. Над китките ѝ виси медно разпятие.

— Тръгвай — прошепва ми Аделина. — Ще говорим за това по-късно.

Избърсвам сълзите си и се стрелвам покрай сестра Дора. Докато се измъквам, чувам откъслечни думи от разгарящ се спор между нея и Аделина, гласовете им отекват в сводестия таван и аз прокарам ръце през косите си с надежда.

Снощи, преди да се промъкна обратно в спалните помещения, пренесох сандъка по въздуха надолу по тъмния тесен коридор до лявата половина на нефа и покрай изсечените в каменната стена древни статуи. Сега той е скрит на върха на тясната кула на северната камбанария и е напълно в безопасност зад заключената с катанец дъбова врата. За момента е на сигурно място, но ако не успея да убедя Аделина да го отворим скоро, ще трябва да му търся друго.

Елла я няма в столовата, притеснявам се да не би моят завет да е дал нежелан резултат и тя да се намира в болницата.

— Тя е в кабинета на сестра Лусия — отговаря ми едно момиче, когато питам за нея седналите на най-близката до вратата маса. — С нея имаше някаква семейна двойка. Май ще я осиновяват.

Момичето си сипва в чинията една лъжица от разкашканите яйца.

— Късметлийка.

Колената ми се подкосяват, хващам се за ръба на масата, за да не падна. Нямам право да съм толкова разстроена от мисълта, че Елла ще напусне сиропиталището, но тя е единствената ми приятелка. Разбира се, винаги съм знаела, че тя е на първо място в списъка на сестрите за най-подходящите за осиновяване момичета. Елла е на седем години, сладка е и умна, изобщо е чудесно да си до нея. Искрено се надявам да си намери дом, особено след като е изгубила родителите си. Но аз не съм готова да я пусна, колкото и егоистично да звучи това.

Когато пристигнахме тук с Аделина, бях убедена, че никога няма да бъда осиновена, а сега седя и се чудя дали нямаше да е по-добре, ако ставах за осиновяване. Може би някой щеше да ме заобича.

Давам си сметка, че дори Елла да бъде осиновена още днес, ще отнеме известно време да се прегледат и одобрят документите. Това означава, че тя ще остане тук още седмица, а може би две или три. Но така или иначе сърцето ми е разбито и съм още по-непоколебима в решението си да се махна от това място веднага щом отворя сандъка.

Потътрям се навън от столовата, намирам палтото си, промъквам се през портата и тръгвам надолу по хълма, без да ми пука, че ще пропусна училище. Продължавам да дебна за мъжа с книгата за Питакъс, движа се по тротоара зад амбулантните търговци по „Кайе Принсипал“, притичвам от сянка на сянка.

Минавам покрай „Ел Пескадор“, селския ресторант, и хвърлям поглед към калдъръмената алея. Там виждам, че капакът на една боклукчийска кофа се клати и пада на земята. Самата кофа започва да се тресе и люлее, вътре се чува боричкане. Чифт черно-бели лапи се хващат за ръба на кофата. Това е котарак, мъчи се да се измъкне и накрая тупва на земята. Встрани на тялото му забелязвам дълга драскотина. Едното му око е затворено и подутото. По всичко личи, че ще припадне от изтощение или от глад. Той просто остава да лежи в купчина боклук, сякаш се е предал.

— Бедничкият ми — казвам.

Още не съм стъпила на алеята, но вече знам, че ще го излекувам. Котаракът мърка, когато коленича до него, и щом слагам ръка върху козината му, не усещам никаква съпротива. Студът потича бързо от мен към него, по-бързо, отколкото беше в случая с Елла или със собствената ми буза, може заветът да е станал по-силен или да се проявява по-скоростно при животните. Краката му се изпъват и лапичките се разтварят, дишането се възстановява и преминава в силно мъркане. Внимателно го обръщам. Искам да го прегледам встрани отъясно. Виждам, че е напълно излекуван, покрит с бляскава черна козина. Подутото око сега е отворено и гледа към мен. Кръщавам го Завет и му казвам:

— Завет, ако искаш да попътуваш извън селото, трябва да поговорим. Струва ми се, че скоро ще си тръгна и ще имам нужда от приятна компания.

Изведнъж се стряскам от някаква фигура, която се появява в края на алеята. Това обаче е Ектор, който бута майка си в инвалидната количка.

— А, това е морската Марина! — провиква се той.

— Здравей, Ектор Рикардо — поздравявам го и тръгвам към него.

Майка му изглежда унила и отнесена, витае някъде далече и ми се струва, че състоянието ѝ се е влошило.

— Кое е това приятелче? Здравей, мъник! — Ектор се навежда и почесва Завет под брадичката.

— Намерих го на улицата и го взех за компания.

Крачим бавно, разговаряме за времето и котарака Завет и така стигаме до входната врата на къщата на Ектор и майка му.

— Ектор! Виждал ли си скоро в кафенето мъжа с мустаците и книгата?

— Не, не съм — отговаря той. — Какво толкова те безпокои той? Колебая се.

— Просто ми прилича на един познат.

— Само това ли?

— Да.

Той усеща, че лъжа, но и знае много добре, че не бива да си вре носа. Ясно ми е, че ще бъде нащрек и ще следи за мъжа, за когото съм убедена, че е могадорианец. Просто се моля да не го наранят.

— Беше ми приятно да те видя, Марина. Не забравяй, че днес е учебен ден — намигва ми той.

Кимам овчедушно, той отключва входната врата, влиза в къщата гърбом и издърпва навътре болната си майка.

Зад мен теренът е чист и аз продължавам да се разхождам още известно време, мисля си за сандъка, за това кога пак ще мога да разговарям с Аделина. Мисля си и за беглеца Джон Смит, за Елла и за евентуалното ѝ осиновяване, за снощната ми борба в нефа. В края на „Кайе Принсипал“ забивам поглед в училищната сграда, мразя входната врата и прозорците, бясна съм за всяка минута, прекарана вътре, вместо да бъда в движение, непрекъснато да сменям името си във всяка нова държава. Чудя се какво ли име бих си избрала в Америка.

Котаракът Завет мяука около краката ми, когато се връщам през селото. Продължавам да се движа под сенките, внимателно проучвам пресечките пред мен. Надничам през прозореца на кафенето, хем ми се иска, хем не ми се иска да видя могадорианеца с мустаците. Няма го вътре, но Ектор вече е там, смее се на нещо, което жената от съседната маса току-що каза. Ектор ще ми липсва много, така както и Елла. Имам двама приятели, а не един.

Навеждам се ниско, когато минавам покрай кафенето, и поглеждам надолу към лъскавата черно-бяла козина на Завет. Няма и час, откакто котаракът лежеше на алеята и кървеше върху купчина боклук, а сега е кълбо от енергия. Дарбата ми да лекувам и да вдъхвам нов живот на растения, животни и човешки същества е огромна отговорност. Когато изцерих Елла, се почувствах по-важна от всякога. И не защото се имах за герой, а защото помогнах на човек в нужда. Прокрадвам се покрай няколко врати по улицата, смехът на Ектор се носи през прозореца на кафенето, обгръща раменете ми и аз вече знам какво трябва да направя.

Входната врата е заключена, заобикалям къщата на Ектор и първият прозорец отзад, който пробвам, се отваря с лекота. Завет си лиже лапичките и се покатерва през прозореца. Разтрепервам се цялата. Никога досега не съм влизала с взлом в нечия къща.

Вътре къщата е малка и тъмна, въздухът е застоял. Както може да се очаква, пълно е с католически фигурки. Откривам стаята на майка му за нула време. Лежи на единично легло, завивките ѝ се повдигат

бавно с всяко вдишване. Краката ѝ са завъртени под неестествен ъгъл и тя изглежда съвсем немощна. Шишенца с лекарства покриват нощното шкафче редом с броеница, разпятие, миниатюрна статуя на Дева Мария, сключила ръце за молитва, в компанията на десетина светци, чиито имена не знам. Коленича до спящата Карлота. Очите ѝ се отварят с потреперване и оглеждат въздуха. Застивам и затаявам дъх. Никога преди не съм разговаряла с нея, но когато тя ме вижда надвесена над нея, по очите ѝ разбирам, че ме е разпознала. Отваря уста да каже нещо.

— Шшшт! — казвам. — Аз съм приятелка на Ектор, сеньора Рикардо. Не знам дали ме разбирате, но съм дошла да ви помогна.

Тя се съгласява с току-що казаното, като мига с клепачи. Протягам ръка и погалвам бузата ѝ с опакото на лявата си длан, после я слагам на челото ѝ. Сивата ѝ коса е суха и трошлива. Затваря очи.

Сърцето ми бие лудо и забелязвам как ръката ми видимо трепери, когато я вдигам от челото и я поставям върху стомаха ѝ. Тогава усещам колко изтощена и болна е тя в действителност. Ледените тръпки плъзват по гръбнака ми, разпростират се по ръцете ми и достигат върха на всеки от пръстите ми. Главата ми се замайва. Дишането ми се ускорява, сърцето ми бие още по-забързано. Започвам да се потя, макар ледените иглички да са смразили кожата ми. Очите на Карлота се отварят, от устата ѝ се изтръгва слаб стон.

Затварям очи.

— Шшшт, всичко е наред, всичко е наред — казвам, за да успокоя и двете ни.

И в този момент с ледения мраз, който струи от мен, започвам да изтеглям болестта ѝ. Тя се дърпа упорито, държи се плътно към вътрешните ѝ органи, отказва да пусне хватката си, но накрая дори и най-виروглавите частици се предават.

Слаби тремори преминават през тялото ѝ, тя започва да се гърчи и да се тресе силно. Правя всичко по силите си да я удържам. Отварям очи точно навреме, за да видя, че сивкавото ѝ лице поруменява.

Получавам силен световъртеж. Махам ръцете си от тялото ѝ и се просвам по гръб на пода. Сърцето ми тупти толкова яростно, че ме плаши, сякаш всеки момент ще изскочи от тялото ми. Постепенно обаче забавя ритъма си и когато най-накрая ставам на крака, виждам

Карлота да седи с объркан поглед, сякаш се опитва да си спомни къде се намира и как е попаднала тук.

Втурвам се в кухнята и изпивам три чаши вода. Когато се връщам, тя все още не знае къде се намира. Вземам поредното бързо решение, отивам до нощното шкафче, прехвърлям десетината шишенца с лекарства, откривам надписа, който ми трябва — „Предупреждение: може да предизвика сънливост“. Отварям го, изваждам четири хапчета и ги пъхам в джоба си.

Не ѝ отговарям, а излизам от стаята. Но преди това се обръщам и я поглеждам още веднъж. Наблюдава ме, а излекуваните ѝ, вече съвсем изправени крака висят от леглото, сякаш тя ще стане всеки момент.

Бързо напускам къщата и откривам Завет, който спи под задния прозорец. Придържам се към алеите и страничните улици и се връщам в сиропиталището с котарака в ръце. Чудя се как ще реагира Ектор, когато намери майка си оздравяла. Проблемът е, че в село като това тайните не се задържат дълго. Единствената ми надежда е никой да не ме е видял да влизам или излизам, а и Карлота да не си спомня какво действително се е случило.

Вече съм пред портата, свалям ципа на палтото си наполовина и внимателно пъхам Завет вътре. Знам точно къде мога да му осигуря безопасно място — горе в северната камбанария заедно със сандъка. Сандъкът — мисля си. — Трябва да го отворя.

ГЛАВА 20

Странно нещо е да си влюбен. Мислите ти непрекъснато се отклоняват към другия човек, независимо какво правиш в момента. Може да посягаш към рафта да вземеш чаша или да си миеш зъбите, или пък да слушаш как някой разказва някаква история, а мислите ти се понасят към лицето ѝ, косите ѝ, уханието ѝ, питаш се с какво ли е облечена или какво ще каже следващия път, когато те срещне. И освен това мечтателно състояние, в което се намираш постоянно, усещаш сякаш стомахът ти е свързан с въже за бърджии, което отскача и се върти часове наред, докато накрая не се настани до сърцето ти.

Така се чувствам от деня, в който срещнах Сара Харт. Може да тренирам със Сам или да търся обувките си отзад в колата, когато мисълта за лицето на Сара, за нейните устни и кожата ѝ с цвят на слонова кост ме завладява напълно. Може да указвам от задната седалка на колата посоката, в която да се движим, и пак да съм сто процента унесен в мислите си какво изпитвам, когато Сара е склонила глава върху гърдите ми и косите ѝ ме докосват точно под брадичката. Може и да съм заобиколен от двама могадорианци, ръцете ми да сияят, но в същото време да мисля върху всяка отделна реплика от разговора по време на вечерята за Деня на благодарността в дома на Сара.

Ала още по-безумно е положението, че докато караме към Парадайс с позволената скорост в девет часа вечерта, докато се носим към Сара и към русите ѝ коси и сини очи, мисля и за Шест. Мисля си за това как ухае, как изглежда, облечена с тренировъчното си облекло, как почти се целунахме там, във Флорида. Стомахът ми също се свива, когато мисля за Шест. Стомахът ми се свива не само поради това, че мисля за нея, но и защото най-добрият ми приятел също е влюбен в Шест. Когато спрем следващия път, ще трябва да си купя нещо против киселини в стомаха.

Шест кара и ние обсъждаме писмото на Анри. Казвам колко страхотен е бащата на Сам. Той не само е помогнал на хората от

Лориен, но и е оставил на Сам загадка, която да му помогне да открие предавателя, ако нещо се случи с него. А в същото време мислите ми се реят между Сара и Шест.

Остават ни още два часа до Парадайс, когато Шест пита:

— Ами ако се окаже, че няма нищо? Искам да кажа, ако няма нищо в кладенеца, освен някакъв шантав подарък за рожден ден или каквото и да било друго, но не и предавател? Поемаме голям риск, огромен риск, показвайки се в Парадайс.

— Имайте ми доверие — казва Сам, барабанейки по волана и усиливайки звука на стереоуредбата. — За нищо друго не съм бил толкова сигурен през целия си живот. А нали съм пълен отличник.

Предполагам, че могадорианците ни чакат там. Много повече са от тези, с които се сблъскахме във Флорида, и следят всичко, което може да ги доведе до нас. И ако трябва да съм честен спрямо себе си, единствената причина, поради която съм готов да поема този риск, е възможността да видя Сара.

Навеждам се напред от задната седалка и потупвам Сам по дясното рамо.

— Сам, независимо какво ще излезе от цялата тази история с кладенеца и слънчевия часовник, двамата с Шест сме ти много задължени за това, което баща ти е направил за нас. Но силно, много силно се надявам всичко това да ни доведе до предавателното устройство.

— Не се безпокой — отговаря Сам.

Светлините по магистралата се появяват и изчезват. Клюмналите уши на Бърни Косар висят от ръба на седалката, докато той спи. Нервен съм заради срещата със Сара. Нервен съм, че съм толкова близо до Шест.

— Ей, Сам! — казвам. — Искаш ли да играем на една игра?

— Дадено.

— Какво според теб е земното име на Шест?

Шест обръща бързо глава през рамо, гарвановочерната ѝ коса се удря в дясната ѝ буза и тя се мръщи насреща ми с престорен гняв.

— Мислиш ли, че има? — смее се Сам.

— Просто опитай.

— Да, Сам — казва Шест. — Хайде, пробвай.

— Ами, Нападател^[1].

Засмивам се толкова силно, че Бърни Косар скача и поглежда през най-близкия прозорец.

— Нападател ли? — изкрещява Шест.

— Значи не е Нападател? Добре де, не знам, нещо като Персия или Орел, или...

— Орел? — пищи Шест. — От къде на къде ще се казвам точно Орел?

— Ами, нали знаеш, защото си супержестока мадама — смее се Сам. — Сега се сещам, че много ще ти отива Звезден огън^[2] или Трескавица^[3], или нещо наистина супержестоко.

— Точно така! — изкрещявам. — Съвсем същото си мислех и аз!

— Е, добре тогава, кажи ни какво е то? — пита той.

Шест кръстосва ръце и поглежда през прозореца на седалката до шофьора.

— Няма да ти кажа, първо пробвай с нормални момичешки имена. Орел, а? Имай ми малко уважение.

— Какво толкова? Ако имах възможност, бих се казвал Орел — отговаря Сам. — Орел Гууд. Звучи страхотно, нали?

— Звучи като марка кашкавал — отвърща Шест.

Всички се засмиваме.

— Добре тогава. Какво ще кажеш за Рейчъл? — пробва се Сам. — Или може би Бритни?

— Ъ, гадно — мръщи се тя.

— Добре. Ребека? Клеър? Охо, сещам се. Бевърли?

— Ти си ненормален — смее се Шест и удря Сам по бедрото.

Той започва да вие и да търка мястото с престорено усърдие. После ѝ връща удара и забива на два пъти кокалчетата на пръстите си в десния ѝ бицепс, а тя се преструва, че я боли много.

— Казва се Марън Елизабет — обаждам се аз. — Марън Елизабет.

— Ох, ти го издаде! — казва Сам. — Тъкмо щях да кажа Марън Елизабет.

— Да, бе — казва тя.

— Аз бях, аз познах, аз познах! Марън Елизабет е страхотно име. Искаш ли да ти викаме така? Четири се казва Джон, нали така, Четири?

Почесвам Бърни Косар по главата. Мисля, че няма да мога да свикна да го наричам Хадли, но може би ще успея да се обръщам към

Шест с Марън Елизабет.

— Според мен трябва да си избереш човешко име — казвам. — Ако не е Марън Елизабет, тогава някое друго. Искam да кажа, поне за пред непознати.

Всички се умълчаваме, аз протягам ръка назад, бъркам в сандъка и изваждам кадифената чантичка, в която е слънчевата система на Лориен. Слагам шестте планети и слънцето върху дланта си и ги наблюдавам как се завъртат във въздуха и оживяват. Щом планетите започват да обикалят около слънцето, откривам, че мога мислено да намалявам яркостта на сиянието им. Нарочно се вглъбявам в тях и успявам да забравя само за няколко мига, че може би скоро ще видя Сара.

Шест се обръща да види слънчевата система с намалена яркост пред гърдите ми и накрая казва:

— Не знам, все още ми харесва името Шест. Казвах се Марън Елизабет, когато бях друга личност, а точно сега Шест ми се струва най-подходящо. Ако някой попита, може да кажем, че е съкращение от нещо.

Сам я поглежда:

— От какво? От шейсет?

Изваждам седем чаши и слагам чайника на печката. Чакам водата да заври и с опакото на метална лъжица смачквам на фин прах три от хапчетата, които откраднах от майката на Ектор. Елла е застанала до мен и ме наблюдава както обикновено, когато е мой ред да приготвям вечерния чай за сестрите.

— Какво правиш? — пита тя.

— Нещо, за което сигурно ще съжалявам — отговарям. — Но трябва да го направя.

Елла изглажда върху масата парче смачкан лист хартия и поставя върха на молива върху нея. На бърза ръка прави идеална рисунка на седемте чаши за чай, които съм подредила една до друга. От това, което мога да измъкна от нея, разбирам, че се е запознала с някаква двойка мъж и жена в кабинета на сестра Лусия, които ѝ казали, че имат „много любов за раздаване“. Нямам представа колко дълго е продължила срещата, но Елла ми казва, че утре щели да дойдат пак.

Знам какво означава това и разливам по чашите врялата вода от чайника колкото се може по-бавно. Така се опитвам да удължа времето, прекарано с нея.

— Елла, колко често мислиш за родителите си? — питам я.

Кафявите ѝ очи се разширяват.

— Днес ли?

— Да, днес или който и да е друг ден?

— Не знам... — казва тя провлечено. След кратка пауза добавя:
— Милион пъти?

Навеждам се да я прегърна и не знам дали защото изпитвам огромно съжаление към нея, или защото ми е жал за самата мен. Моите родители също са мъртви. Жертви на една война, която аз трябва да продължа някой ден.

Изсипвам стритите хапчета в чашата на Аделина, съжалявам, че се налага да я упоявам. Нямам друг избор. Тя може да си стои със скръстени ръце и да чака смъртта, щом така предпочита. Аз обаче отказвам да отстъпя или да се оставя да бъде победена, без да се бия, без да направя всичко, което е по силите ми, за да оцелея.

С клатец се в ръцете ми поднос оставям Елла на масата и започвам обиколката си. Раздавам чашите чай една по една из сиропиталището. Завеждат ме в крилото на сестрите, за да дам чая на Аделина, и аз внимателно подбутвам чашата ѝ най-отпред. Тя я взема и ми кимва учтиво.

— Сестра Камила не се чувства добре тази вечер и ме помолиха да я заместя и да спя при децата.

— Добре — отговарям.

Претеглям възможностите, които ми дава това, че двете с нея ще бъдем в една и съща стая през нощта, и я наблюдавам как изпива една голяма глътка от чашата. Не знам дали току-що не направих огромна грешка, или значително подпомогнах каузата си.

— В такъв случай ще се видим скоро — казва тя и ми намига.

Стъписвам се и за малко да изпусна на пода останалите върху подноса две чаши.

— Ами добре — измънквам аз.

Половин час по-късно настъпва време за лягане, но никой не заспива веднага, много от момичетата си шепнат в тъмното. През няколко минути надигам глава и поглеждам към Аделина, която лежи

на леглото си в другия край на стаята. Напълно съм объркана от онова намигване.

Минават още десет минути. Ясно е, че почти всички са все още будни, включително и Аделина. Тя обикновено заспива бързо, когато е дежурна, и това, че все още е будна, ме кара да си мисля, че и тя чака всички в стаята да заспят. Вече съм сигурна, че с намигането си ми показва, че иска да се върнем към разговора ни. Стаята притихва, изчаквам още десет минути и отново надигам глава. Внезапно тя вдига лявата си ръка високо като бяло знаме на капитулацията и ми сочи вратата.

Отхвърлям завивките встрани и на пръсти излизам от стаята. Стигам коридора, дебнешком пристъпвам в сенките, не дишам. Надявам се това да не е някакъв капан, заложен ми от Аделина и сестра Дора. След половин минута Аделина излиза в коридора. Пристъпва тежко и се люшка между стените.

— Ела с мен — прошепвам и я хващам за ръката.

От много отдавна не съм я държала за ръка и това ми напомня как се гушихме една до друга в кораба на път за Финландия, когато аз бях болна, а тя силна. Навремето бяхме много близки, като гърне и похлупак, а сега дори най-обикновено докосване на ръката ѝ ми е чуждо.

— Толкова съм уморена — признава Аделина, докато се изкачваме на втория етаж.

Вече сме по средата на пътя до северното крило и камбанарията, защитена с катинар.

— Не знам какво ми става.

Аз обаче знам.

— Искаш ли да те нося?

— Не можеш да ме носиш.

— Не и с ръцете си — отговарям.

Твърде отпаднала е, за да спори. Съсредоточавам се върху краката ѝ, миг по-късно вече съм повдигнала Аделина над пода и тя се носи по въздуха из прашните коридори. Потънали в мълчание, минаваме покрай древните статуи, изсечени в каменната стена, и навлизаме в по-тесния коридор. Тревожа се да не е заспала, но тя се обажда:

— Не мога да повярвам, че използваш телекинеза, за да пренасяш по въздуха старица като мен. Къде отиваме?

— Наложил се да го скрия — прошепвам — Почти стигнахме, уверявам те.

Отключвам катинара и той пада от дръжката на дъбовата врата, после тръгвам след летящата Аделина по каменното стълбище, което се вие около северната кула нагоре към камбанарията. Чувам слабото мяукане на котарака Завет отгоре.

Отварям вратата към камбанарията и слагам внимателно Аделина долу до сандъка. Тя се подпира с лявата си ръка върху капака и отпуска глава върху него; ясно е, че е изгубила битката с хапчетата, и се ядосвам на себе си, че я изиграх така. Завет се покатерва в скута ѝ и ближе дясната ѝ ръка.

— Откъде се взе тази котка тук?

— Не питай. Чуй ме, Аделина, вече се унасяш, а ми трябваш, за да отворим сандъка, преди да заспиш съвсем.

— Мисля, че го нямам...

— Какво нямаш?

— ... в себе си точно в този момент, Марина — очите ѝ са затворени.

— Имаш го.

— Сложи ръката си върху катинара на сандъка. Сложи ръката ми от другата страна.

Притискам длан отстрани на катинара, топла е. Използвам телекинеза и издърпвам лявата ѝ ръка от езика на Завет и я пренасям от другата му страна. Тя сключва пръсти с моите. Минава секунда. Ключалката прещраква и се отваря.

— Ей, хора? Нещо става, хъм, нещо се случва тук — седемте сфери, които се носят пред гърдите ми на задната седалка на джипа, забързват движението си и аз вече не мога да ги контролирам. Светлината става толкова ярка, че покривам очите си.

— Ей, ей, пич, престани! — озъбва се Сам. — Опитвам се да карам.

— Не знам какво става!

— Спри колата! — изкрещява Шест.

Сам мълниеносно насочва автомобила към банкета и набива спирачки, камъни и чакъл хрущят и свистят, когато се удрят в колата. Шестте планети и слънцето вече не са толкова ярки, а планетите започват да се въртят около слънцето с такава скорост, че човек трудно може да се фокусира върху някоя от тях. След всяка орбита те биват погълнати от слънцето, което придобива размерите на баскетболна топка. Новообразуваното кълбо се върти, сякаш има ос, и произвежда толкова ярка светлина, че за миг оставам заслепен. После яркостта постепенно намалява, отделни части от повърхността на кълбото се издигат и спускат, докато накрая се получава точно копие на Земята с всичките седем континента, всичките седем морета.

— Това не е ли...? — пита Сам. — Прилича ми на Земята.

Планетата се върти близо до главата ми и на третото или четвъртото завъртане забелязвам една точица пулсираща светлина.

— Хей, виждате ли тази светлинка? — питам. — Прилича ми на Европа.

— Ами да — съгласява се Сам.

Изчаква още едно завъртане на кълбото и присвива очи:

— Май е някъде в...? В Испания или Португалия? Някой може ли да стигне лаптопа? Бързо.

Не откъсвам очи от кълбото и от малката пулсираща светлина, търся с ръка зад себе си и накрая напипвам лаптопа. Подавам го на Шест, а тя го предава на Сам. Той поглежда към кълбото, което се рее над задната седалка, изписва нещо и поглежда:

— Ами, определено това е в Испания и, изглежда, е близо до... Ами по всичко личи, че най-близкият град се нарича Леон. Но градът се пада леко встрани. Със сигурност гледаме планинската верига Пикос де Еуропа. Някой да е чувал за нея?

— Изобщо не съм чувал подобно нещо — казвам.

— Аз също — добавя Шест.

— Възможно ли е това да е нашият кораб? — питам.

— Няма начин, не и в Испания. Е, поне силно се съмнявам — казва тя. — В смисъл, ако това е нашият кораб, защото точно сега започна да свети, да ни показва къде е? Няма логика. Пък и ти досега си ги гледал тези сфери, колко пъти?

— Десетина — отговарям. — Навярно и повече.

Сам обгръща с ръце облегалката си за глава и повдига вежди:

— Точно така. Изглежда, нещо току-що ги е активирало.

Двамата с Шест се споглеждаме.

— Това определено може да е някой от останалите — казва Сам.

— Не е изключено — съгласява се Шест. — А може и да е капан.

Тя поглежда към Сам:

— Имаше ли някакви подозрителни новини от Испания?

Той клати глава.

— Не и допреди пет часа. Но сега пак ще проверя — започва да блъска по клавиатурата.

— Нека да се отклоним от главния път, преди някой да е забелязал как в колата се носи светеща планетата Земя — казвам. — Дяволски близо сме до Парадайс, нали не сте забравили?

Аделина похърква и аз се чувствам виновна, но за първи път в живота си виждам наследството, което е трябвало да получа преди години. Обикновени и скъпоценни камъни в различни цветове, размери и форми. Чифт тъмни ръкавици и чифт черни очила, и двете направени от материали, каквито никога досега не съм виждала. Има и малко клонче от дърво с обелена кора, а под него някакво странно кръгло устройство със стъклени лещи и свободно движеща се стрелка, прилича много на компас. Но най-ме заинтригува сияещ червен кристал. Не мога да откъсна поглед от него, бавно протягам ръка и го вземам; топъл е и щипе дланта ми. За секунда червената светлина заблестява ярко, после намалява силата си и започва да пулсира с ритъма на дишането ми.

Кристалът става все по-горещ и по-ярък, започва да бучи глухо.

Издавам в паника, мисля си нервно, че един от заветите ми е активирал лориенска граната.

— Аделина! — изкрещявам. — Събуди се! Моля те, събуди се!

Тя мръщи чело, а хъркането ѝ се засилва. Със свободната си ръка я разтърсвам за рамото:

— Аделина!

Разтърсвам я по-силно, но изпускам кристала. Той подскача по каменния под на камбанарията и се търкулва към вратата. Когато тупва от първото стъпало на второто, червената светлина спира да пулсира. А щом стига четвъртото стъпало, хуквам да го гоня.

Сам стремглаво подкарва колата по неосветен и мръсен път. Кълбото не спира да се върти и да бръмчи в лицето ми. Пулсиращата светлинка продължава да се опитва да ни каже нещо. Спираме и Сам загася двигателя и фаровете.

— И така, приятели мои, мисля, че е някой от вашите — казва Сам и се обръща. — Това е някой от номерата. И този номер е в Испания.

— Няма начин да знаем това — обажда се Шест.

Сам кимва към кълбото:

— Добре, вижте сега. Когато сте пристигнали, ви е било казано да стоите разделени един от друг, нали така? Такова е било условието. Покривате се някъде и чакате да се развият заветите ви, тренирате и така нататък. После какво става? Ами, събирате се заедно и се биете заедно. Така че тази светлина там може би е сигнал, че трябва да се намерите с останалите, или, което е по-вероятно, това е сигнал за помощ от някой от другите номера. Или може би номер пет или номер девет току-що са отворили за първи път сандъците си и тъй като тази работа тук сме я пуснали по същото време, е станало възможно да се свържем.

— Може би те виждат, че се намираме в Охайо? — питам.

— Гадост! Може би. Вероятно. Хайде сега сериозно. Помислете само. Ако старейшините са ви дали всичките тези неща в сандъците ви, ще трябва да са сложили и нещо, с което да се свързвате един с друг. Не съм ли прав? Навярно ние просто отключихме тайната и получихме местоположението на някой, който се нуждае от помощта ни — казва Сам.

— Или някой от останалите е измъчван и е бил принуден да се свърже с нас и това да е капан — казва Шест.

Тъкмо съм на път да се съглася с нея, когато периферията на Земята става неясна и цялото кълбо започва да вибрира, щом се чува женски глас: Adelina! Despierta! Despierta, por favor! Adelina!^[4]

Понечвам да отговоря, но кълбото неочаквано се свива, преобразува се в седемте сфери и възвръща първоначалния си вид.

— Стой, стой, чакай! Какво стана? — питам.

— Бих казал, че сигналът беше прекъснат — казва Сам.

— Кое беше това момиче? И коя е Аделина? — пита Шест.

Хващам камъка, след като скача от деветото стъпало, но каквото и да правя, той вече не сияе както преди. Разтърсвам го в дланта си. Духам върху него. Слагам го в отворената ръка на Аделина. Той си остава с все същия нов бледосин цвят и аз се тревожа, че съм го развалила. Внимателно го връщам в сандъка и вземам късото клонче.

Поемам дълбоко въздух, през единия от двата прозореца изваждам навън клона и се концентрирам върху другия му край. Усещам нещо като привличане от магнит, но преди да успея да го пробвам както трябва и да го проуча, чувам как дъбовата врата в дъното на кулата се отваря със скърцане.

[1] Stryker — герой от комиксите. — Б.пр. ↑

[2] Starflre — героиня от комиксите. — Б.пр. ↑

[3] Thunder Clap — герой от комиксите. — Б.пр. ↑

[4] Аделина! Събуди се! Моля те, събуди се! Аделина! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Продължаваме да пътуваме и още няколко пъти се опитвам да възстановя сигнала със сферите, но всеки път, щом събудя слънчевата система и я пусна в действие, планетите обикалят нормално. Почти полунощ е и точно когато се каня да прероя останалите камъни и предмети в сандъка, на хоризонта забелязвам разпръснатите светлини на някакъв град. От дясната ми страна се изнизва знак, точно както преди няколко месеца, когато Анри беше зад волана:

ДОБРЕ ДОШЛИ В ПАРАДАЙС, ОХАЙО!
ЖИТЕЛИ: 5243

— Добре дошли у дома — прошепва Сам.

Притискам чело върху стъклото и разпознавам порутената плевня, старата табела за ябълки, зеления пикап, който все още се продава. Топлина се разнася по цялото ми тяло. От всичките места, на които съм живял, Парадайс ми е любимото. Тук намерих най-добрия си приятел. Тук развих първия си завет. Тук се влюбих. Но Парадайс беше и мястото, където срещнах първия си могадорианец. Където водих първата си истинска битка и изпитах истинска болка. Това е мястото, където умря Анри.

Бърни Косар скача на седалката до мен, опашката му се върти с невероятна скорост. Тика носа си през малкия процеп на прозореца откъм неговата страна и души настървено познатия въздух.

Завиваме по първия страничен път вляво, правим още няколко завоя, връщаме се от време на време, искаме да се убедим, че никой не ни следи. Търсим най-доброто и най-малко подозрителното място, където да оставим колата, и междувременно преговаряме още веднъж плана си.

— Щом вземем предавателя, веднага се връщаме в колата и незабавно напускаме Парадайс — казва Шест. — Нали така?

— Точно така — отговарям.

— Не се свързваме с никого другиго, просто си тръгваме. Напускаме.

Знам много добре, че тя има предвид Сара, и прехапвам устни. Най-послед, след толкова седмици в бягство, отново съм в Парадайс и ми казват, че не мога да се видя със Сара.

— Ясно ли е, Джон? Напускаме! Незабавно!

— Остави ме на мира. Знам какво намекваш.

— Извинявай.

Сам паркира джипа на неосветена улица, под едно кленово дърво, на около три километра от собствения дом. Обувките ми докосват асфалта, дробовете ми поемат първата глътка истински въздух на Парадайс. Мигновено ми се прииска да се върна в миналото и всичко да е както преди — да празнувам Все светии, да се прибирам у дома при Анри, да седя до Сара на дивана в моята стая.

Не искаме да рискуваме да изгубим сандъка ми, като го оставим в неохраняема кола, така че Шест отваря задната врата и го вдига върху рамото си. Намества го удобно и става невидима.

— Чакай — казвам. — Първо искам да извадя нещо оттам. Шест?

Шест се появява отново и аз отварям сандъка, изваждам камата, мушвам я в задния джоб на дънките.

— Добре. Вече съм готов. Бърни Косар, приятелю, ти готов ли си?

Бърни Косар се преобразява в малък кафяв бухал, пляска с криле и каца върху един нисък клон на кленовото дърво.

— Хайде, да го направим! — Шест вдига сандъка и отново изчезва.

Започваме да бягаме. Виждам, че Сам тича след нас с добро темпо, прескачам някаква ограда и намирам скорост по края на най-близкото поле. След по-малко от километър завивам и навлизам в гората, харесва ми как клоните се чупят в гърдите и ръцете ми, как високата трева се удря по дънките ми. Често поглеждам назад през рамо. Сам никога не е на повече от половин метър зад мен, прескача дънери, промушва се под клоните. Чувам шум зад себе си и тъкмо да посегна към камата, когато Шест ми прошепва, че това е тя. Виждам как една туфа трева се разделя по средата и я следвам.

За щастие Сам живее в покрайнините на Парадайс, а разстоянието между съседите там е няколко акра^[1]. Спирам да тичам точно преди края на гората, когато отпред се появява неговата къща. Малка, скромна къща, с бяла алуминиева обшивка и черни покривни плочки, тесен комин върху десния скат на покрива и с висока дървена ограда, която обикаля задния двор. Шест се материализира и пуска сандъка ми.

— Това ли е къщата? — пита.

— Да.

Трийсет секунди по-късно Бърни Косар каца на рамото ми. Минават още четири минути и Сам пристига, като пристъпва тежко през шубраците. Застава до нас, не му достига въздух и плътно е опрял длани върху бедрата си. Вдига поглед към къщата в далечината.

— Как се чувстваш? — питам.

— Като беглец. Като лош син.

— Помисли си колко много би се гордял баща ти, ако успешно приключим задачата.

Шест става невидима и се впуска да разузнава наоколо. Проверява сенките около съседните къщи, задните седалки на всяка една от колите на улицата. Когато се връща, ни казва, че всичко е окей, само къщата вдясно имала лампи със сензорен датчик за движение. Бърни Косар излита и каца на най-високата точка на покрива.

Шест хваща Сам за ръка и двамата стават невидими. Пъхам сандъка под мишница и тихичко ги следвам до оградата отзад. Те се материализират, Шест се прехвърля първа през оградата, после и Сам. Прехвърлям сандъка през оградата и бързо се изкачвам по нея. Скатаваме се зад един обрасъл храст и аз оглеждам внимателно задния двор, дърветата в него, високата трева, големия пън, ръждясалата двойна детска люлка и старата ръчна количка до нея. Отляво на къщата е задната врата, а вдясно се виждат два тъмни прозореца.

— Ето там — шепне Сам и сочи с пръст.

Това, което първоначално взех за пън, стърчащ по средата на двора, при по-внимателно вглеждане всъщност се оказва широк каменен цилиндър. Присвивам очи и виждам някакъв триъгълен предмет да стърчи върху него.

— Веднага се връщаме — прошепва Шест на Сам.

Уловен за ръката на Шест, ставам невидим.

— Добре, Орел Гууд. Пази сандъка, сякаш животът ми зависи от него. То си е точно така.

Двамата с Шест се движим внимателно през високата трева към кладенеца и коленичим пред него. Около края на слънчевия часовник се виждат цифри — от едно до дванайсет вляво, от едно до дванайсет вдясно и нула на върха, а самите те са заобиколени с чертички. Тъкмо да хвана триъгълника и да го завъртя произволно, когато чувам Шест да ахва.

— Какво? — прошепвам и вдигам поглед към тъмните задни прозорци.

— Погледни, виж в средата. Символите.

Отново разглеждам внимателно слънчевия часовник и дъхът ми засяда в гърлото. Те са неясни и човек лесно може да ги пропусне, но по средата на кръга са издълбани плитко девет лориенски символа. Разпознавам цифрите от едно до три, защото те отговарят точно на бележите върху глезена ми, но останалите са нови за мен.

— Кога беше роден Сам? — питам.

— На четвърти януари 1995 година.

Завъртам го надясно срещу лориенската цифра едно и триъгълникът прещраква като ключалка. Завъртам наляво и преглъщам трудно, защото съм се нацелил към това, което трябва да е номер четири. Моят номер. Отново завъртам триъгълника към единицата, после девет, отново девет и пет накрая. Минават няколко секунди, без да се случи нищо, после слънчевият часовник започва да съска и да дими. Когато димът се прояснява, вътре виждам стълба.

Сам подскача нагоре-надолу близо до оградата. Едната си ръка е сложил върху устата, а другата е издигнал в юмрук.

Единият тъмен прозорец на къщата светва в жълто. От покрива Бърни Косар изпуска два дълги победни писъка. Не успявам дори да се замисля, когато Шест ме избутва напред. Вече съм видим и слизам по стълбата в кладенеца. Шест върви след мен и дърпа капака над себе си, почти го затваря. Включвам дланите си и виждам, че се намираме на височина от шест метра над циментов под.

— А Сам? — прошепвам.

— Няма му нищо. Бърни Косар е там горе при него.

Стигаме пода и се оказваме в къс коридор, който завива наляво. Мирише на мухъл. Светя с дланите си напред-назад, докато се движим

по завоя; когато коридорът отново се изправя, виждаме пред нас стая с отрупано бюро и стотици листове хартия, окачени по стените. Тъкмо да се втурна вътре, когато светлините ми улавят дълъг бял предмет на прага.

— Това е... — започва Шест, но гласът ѝ замира.

Не мога да помръдна. Това е огромна кост. Шест ме побутва напред и аз изваждам камата от задния джоб.

— Първо дамите, моля — предлагам.

— Не и този път.

Завтичам се и прескачам костта. Незабавно осветявам стаята с длани. От устата ми се изтръгва вик, когато забелязвам скелет, седнал подпрян на стената. Шест скача вътре и щом го вижда, отстъпва назад и се препъва в бюрото.

Скелетът е висок над два метра и половина, с огромни стъпала и длани. Гъста руса коса пада от върха на черепа му и стига до широките му плещи. От врата му виси син амулет, подобен на моя.

— Това не е бащата на Сам — отбелязва Шест.

— Определено не е той.

— Тогава кой е?

Пристъпвам напред и изучавам амулета. Синият камък лоралит е малко по-голям от моя, но всичко останало е същото. Зяпам го втрещено и ме обзема чувството, че съм свързан с него, който и да е той.

— Не съм много сигурен, но мисля, че този е бил наш приятел — протягам ръка над главата му, свалям амулета и го подавам на Шест.

Отиваме до бюрото. Не знам откъде да започна. Дебел слой прах покрива купищата хартия и принадлежностите за писане. Написаното върху листовите хартия, забодени върху стената, е на всеки друг език, но не и на английски. Разпознавам няколко лориенски числа, но това е всичко. Бял таблетен компютър е поставен върху разнебитен дървен стол, вземам го, натискам с пръсти черния му екран. Не се случва нищо.

Шест отваря горното чекмедже, пълно с още хартия, и когато хваща дръжката на второто чекмедже, експлозия отгоре ни стряска. Дълга пукнатина пресича тавана на стаята и бетонът поддава. Около нас започват да падат огромни парчета.

— Бягай! — изкрещявам.

С амулета около врата си Шест откъсва десетина листове от стената, а аз подпъхвам белия таблет отзад на колана. Катерим се нагоре по стълбата и надзъртаме през цепнатината между кладенеца и слънчевия часовник. Десетки могадорианци. Тлеещи пожари. Бърни Косар се е превърнал в тигър с извити рога на овен. Между зъбите си е захапал ръка на могадорианец. Сам го няма до оградата, няма го и сандъка ми.

Тъкмо да изскоча от кладенеца, когато Шест се изстрелва покрай мен сред торнадо от облаци. Капакът на слънчевия часовник рязко се отмята назад. Тя препуска с пълна скорост през група от петима могадорианци и ги праща на другия край на двора. Измъквам се от кладенеца, затварям го, а Шест грабва светещия меч на един от могадорианците, после става невидима.

Използвам телекинезата си и запокитвам към къщата трима въоръжени могадорианци, застанали близо до кладенеца. Те избухват и се превръщат в гъста пепел. Обръщам се и на задната врата виждам гол до кръста мъж с пушка в ръце. Зад него стои уплашена майката на Сам по нощница.

Шест се материализира до двама могадорианци, които са се впуснали срещу мен със светещите си оръжия, и ги посича с меч през вратовете. Чрез телекинезата си Шест хвърля ръчната количка срещу друг могадорианец, превръщайки го в купчина пепел. Аз пък пращам двама могадорианци един срещу друг, а Шест пронизва с бързо движение наведнъж други трима. Бърни Косар скача в средата на двора и забива зъби в няколко могадорианци, които се мъчат да се изправят.

— Къде е Сам? — изкрещявам.

— Тук съм!

Завъртам се и виждам Сам, който лежи по корем под обгорял храст. От главата му тече кръв.

— Сам! — провиква се майка му от вратата.

Той се изправя с мъка.

— Мамо!

Майка му отново изкрещява, но един могадорианец се протяга и издърпва Сам за ризата. Съсредоточавам се и изтръгвам ръждясалата люлка, ала преди единият от металните прътове да се забие в гърдите на могадорианеца, той изхвърля Сам през оградата.

Със сила, която не съм виждал преди в нея, Шест разрязва на парчета останалите могадорианци. Цялата е покрита с пепел, когато прескача оградата след Сам. Скачам върху Бърни Косар и я следвам.

Сам лежи по гръб в двора на съседите. Върху него падат светлините от сензорните датчици за движение. Скачам от Бърни Косар и го повдигам.

— Сам? Добре ли си? Къде е сандъкът ми?

Той отваря леко очите си:

— Взеха го. Съжалявам, Джон.

— Ей там! — Шест сочи към няколко могадорианци, които тичат през полето към гората.

Слагам Сам върху гърба на Бърни Косар, но той се дърпа.

— Добре съм, кълна се.

От другата страна на оградата майката на Сам крещи:

— Сам!

— Ще се върна, мамо! Обичам те! — казва той и първи хуква към могадорианците.

Двамата с Шест го догонваме лесно, но тя завива надясно и забива меча си в един от приближаващите могадорианци. Други четирима са на трийсетина метра пред нея и с огромния амулет, който подскача около врата ѝ, тя атакува, а Бърни Косар я следва по петите.

Със Сам нагазваме в калното поле, но двама могадорианци ни пресичат пътя. Поглеждам през рамо и виждам как още двама се разделят и се движат под стратегически ъгли в посока към нас. Другите двама вече са навлезли в гората на две различни места, но не мога да видя кой от тях носи сандъка.

Измъквам камата от задния си джоб. Дръжката ѝ се увива около ръката ми.

Втурвам се напред, двамата могадорианци пред мен също тичат, отзад мечовете им подскачат и секат въздуха над празното поле. Когато разстоянието между нас се скъсява на по-малко от пет метра, отскачам с вдигната над главата ми кама. Докато падам обратно, огромно дърво изсвистява като куршум някъде долу под мен, удря жестоко двамата могадорианци и ги убива. Шест. Когато отново докосвам земята, се обръщам и я виждам да тича към Сам и двамата могадорианци, които са го наобиколили.

Този отляво подхваща Сам през кръста. Шест издърпва могадорианеца и го запраща далече в полето, но той веднага скача на крака и атакува отново.

Промъквам се зад другия могадорианец и забивам камата във врата му, измъквам я под тъгъл и тя го разсича през плешката. Той се сгромолясва и се превръща в купчина прах, който се посипва по обувките ми.

Бърни Косар връхлита върху другия могадорианец и след секунда езикът му се покрива с гъста пепел.

— Трябва да се върнем в колата и да се махнем оттук — казва Шест. — Сигурно насам идват още... Те ни чакаха.

— Преди това обаче трябва да си върна сандъка — казвам.

— Тогава нека да се разделим — казва Шест.

С меча, целия покрит със сажди, тя ми сочи към двата различни сектора в гората, където изчезнаха могадорианците.

— Бърни Косар, ти идваш с мен.

Бърни Косар се смалява до ястреб и заедно с Шест се насочва наляво.

Ние със Сам навлизаме в гората от другата посока. Скоро чуваме пукане на клони и хукваме натам. Аз избързвам напред, прескачам няколко повалени дървета и тогава виждам четирима могадорианци, които се опитват да се измъкнат през малко сечище. На лунната светлина все още не мога да определя дали някой от тях носи сандъка ми.

Спускам се странично по хълма, като чупя фиданки и създавам малко свлачище от камъни. Зад мен Сам се сгромолясва с трясък.

Те са някъде по средата на сечището. То е обрасло с висока близо два метра гъста трева и аз тичам през него с пълна скорост. Сам се провиква и ме пита в каква посока да се движи, но аз продължавам да тичам и вместо отговор издигам запалената си длан нагоре към небето като фар.

— Добре! Виждам! — изкрещява той.

Най-накрая, малко преди сечището да свърши, почти докосвам единия от могадорианците. Хвърлям се в краката му и прерязвам ахилесовото му сухожилие през долната част на калните му панталони. Той изревава от болка и пада по гръб. Качвам се върху гърчещото му се тяло, пронизвам го в гърдите и го убивам.

Сам се препъва в краката ми и пада по лице.

— Взе ли го?

— Не. Хайде, ставай!

Използвам едната си ръка като фенерче, а другата като мачете и бягам през гората с лекота, без да ме е грижа дали Сам се движи близо зад мен. След няма и минута виждам друг могадорианец, който се мъчи с някакво повалено дърво. Някъде от двайсет и повече метра повдигам високо над земята дървото, изхвърлям го и принуждавам могадорианеца да се олюлее и да падне с главата напред. Пробивам си път през някакви бурени и го намирам да лежи неподвижен по корем. Виждам, че сандъкът не е у него. Наръгвам го два пъти с камата и го убивам.

— Джон! — вика Сам в мрака. — Ей, пич?

Отново вдигам длан и осветявам наоколо и когато Сам пристига, оглеждам дърветата.

— Кажи ми, че си го взел!

— Още не — отговарям.

— Сандъка го няма — мърмори Сам.

— Надявам се Шест да е имала по-голям късмет от мен — протягам ръка назад, за да измъкна белия таблет, и го показвам на Сам.

— Имаме обаче това.

Той го сграбчва от ръката ми.

— От кладенеца ли е?

— Това не е всичко, което открихме. Почакай само да ти кажа какво още... — внезапно разпознавам мястото, където се намираме.

Спирам да се движа, спирам дори да дишам.

Сам ме сграбчва за рамото и казва:

— Ей, пич! Какво става? Усещаш ли нещо? Например, че някой току-що е отворил сандъка ти?

Доколкото мога да кажа, сандъкът ми все още не е отворен. Чувството, което се надига в мен, е нещо съвсем различно.

— Намираме се близо до къщата на Сара!

[1] Акър — малко повече от 4 декара. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Вратата в дъното на кулата се отваря със скърцане и чувам стъпки. Долавям ехо от дишане. Който и да е, ще е невъзможно да скрия упоената Аделина, котарака и сандъка, натъпкан с извънземни оръжия и артефакти. Полека връщам в сандъка клончето и затварям капака. Завет изпълзява до ръба на пода на камбанарията, присяда и поглежда надолу в мрака. Мълчим, но изведнъж Аделина изхърква дълго и провлечено.

Стъпките по извитата стълба се забързват. Разтърсвам Аделина няколко пъти, за да я събудя. Тя пада настрани.

Какво да правя? — питам безмълвно Завет.

Котаракът скача върху сандъка, после се връща обратно, но само за да мърка около краката ми. Това определено не е отговор, обаче ми подсказва една идея. Навеждам се, слагам Завет върху сандъка и се покатервам до единия от двата прозореца. Студеният въздух прониква през пижамата ми и зъбите ми веднага започват да тракат. Стъпките се приближават.

Мисловно повдигам сандъка високо във въздуха, ноктите на Завет се впиват в капака за безопасно приземяване. Навеждам се и пренасям по въздуха сандъка над мен и през прозореца. Веднага след това гопускам внимателно върху заледената поляна десет етажа подолу. Завет скача от него и побягва в мрака. Пренасям и Аделина по въздуха над мен, нощницата ѝ забърсва главата ми, после внимателно япускам до сандъка.

Стъпките вече се чуват силно. Прехвърлям крака навън през прозореца. Концентрирам се, колкото мога в момента, и успявам да се издигна няколко сантиметра над студения камък. Изхвърлям се навън срещу бушуващия вятър. Преди да се спусна по-ниско и по-далече от кулата, виждам мустакатия могадорианец от кафенето да обикаля последния завой на стълбата и с тежки стъпки да влиза в камбанарията.

Концентрацията ми поддава и се разпада на безброй късчета. Понасям се стремглаво надолу. До мига, в който притискам ръце върху гърдите си и концентрирам мисълта си върху полет като перце. Дясното ми коляно се приземява на косъм от треперещото тяло на Аделина.

Извадам в паника. Трябва да се опитам да завлека някак си сандъка и Аделина до селото, където да се скрием. Само че е тъмна нощ, ние сме по нощници, а там светят само няколко прозореца. Или пък бързо да намеря място в сиропиталището, където можем да се скрием. На могадорианеца ще му е нужно по-малко време да слезе от кулата, отколкото му е отнело да я изкачи, но все пак трябва да извърви дългия коридор и да пробяга още едни стълби, за да стигне до първия етаж. Пъхам глава през портата и щом виждам, че теренът е чист, премятам Аделина върху сандъка и плавно ги понасям по въздуха към нефа. Мощта ми е почти на свършване, но някак си успявам да събера достатъчно сили, за да напъхам сандъка, Аделина и моя милост в дъното на проветривата, студена и влажна ниша, където е бил скрит сандъкът в самото начало.

Започвам да си мисля, че с отварянето на сандъка съм довела могадорианеца директно при мен. Навярно червеното пулсиране на кристала, който изпуснах, е някакъв вид предавателно устройство. Аделина със сигурност знае какво е то и какво трябва да се направи. За да преодолее страха, че враждебна и зла извънземна раса идва директно за мен, за да се извиня по някакъв начин на Аделина, че съм я упоила, и за да се стопля малко, слагам глава върху гърдите ѝ и я прегръщам през кръста.

Часове по-късно чувам как Аделина сумти, после размърдва крака под моите.

— Аделина? — прошепвам. — Будна ли си?

— Кой е? Марина, ти ли си?

Прошепвам:

— Аделина, трябва да си много тиха, ама много.

— Защо — пита тя шепнешком. — Къде сме?

— В нефа, на мястото, където беше скрила сандъка. Но моля те, чуй ме. Те са тук. Могадорианците дойдоха за мен снощи, след като отворих сандъка, и трябваше да се скрием.

— Как отвори сандъка сама? Така не става.

— Ти ми каза как да го направя. Говореше насън — лъжа я.

Мога да ѝ кажа, че съм я упоила, но не съм готова да се разправам на тази тема. Объркването ѝ се усеща в гласа ѝ.

— Не си спомням... Спомням си как станах от леглото и после... Май това е всичко. Отворила си сандъка? Какво имаше вътре?

— Много неща, Аделина. Всякакви видове камъни и един от тях се запали в ръката ми и започна да мига, мисля, че затова се появи могадорианецът.

— Какъв могадорианец? Какво се случи? — Аделина се опитва да седне, но я спирам, преди да е ударила главата си в ниския таван.

Прошепвам:

— Преди няколко дни видях мъж в кафенето, който държеше книга за Питакъс и не сваляше поглед от мен. Беше с шапка и мустаци и още щом го погледнах, разбрах, че е от Могадор. И снощи, след като отворих сандъка в северната камбанария, той се появи.

— Как се измъкнахме?

— Използвах телекинезата си и се изнесохме в двора през прозореца, после пак я използвах, за да се върнем тук.

— Трябва да се махаме оттук — промълвява тя. — Трябва незабавно да напуснем „Света Тереса“.

Тутакси ме обзема възбуда. Прегръщам я в тъмното и за моя изненада и тя ме прегръща в отговор. Аделина пропълзява до отвора на нишата, а аз я следвам със сандъка, който се носи зад мен. Когато виждаме, че нефът е празен, Аделина ме моли да я сваля долу на пода. После внимателно пускам сандъка от края на нишата и мълчаливо го поставям до босите нозе на Аделина. Тъкмо и аз да левитирам надолу, когато сестра Дора се появява в задната част на нефа и тръгва към Аделина.

— Къде изчезна? — крещи тя. — Цяла нощ не си била на поста си. Как можа да направиш това? И какво прави този багаж тук?

— Имах нужда от чист въздух, сестра Дора — казва тихо Аделина. — Съжалявам, че напуснах поста си.

Виждам как очите на сестра Дора се присвиват.

— С Марина?

— Какво?

— Четири от момичетата дойдоха да ме събудят посред нощ, казаха ми, че Марина се е измъкнала снощи и че ти си тръгнала с нея.

Аделина понечва да каже нещо, но Елла се появява зад сестра Дора и дърпа роклята ѝ.

— Сестра Дора? Току-що видях Марина — лъже тя.

— Къде?

— В спалнята, спи.

Сестра Дора се навежда и сграбчва Елла за ръката над лакътя и ужасената физиономия на момиченцето кара нещо да се преобърне в мен.

— Ти, малка лъжкиньо! Току-що идвам от спалнята и там няма никого. Измисляш ѝ извинения.

— Сестра Дора, достатъчно! — казва Аделина.

Сестра Дора обаче започва да влачи Елла енергично и крачетата ѝ едва докосват пода.

— Отиваме в кабинета, там ще разбереш, че тук не се лъже.

Сълзи се стичат по бузите на Елла. От отвора на нишата забивам поглед върху ръката на сестра Дора и отлепвам пръстите ѝ от ръчичката на Елла. Сестра Дора изкрещява от болка, объркана, поглежда учудено надолу към Елла. После отново я сграбчва за ръката.

Аделина се дотътря до тях и преди да запратя сестра Дора по гръб по цялото протежение на централната пътека, Аделина я хваща за китката.

Сестра Дора отскубва ръката си. Сърцето ми се качва в гърлото, развълнувана съм, когато виждам в Аделина мой и на приятелката ми съюзник.

— Да не си ме докоснала пак! — заплашва я сестра Дора. — Мястото ти не е при нас, Аделина. Нито на онзи малък зъл дух, който домъкна със себе си.

Аделина се усмихва спокойно.

— Напълно сте права, сестра Дора. Навярно мястото ни с Марина не е тук и навярно ще напуснем манастира още тази сутрин. Но преди това, ще бъдете ли така любезна да пуснете Елла? — гласът ѝ, макар сърдечен и търпелив, не е лишен от известна злъч.

— Как смееш! — подигравателно изкрещява сестра Дора. — И ти не си нещо повече от обикновен сирак. Прибрахме те, когато никой не те искаше.

— Всички сме равни пред Бога. Сигурно ще признаете поне това?

Сестра Дора пристъпва напред, но Аделина я грабва за ръката. Двете жени се гледат право в очите.

— Ще разговарям за това със сестра Лусия. Ти ще бъдеш изхвърлена оттук толкова бързо, че няма да имаш време да молиш за прошка.

— Вече казах, че напускам още тази сутрин. А иначе винаги ще мога да моля за прошка — Аделина протяга ръка към Елла и тя я хваща.

Сестра Дора се колебае, но неохотно пуска ръката на Елла.

— Ще се моля не само Марина да ми прости, че ѝ бях ужасен настойник, но ще се моля Бог да прости и на вас, че сте забравили за какво сте тук — те продължават да се гледат в очите още няколко секунди, преди сестра Дора да се въртне разсърдена и да напусне нефа.

Когато тя изчезва от погледа, а Елла е застанала с гръб към мен, аз се спускам на земята.

— Здравей, Елла — казвам.

— Марина! — тя се откъсва от ръката на Аделина, изтичва към мен и ме прегръща. — Къде беше?

— Двете с Аделина трябваше да си поговорим насаме — казвам и се отдръпвам от нея.

Поглеждам към Аделина:

— Трябваше да разговаряме за нашето бъдеще.

Аделина присвива очи, поглежда към мръсната си нощница и се смущава.

— Марина, иди да си събереш нещата и сложи сандъка на някое сигурно място. Много скоро си тръгваме.

Аделина излиза, Елла ме хваща за ръката и я стиска.

— Лошите хора бяха тук снощи, Марина.

— Знам, видях го. Затова напускаме — веднага щом изричам това, знам, че ще помоля Аделина да вземем Елла с нас.

— Видях трима — прошепва Елла.

Ахвам:

— Трима?

— Бяха на прозореца снощи, гледаха към леглото ти.

По гръбнака ми полазват тръпки. Пращам сандъка отново в нишата и тичам към спалните. Избягвам групичките момичета в

коридора, които си шушукат за нещо, което се е случило в селото.

— Бяха точно там — сочи тя към прозореца.

— Трима? Сигурна ли си?

Тя кимва:

— Да, те ме видяха как ги гледам от прозореца. После избягаха.

— Как изглеждаха? — питам.

— Високи, с много дълги коси. А палтата им стигаха до обувките — обяснява тя.

— С мустаци, нали? Имаха ли мустаци?

— Не съм сигурна. Не си спомням за никакви мустаци — отговаря Елла.

Объркана съм, но знам, че нямам много време, преди Аделина да се покаже с чанта, пълна с нещата, които е натрупала през последните единайсет години. Побягвам да взема душ, когато Ана Ли, едно от момичетата, ме спира по средата на пътя.

— Днес няма да учим. Миранда Маркес е била намерена тази сутрин удушена в училището.

Сядам потресена на леглото си. Миранда Маркес е тъмнокосо момиче, което живее в селото и в часовете по испанска история седи до мен. Учителката ни сеньора Муньос често ни бърка, тъй като Миранда е кльощава и висока като мен, а косата ѝ е дълга като моята. Трябва ми секунда, за да се досетя, че който и да е убил Миранда, навярно я е сбъркал с мен. Снощи някой се е опитал да ме убие.

— Това е... това е много лошо — прошепвам.

Ана Ли продължава:

— Освен това чух една от сестрите да казва, че някои от жителите видели хора да летят във въздуха и сега там е пълно с новинарски микробуси, които предават репортажи за случилото се.

Всичко се развива стремително. Могадорианците ме откриха. Откриха пещерата ми. Бях безразсъдна по отношение на заветите си и очевидци са ни видели да излитаме с Аделина през прозореца на камбанарията. Момиче от училището може би е мъртво заради мен и ние с Аделина напускаме сиропиталището посред зима, без да има къде да отидем.

Вземам най-бързия горещ душ в живота си и изчаквам Аделина.

ГЛАВА 23

Няма да ходим при Сара — казва Сам и върви зад мен покрай гората. — Вече имаме този таблет, твърде вероятно е това да е преподавателят, който търсим, така че се връщаме да помогнем на Шест.

Пристъпвам към него.

— Шест може да се оправи сама. Аз съм тук и Сара е тук. Обичам я, Сам, и ще я видя. Не ме интересува какво казваш.

Сам отстъпва пред доводите ми, а аз продължавам към къщата на Сара. Сам казва:

— Наистина ли я обичаш, Джон? Или си влюбен в Шест? Коя от двете?

Извъртам се и осветявам лицето му с длан.

— Мислиш, че не обичам Сара?

— Е, хайде сега!

— Извинявай... — измънкам и свалям дланта си.

Той разтвива очи.

— Въпросът си остава, човече. Виждам как с Шест непрекъснато флиртувате, непрекъснато, и го правиш пред очите ми. Знаеш, че я харесвам, и изобщо не ти пука. И отгоре на всичко ти вече притежаваш най-горещото маце в Охайо.

— Не е вярно, пука ми — прошепвам.

— Пука ти за какво?

— Пука ми, че харесваш Шест. Но ти си прав — и аз я харесвам. Искан ми се да не беше така, но я харесвам. Това е тъпо и жестоко спрямо теб, но не мога да престана да мисля за нея. Тя е страхотна и толкова красива, тя е от Лориен, което е супержестоко. Но аз обичам Сара. И затова трябва да я видя.

Сам ме сграбчва за лакътя.

— Не може, човече. Трябва да се върнем и да помогнем на Шест. Помисли си. Щом ни чакаха у нас, тогава много повече от тях ще ни причакват у Сара.

Внимателно изтеглям лакътя си от хватката му.

— Ти видя майка си, нали? Видя я в задния двор?

— Да — въздиша той и се вторачва в обувките си.

— Ти видя майка си, аз трябва да видя Сара.

— Това не е толкова разумно, колкото си мислиш. Взехме преподавателя, забрави ли? Затова сме в Парадайс. Това е единствената причина.

Сам ми подава таблета и аз поглеждам празния му екран. Докосвам всеки сантиметър по него. Опитвам с телекинеза. Държа го до челото си. Таблетът не се включва.

— Нека опитам аз — казва Сам.

Той бърника по таблета, а аз му разказвам за стълбата, за огромния скелет с амулета, за бюрото и за стената, покрита изцяло с листове хартия.

— Шест грабна една шепа от тях, но май няма да можем да ги прочетем — казвам.

— Значи, татко е имал тайна подземна бърлога — Сам се усмихва за първи път от дълги часове насам и ми връща таблета. — Той беше страхотен. Ще ми се да разгледам това, което Шест е взела.

— Разбира се — казвам. — Веднага след като видя Сара.

Сам разперва ръце, изумен:

— Какво да направя, за да те накарам да промениш решението си? Само ми кажи.

— Нищо. Не можеш да направиш нищо, за да ме спреш.

За последен път бях в къщата ѝ в Деня на благодарността. Спомням си, че вървах по алеята, когато зърнах Сара, която ми махаше от предния прозорец.

— Здравей, красавецо — каза тя, когато отвори вратата, а аз се обърнах и погледнах през рамо, сякаш съм решил, че говори на някого друго.

В два през нощта всичко изглежда напълно различно. С тъмните прозорци, със затворените врати на гаража къщата изглежда студена и пуста. Непривлекателна. Със Сам лежим по корем в сенките на една постройка на ъгъла и нямам никаква представа как ще говоря с нея.

Изваждам от дънките си мобилния с предплатената карта, който отдавна държа изключен.

— Мога да ѝ изпращам есемеси, докато се събуди.

— Това всъщност е много добра идея. Започвай веднага, за да можем да се махаме оттук. Кълна се, Шест ще ни убие — или още по-лошо, тя може да бъде убита от ордите могадорианци, докато ние си лежим в тревата в очакване на сцена от „Ромео и Жулиета“.

Включвам телефона и написвам: „Обещах, че ще се върна. Будна ли си?“

Броим до трийсет, след като съм изпратил текста, после пиша: „Обичам те. Тук съм.“

— Може да си помисли, че ѝ погаждаш номер — прошепва Сам, след като сме изчакали още трийсет секунди. — Кажи ѝ нещо, което само ти знаеш.

Пробвам се: „Липсваш на Бърни Косар.“

Прозорецът ѝ светва. Телефонът ми избръмчава за есемес: „Това наистина ли си ти? Ти си в Парадайс?“

Отскубвам сноп трева, толкова съм развълнуван.

— Успокой се! — шепне Сам.

— Не мога.

Отговарям ѝ: „Навън съм. Среща на площадката в пет?“

Телефонът ми веднага избръмчава: „Ще бъда там.“

Със Сам се крием зад контейнер за боклук в края на улицата, когато Сара стъпва върху бетонната площадка. В мига, в който я виждам, оставам без дъх, преизпълнен с чувства. Тя е на двайсетина метра от нас, с тъмни джинси и черно яке от полар. Бяла зимна шапка покрива главата ѝ, но се вижда дългата ѝ руса коса, която докосва раменете ѝ под слабия вятър. Безупречната кожа на лицето ѝ грее под самотната крушка на площадката и внезапно ми става неловко, че целият съм в кал и пепел от могадорианците. Пристъпвам встрани от контейнера, но Сам ме сграбчва за китката и ме дърпа обратно.

— Джон, знам, че ще ти е трудно — шепне той, — но след десет минути трябва да сме обратно в гората. Говоря сериозно. Шест разчита на нас.

— Ще направя всичко по силите си — отговарям, без изобщо да се замислям в този момент за последиците. Сара е там, а аз съм толкова близо, че практически усещам мириса на шампоана ѝ.

Наблюдавам как Сара обръща глава и ме търси. Накрая сяда върху една люлка и се усуква. Въжетата над нея се обтягат. Тя започва

да се върти бавно, а аз заобикалям площадката, спирам зад дърветата, наблюдавам я. Изглежда толкова красива. Така съвършена. Изчаквам я да се обърне в обратната посока и тогава излизам от сенките. А щом се завърта отново, ето ме и мен.

— Джон? — върховете на маратонките на Сара стържат по бетона, докато тя се опитва да спре въртенето.

— Здравей, красавице — казвам и усещам как усмивката ми стига чак до крайчеца на очите ми.

Сара покрива устата и носа си с ръце.

Отивам до нея, тя се мъчи да слезе от люлката, но въжетата са силно обтегнати и не може да се измъкне.

Скачам напред и хващам въжетата с ръце. Извъртам я към себе си и заедно със седалката я повдигам на височината на лицето си. Навеждам се и я целувам. В мига, в който устните ни се докосват, сякаш никога не съм напускал Парадайс.

— Сара — промълвявам в ухото ѝ. — Толкова много ми липсваше, ужасно много.

— Не мога да повярвам, че си тук. Не може да е вярно.

Отново я целувам и не спирам, като завъртам двама ни още веднъж и още веднъж, докато въжетата над нея се разделят. Сара се отблъсква от седалката и пада в прегръдките ми. Целувам я по бузите и врата, тя прокарва ръце по главата ми, стиска късата ми коса между пръстите си.

Слагам я да седне и тя ми казва:

— Някои са се подстригали.

— Ами да, това е новият ми имидж на печен беглец. Как ти се струва? Харесва ли ти?

— О, да! — отговаря тя и притиска длани към гърдите ми. — Но и плешив да беше, за мен е без значение.

Правя крачка назад, искам да запечатам в съзнанието си образа на Сара. Забелязвам ярките звезди зад нея, накривената ѝ зимна шапка. Носът и бузите ѝ са зачервени от студа. Тя хапе долната си устна и ме гледа, а от устата ѝ излита малко облаче дихание.

— Няма ден, в който да не съм мислил за теб, Сара Харт.

— Уверявам те, че аз съм мислила за теб двойно повече.

Навеждам глава и челата ни се докосват. Оставаме така, ухилени глупаво, и аз я питам:

— Как си? Как са нещата около теб в момента?

— Сега е по-добре.

— Толкова ми е трудно да бъда далече от теб — казвам и целувам студените ѝ пръсти. — Непрекъснато си мисля какво е да те докосвам и да чувам гласа ти. Всяка вечер съм на ръба да ти се обадя.

Сара улавя брадичката ми в шепите си и прокарва палци по устните ми.

— Толкова пъти съм седяла в колата на баща ми, чудейки се къде си. Трябваше само да знам посоката, за да потегля.

— Аз съм тук. Точно пред теб — прошепвам.

Тя сваля ръцете си.

— Искам да дойда с теб, Джон. Не ми пука. Не мога да продължавам така.

— Прекалено опасно е. Току-що приключихме битка с петдесет могадорианци до къщата на Сам. Такъв е животът с мен точно сега. Не мога да те въвличам във всичко това.

Раменете ѝ се разтърсват, сълзи набъбват в ъгълчетата на очите ѝ.

— Не мога да остана тук, Джон. Не и когато си неизвестно къде, когато не знам дали си жив, или мъртъв.

— Погледни ме, Сара — казвам.

Тя повдига глава.

— Няма начин да умра. Когато знам, че си тук и ме чакаш, това е като силово поле. Ще бъдем заедно. Скоро.

Устните ѝ потреперват.

— Толкова е трудно. Всичко е толкова ужасно сега, Джон.

— Всичко е ужасно? Какво искаш да кажеш?

— Хората са кретени. Всички говорят омразни неща за теб, говорят доста неща и за мен.

— Какво например?

— Ами, че си терорист и убиец, че мразиш Съединените щати. Момчетата в училище ти измислят прякори от рода на Смит Бомбата. Родителите ми казват, че си опасен и аз в никакъв случай не бива да разговарям с теб, а като допълнителен бонус има и награда за главата ти, та хората непрекъснато говорят как щели да те застрелят.

Тя свежда глава.

— Не мога да повярвам, че си принудена да търпиш всичко това, Сара — казвам. — Поне ти знаеш истината.

— Изгубих почти всичките си приятели. Освен това съм в ново училище, където всички ме мислят за откачалка.

Опустошен съм. Сара беше най-популярното момиче, най-красивото, най-обичаното в гимназията на Парадайс. Сега е отритната от всички.

— Няма да е винаги така — прошепвам.

Тя не може да сдържа повече сълзите си.

— Обичам те толкова много, Джон. Но не мога да си представя как ще се измъкнем от цялата тази бъркотия. Може би трябва да се предадеш.

— Няма да се предавам, Сара. Просто не мога. Ще се измъкнем. Разбира се, че ще се измъкнем. Моя единствена любов, Сара! Обещавам ти, че ако ме чакаш, нещата ще се оправят.

Сълзите ѝ обаче не престават.

— Колко дълго да чакам? И какво ще стане, когато нещата се оправят? Ти ще се върнеш ли на Лориен?

— Не знам — казвам накрая. — Парадайс е единственото място, където бих искал да съм в момента, а ти си единственият човек, с когото искам да бъда занапред. Но ако някак си успеем да разгромим могадорианците, тогава, да, ще трябва да се върна на Лориен. Обаче не знам кога ще бъде това.

Телефонът на Сара избръмчава в джоба ѝ, тя го изважда наполовина, за да провери екрана.

— Кой ти пише толкова късно? — питам я.

— Емили. Може би трябва да се предадеш и да им кажеш, че не си терорист. Не искам да те губя отново и отново, Джон.

— Чуй ме, Сара. Не мога да се предам. Не мога да седя в полицейското управление и да се опитвам да обяснявам как цялото училище беше разрушено и как петима души бяха убити. Как бих могъл да им обясня за Анри? А документите, които откриха в къщата ни? Не мога да допусна да бъда арестуван. Искам да кажа, Шест ще ме убие на мига, ако знае, че разговарям тук с теб.

Сара подсмърча и изтрива сълзите си с опакото на ръцете.

— Защо Шест ще те убива, ако знае, че си тук?

— Защото тя има нужда от мен точно сега, освен това е опасно да бъда тук.

— Има нужда от теб? Тя има нужда? Аз имам нужда от теб, Джон. Имам нужда да си тук, да ми казваш, че всичко ще е наред, че всичко това си заслужава.

Сара тръгва бавно към пейка, върху която има надраскани инициали. Сядам до нея и наклонявам рамо към нейното. Не сме осветени и не виждам много добре лицето ѝ. Не знам откъде ѝ хрумва, но Сара се отдръпва от мен и казва:

— Шест е много хубава.

— Да, така е — съгласявам се.

Не биваше, но думите сами се изплъзнаха от устата ми.

— Но не толкова, колкото си ти. Ти си най-красивото момиче, което познавам. Ти си най-красивото момиче, което изобщо съм виждал.

— Но ти не трябва да си разделен с Шест, както си с мен.

— Когато излизаме да се разхождаме, трябва да бъдем невидими, Сара. Не е същото като просто да се държим за ръце и да се разхождаме по улицата. Трябва да се крием от всички. Крия се точно толкова, когато съм с нея, колкото и когато съм с теб.

Сара се изстрелва от пейката и се обръща:

— Разхождаш се с нея? Ти я държиш за ръка, когато се разхождате по улицата?

Изправям се и се приближавам с разтворени обятия, ръкавите на палтото ми са покрити с мръсотия.

— Налага се. Само така мога да бъда невидим.

— Целувал ли си я?

— Какво?

— Отговори ми.

Долавям нещо ново в гласа ѝ. Смесица от ревност и самота, но и достатъчно гняв, та всяка дума да те жегва. Клатя глава.

— Сара, обичам те. Не знам какво друго да кажа. В смисъл, нищо не се е случило.

Врххлита ме истинско цунами от притеснение, ровя из речника си, за да свържа точните думи. Тя е бясна.

— Въпросът беше лесен, Джон. Целувал ли си я?

— Не съм целувал Шест, Сара. Не сме се целували. Аз обичам теб — казвам, но се смуцавам от остротата на думите си, които звучат много по-зле, отколкото си мислех.

— Ясно. Защо ти беше толкова трудно да ми отговориш, Джон? Няма що, животът ми става от хубав по-хубав. Тя харесва ли те?

— Това няма никакво значение, Сара. Обичам те, Шест е без значение. Някоя друга няма значение!

— Чувствам се като пълна идиотка — казва тя и скръства ръце.

— Престани, Сара, моля те, погрешно тълкуваш всичко.

— Така ли, Джон? — пита ме тя, обръща глава и ме гледа яростно със сълзи в очите. — Препминах през толкова много заради теб.

Протягам ръка и се опитвам да уловя нейната, но тя я отдръпва бързо в мига, в който пръстите ни се докосват.

— Недей! — казва тя рязко.

В джоба ѝ телефонът избръмчава отново, но тя не се помръдва, за да го провери.

— Искам да бъда с теб, Сара — казвам. — Нищо, което казвам, не изглежда както трябва. Искам само да кажа, че прекарах седмици, в които страшно ми липсваше, и няма нито един ден, в който да не съм мислил да ти се обадя или да ти напиша писмо.

Целият треперя. Виждам, че я губя.

— Обичам те. Нито за миг не се съмнявай в това.

— Аз също те обичам — плаче тя.

Затварям очи и вдишвам хладния въздух. Обзема ме неприятно чувство; чувство, от което настръхвам и което започва от гърлото ми и пълзи надолу към петите ми. Когато отворя очи, Сара се е отдалечила на няколко крачки от мен.

Чувам шум отляво, обръщам рязко глава и поглеждам към Сам. Със сведен поглед той клати глава, сякаш иска да ни каже, че не желае да се приближава, но се налага.

— Сам? — пита Сара.

— Здравей, Сара — прошепва той.

Сара обвива ръце около него.

— Толкова е хубаво да те видя — казва той в косите ѝ. — Но, виж, Сара, съжалявам, много съжалявам и знам, че не сте се виждали дълго, обаче ние с Джон трябва да тръгваме. В голяма опасност сме. Нямах представа.

— Имам все пак — тя се отдръпва от него и тъкмо когато се приготвям да я уверя отново колко много я обичам и да ѝ кажа сбогом, настъпва истински хаос.

Всичко става толкова бързо, че не съм способен да го възприема напълно, сцените произволно прескачат като на развалена филмова лента. Мъж с противогазова маска блъска Сам отзад. Върху гърба на синьото му яке са изписани буквите ФБР. Някой обгръща с ръце Сара и я отвежда от мен. Метална граната се плъзга по тревата и спира до краката ми, белият дим, който излиза на талази от двата ѝ края, изгаря очите и гърлото ми. Не мога да виждам. Чувам, че Сам се мъчи да повърне. Клатушкам се и се отдалечавам от металната кутия, падам на колене до пластмасова пързалка. Когато вдигам глава, виждам дузина агенти, всички с извадено оръжие, които ме заобикалят. Мъжът с маската, който бутна Сам, е сложил коляно върху гърба му. По мегафона гърми глас: „Не мърдайте! Сложете ръцете си върху главата и легнете по корем! Арестувани сте!“

Когато слагам ръце върху главата, колите, които стояха паркирани през цялото време, докато бяхме там, неочаквано оживяват — фаровете им светват, червени светлини мигат от таблата им вътре. Полицейски коли пищят зад ъгъла и бронирана кола с надпис отстрани SWAT13 прескача бордюра и забива спирачки по средата на баскетболното игрище. От нея с викове светкавично се изсипват мъже и точно тогава някой ме изритва в корема. Около китките ми щракват белезници. Над мен бръмчи хеликоптер. Мислите ми се вкопчват в единственото възможно обяснение.

Сара. Есемесите. Това не е била Емили. Полицаяте са разговаряли с нея. Това, което е останало от сърцето ми, когато Сара се отдръпна от мен, се доразбива на хиляди късчета.

Тръскам глава с лице върху бетона. Усещам как някой измъква камата ми. Някакви ръце изваждат таблета от колана ми. Наблюдавам как теглят Сам за ръцете, за да го изправят, и очите ни се срещат за кратък миг. Не знам какво си мисли.

Белезници щракват около глезените ми, свързани с верига, която стига до китките ми. Издърпват ме бързо от земята. Белезниците са прекалено стегнати и се впиват в китките ми. Покриват главата ми с черна качулка, завързват я около гърлото ми. Не виждам нищо. Двама полицаи ме сграбчват за лактите, а друг ме бута напред.

— Имате право да мълчите — започва единият от тях, докато ме водят към една от колите и ме хвърлят отзад.

ГЛАВА 24

След пет минути ставам от леглото и поглеждам в гардероба да проверя дали има някакви дрехи, които бих искала да вземем. Държа един черен пуловер, когато решавам, че не мога да си тръгна, без да се сбогувам с Ектор.

Грабвам от стената чуждо яке с качулка и надрасквам бележка на Аделина: „Трябва да се сбогувам с един човек в селото.“

Двойната порта се отваря към мразовития въздух, но щом виждам полицейските и новинарските коли по „Кайе Принсипал“, веднага се чувствам; по-добре. Могадорианците няма да пробват нищо пред толкова много очевидци. Минавам през портата с нахлупена на главата качулка. Вратата на къщата на Ектор е откrehната и чукам лекичко по касата.

— Ектор?

Отговаря ми жена:

— Кой е?

Вратата се отваря широко и пред мен застава майката на Ектор Карлота. Прошарената ѝ коса е старателно подредена с фиби около главата ѝ, лицето ѝ е румено и засмяно. Облечена е с красива червена рокля и синя престилка. Къщата мирише на прясно изпечен сладкиш.

— Ектор вкъщи ли е, сеньора Рикардо? — питам.

— Моят ангел — казва тя. — Моят ангел се завърна.

Тя помни какво направих за нея, как излекувах болестта ѝ. Смутена съм от начина, по който ме гледа, но тя се навежда към мен за прегръдка и аз не мога да устоя.

— Моят ангел се завърна — повтаря тя.

— Радвам се, че се чувствате по-добре, сеньора Рикардо.

От очите ѝ бликат сълзи и след малко и моите очи се насълзяват.

— Няма защо — прошепвам.

Зад Карлота се чува мяукане и когато се навеждам, виждам Завет да се мъкне към мен от кухнята, а от брадичката му капе мляко. Той мърка около крака ми и аз се навеждам и го галя по лъскавата козина.

— Откога имате котка? — питам.

— Тази сутрин дойде до вратата ми, мисля, че е много сладък. Кръстих го Фео^[1].

— Радвам се да те видя, Фео.

— Той е добър котарак — казва тя, опряла ръце на кръста. — Голям гладник.

— Радвам се, че двамата сте се сприятелили, Карлота. Съжалявам много, но ми се налага да си тръгвам. Трябва да говоря с Ектор. Той вкъщи ли е?

— В кафенето е — отговаря тя.

Разочарованието ми от това, че Ектор се е запил от рано сутринта, изглежда, се е изписало върху лицето ми, защото Карлота добавя:

— Само кафе сега. Той пие кафе.

Прегръщам я на сбогуване и тя ме целува по двете бузи.

Кафенето е претъпкано. Протягам ръка към вратата, но точно преди да я отворя, нещо ме кара да замръзна. Ектор седи на една малка маса, но го забелязвам само с периферното си зрение. Погледът ми е фиксиран върху този, който седи на стола срещу него — това е могадорианецът от снощи. Сега е гладко обръснат, а черната му коса е изсветлена до кестеняво, но няма как до го сбъркаш. Все така е висок и мускулист, със същите широки рамене, все така мрачен и отблъскващ, със същите гъсти вежди. Не ми трябва описанието на убиеца, за да знам, че той пасва идеално, със или без боядисаната коса и липсващите мустаци.

Пускам вратата и отстъпвам назад. „О, Ектор! — мисля си. — Как можа?“

Краката ми треперят, сърцето ми ще се пръсне. Стоя там и ги наблюдавам, могадорианецът се обръща и ме вижда, че стоя до прозореца. Тялото ми се вледенява. Светът сякаш спира да съществува. Стоя, цялата вцепенена, прикована към земята, не мога да помръдна нито един мускул. Могадорианецът ме наблюдава, което кара Ектор да се обърне в моята посока, и едва когато виждам лицето му, излизам от вцепенението и се задействам.

Залитам назад, обръщам се и започвам да бягам, но преди да съм се отдалечила, чувам вратата на кафенето да се отваря. Не се обръщам. Ако могадорианецът е по петите ми, не искам да знам.

— Марина! — крещи Ектор. — Марина!

Четирима полицаи пътуват с мен. Докосвам с върховете на пръстите си тежките вериги. Знам, че мога да ги разкъсам, ако поискам, или просто да отключа белезниците с телекинезата си, но мисълта за Сара изпива цялата ми енергия, необходима за подобно начинание. Не може да ме е предала. Моля, нека да не е тя.

Първоначалното пътуване отнема двацет минути и нямам никаква представа къде се намираме. Издърпват ме от колата и ме набутват в друга, която, предполагам, е по-сигурна, предназначена е за по-дълго транспортиране. Пътуването този път сякаш няма край — два часа, може би три — и когато най-после спираме и отново ме изхвърлят навън, гадното усещане от това, което Сара може да е сторила, вече става почти непоносимо.

Въвеждат ме в някаква сграда. След всеки завой чакам да отключат поредната врата. Преброявам четири и във всеки нов коридор въздухът се променя, колкото по-нататък ме водят, толкова по-спарен е той. Най-накрая ме набутват в килия.

— Седни! — заповядва ми единият от тях.

Сядам върху бетонно легло. Качулката ми е свалена, но белезниците остават. Четиримата полицаи излизат и затръшват вратата. Двамата по-едри седат пред килията ми, а другите двама си тръгват. Килията е малка — три на три метра, в нея има покрито с жълти петна легло, на което седя, както и метална тоалетна и умивалник. Нищо друго. Три от четирите ѝ стени са от плътен бетон, а високо горе на задната стена има малък прозорец.

Макар че дюшекът е гнусен, лягам, затварям очи и изчаквам мислите ми да се успокоят.

— Джон! — чувам гласа на Сам.

Бързо отварям очи. Изтичвам до предната част на килията, хващам се за решетките.

— Тук съм! — викам в отговор.

— Млъквай! — изкрещява по-едрият от двамата пазачи и ми сочи полицейската си палка.

По коридора някой изкрещява и на Сам. Той не казва нищо повече, но поне знам, че е наблизо.

Промушвам ръка между решетките на килията и натискам с длан плоската метална повърхност на ключалката. Затварям очи, съсредоточавам телекинезата си, за да усетя вътрешните механизми, но не чувствам нищо, освен някакви вибрации, от които главата ме заболява толкова по-силно, колкото повече се концентрирам.

Килията се контролира електронно. Не мога да я отворя с телекинеза.

Бягам с все сила обратно към сиропиталището, качулката ми отзад се издува от въздуха като балон, а с набирането на скоростта облаците и синьото небе над мен се сливат в ярка белота.

Нахлувам през двукрилата порта и се втурвам към спалните помещения. Аделина седи върху леглото ми, върху скута ѝ е сгъната бележката ми. В краката ѝ стои малък куфар. Когато ме вижда, тя скача и ме прегръща.

— Трябва да видиш това — казва тя и ми подава хартията.

Разгъвам я и виждам, че в крайна сметка това не е моята бележка, а фотокопие на снимка.

Отнема ми секунда, за да осъзная какво има на него, и когато това става, съм напълно обезсърчена. Някой е прогорил огромен и сложен символ върху склона на намиращата се наблизо планина. С грижливо очертаните линии и остри ъгли това е точно копие на белезите около глезена ми.

Листът пада от ръката ми и бавно полита към пода.

— Открили са го вчера и сега полицаите разпространяват копия на снимката, търсят информация — казва Аделина. — Трябва да тръгваме веднага.

— Да, разбира се. Но преди това искам да говоря с теб за Елла — казвам.

Аделина накланя глава.

— Какво за нея?

— Искam да дойде...

Още не съм довършила изречението, когато оглушителен трясък ме разлюлява и аз падам. Аделина също пада и удря рамото си в пода. Някъде в сиропиталището е станала експлозия. Няколко от момичетата се втурват в стаята, пиццейки, други минават покрай вратата, търсят да

се скрият някъде другаде. Чувам как сестра Дора крещи всички да се изтеглят към южното крило.

Двете с Аделина се изправяме на крака и тръгваме към коридора, когато се чува нова експлозия и внезапно усещам студен вятър. От писъците не мога да чуя какво говори Аделина, но проследявам погледа ѝ към покрива, където се вижда назъбена дупка с големината на автобус. Гледам, без да откъсвам очи, как висок мъж с дълъг шлифер и дълга червена коса върви към ръба на дупката. Сочи към мен.

[1] Фео (исп.) — грозен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

В стаята за разпити е топло и тъмно като в рог. Слагам глава на масата пред мен и се мъча да не заспя; но след като цяла нощ не съм мигнал, не успявам. Веднага усещам как видението придобива форма и чувам шепота. Усещам как се нося нагоре през мрака и изведнъж, сякаш изстрелян от оръдие, политам през призрачен тунел. Черното става синьо. Синьото преминава в зелено. Шепотът ме следва, все по-слаб, колкото по-навътре навлизам в тунела. Изведнъж спирам рязко и всичко потъва в мълчание. Появява се силен вятър заедно с ярка светлина и когато поглеждам надолу, осъзнавам, че стоя върху снежния връх на някаква планина.

Гледката е величествена, планините се разпростират на километри. Тъмнозелена долина и кристално синьо езеро са в нозете ми. Езерото ме тегли към себе си и започвам да се спускам, когато забелязвам, че около него проблясват светлини. Внезапно зрението ми се засилва, сякаш гледам с бинокъл, и виждам стотици тежковъоръжени могадорианци да стрелят по четири бягащи фигури.

Незабавно ме обзема гняв, цветовете се размазват, докато тичам надолу по планината. На няколко стотици метра от езерото небето над мен тътне зад черна стена от облаци. Светкавици раздират долината, ехтят гръмотевици. Стряскам се, когато наблизко удря мълния, и точно в този миг виждам как започва да се формира сияещото око и да се взира надолу между облаците.

— Шест! — провиквам се, но гръмотевицата ме заглушава.

Знам, че това е тя, но какво прави тук?

Облаците се разтварят и някой се спуска в долината. Зрението ми отново се засилва и виждам, че съм бил прав — ожесточена, Шест е застанала между настъпващата армия от могадорианци и две момиченца и двама по-възрастни мъже. Ръцете ѝ са вдигнати над главата и пада плътна завеса от дъжд.

— Шест! — провиквам се отново и две ръце ме сграбчват отзад.

Очите ми се отварят рязко и главата ми се свлича от масата. Светлините в стаята за разпити са включени и над мен е застанал висок мъж с кръгло лице. Облечен е с тъмен костюм, а на колана му е закачена значка. В ръцете си държи белия таблет.

— Успокой се, момче. Аз съм детектив Уил Мърфи от ФБР. Как сме днес?

— Никога не съм бил по-добре — отговарям, зашеметен от видението.

Кого защитаваше Шест?

— Хубаво — отговаря той.

Детективът сяда с молив и бележник пред себе си. Внимателно поставя таблета в лявата част на масата.

— И така... — започва той бавно и проточено. — Шест какво? От какво имаш шест броя?

— Моля?

— Крещеше цифрата шест в съня си. Няма ли да ми кажеш за какво става въпрос?

— Това е хендикапът ми на голф — отговарям.

Опитвам се да извикам в съзнанието си лицата на двете момичета, които стояха зад Шест в долината, но те са неясни.

Детектив Мърфи се подсмихва.

— Да де... Какво ще кажеш двамата да си поприказваме малко? Да започнем със свидетелството за раждане, което си представил в гимназията в Парадайс. Подправено е, Джон Смит. Всъщност не можем да открием нищо за теб, преди да дойдеш в Парадайс преди няколко месеца — казва той и присвива очи, сякаш очаква някакъв отговор. — Номерът на социалната ти осигуровка принадлежи на мъртвец от Флорида.

— Това въпрос ли беше?

Усмивката му преминава в самодоволно хилене.

— Защо не започнеш, като ми кажеш истинското си име.

— Джон Смит.

— Да, бе — казва той. — Къде е баща ти, Джон?

— Мъртъв е.

— Колко удобно!

— В действителност това е най-неудобното нещо, което някога ми се е случвало.

Детективът пише нещо в бележника.

— Откъде си родом?

— Планетата Лориен, на петстотин милиона километра оттук.

— Трябва да е било доста дълго пътуване, Джон Смит.

— Отне ни близо година. Следващия път ще си взема книга.

Той пуска молива върху масата, сключва пръсти зад главата си и се обляга назад. После отново се навежда напред и взема таблета.

— Искаш ли да ми кажеш какво е това?

— Надявах се вие да ми кажете. Намерихме го в гората.

Той го хваща за ръба и подсвирква.

— Намерил си това в гората? Къде по-точно?

— До едно дърво.

— Сега какво, ще ми се правиш на умник при всеки въпрос?

— Зависи, детектив. За тях ли работите?

Той връща таблета на масата.

— Да работя за кого?

— За морлоките — отвърщам с първото нещо, което се сецам от часовете по английска литература.

Детектив Мърфи се усмихва.

— Може и да се смеете, но те най-вероятно ще бъдат тук съвсем скоро — казвам.

— Морлоките ли?

— Да, господине.

— Като тези от „Машина на времето“?

— Точно тази. Тя е нещо като нашата Библия.

— И нека отгатна — ти и приятелят ти Самюъл Гууд сте от елоите?

— Всъщност сме от лориенците. Но за нашите цели днес и елоите стават.

Детективът бърка в джоба си и тръсва камата ми на масата.

Гледам вторачено десетсантиметровото й диамантено острие, сякаш не съм го виждал никога преди. Лесно бих могъл да убия този мъж — просто като преместя очи от камата към врата му, но първо трябва да освободя Сам.

— За какво служи това, Джон? Защо ти е такъв нож?

— Не знам за какво служат подобни ножове, господине. За дялкане?

Той взема бележника и молива.

— Защо не ми разкажеш какво се случи в Тенеси?

— Никога не съм бил там — отговарям. — Чувам, че било приятно местенце. Може би ще го посетя, когато изляза оттук, ще се запиша на един тур и ще разгледам забележителностите. Какво бихте ми препоръчали?

Той кима с глава, хвърля бележника върху масата и мята молива срещу мен. Отклонявам го, без дори да си помръдна пръста, и той подскача, когато го запращам срещу стената. Детективът обаче не забелязва нищо и изчезва през стоманената врата заедно с таблета и камата ми.

След малко ме връщат обратно в старата килия. Трябва да се измъкна оттук.

— Сам? — изкрещявам.

Охраната, която седи пред килията ми, скача от стола и замахва с палката към пръстите ми. Пускам решетките точно преди те да бъдат смазани.

— Млъквай! — заповядва той и насочва палката към мен.

— Какво си мислиш, че ме е страх от теб ли? — питам.

Струва ми се добра идея да го накарам да влезе в килията.

— Дреме ми, мъник такъв. Но ако продължаваш в същия дух, много скоро ще съжаляваш.

— Не може да ме удариш, хайде, пробвай. Аз съм прекалено бърз, а ти си прекалено дебел.

Пазачът се хили.

— Защо не си седнеш на леглото и не си затвориш устата, какво ще кажеш, а?

— Нали знаеш, че мога да те убия, когато си поискам? Без дори да си помръдна пръста.

— Така ли? — отговаря той и пристъпва напред, дъхът му воня на гранясало кафе. — Ами какво те спира?

— Пълната ми апатия и разбитото ми сърце — отвърщам. — Но в крайна сметка и двете ще отшумят и тогава просто ще стана и ще си тръгна.

— Нямам търпение, Худини^[1] — отговаря той.

Още малко и ще успея да го примамя да влезе в килията, а отключи ли вратата, двамата със Сам сме свободни като птички.

— Знаеш ли на кого приличаш? — питам го.

— Казвай — отговаря ми той.

Обръщам се с гръб и се навеждам напред.

— Дотук беше, боклук такъв — той посяга към контролния панел на стената и се затътря към вратата на килията, но оглушителен взрив разтърсва целия затвор.

Пазачът залита върху решетката, разбива челото си и се смъква на колене. Аз падам и инстинктивно се пъхам под леглото. Настъпва пълен хаос — крясъци и изстрели, дрънчене на метал и силни гърмежи. Включва се аларма и в коридора се задейства мигаща синя светлина.

Обръщам се по гръб, извивам ръце да хвана здраво веригата, свързваща китките ми. Като използвам краката си вместо лост, се изпъвам и разкъсвам на две веригата, която свързва ръцете и краката ми. Използвам телекинеза, за да отключа белезниците, и ги пускам на пода. Правя същото и с тези около глезените.

— Джон! — крещи Сам в коридора.

Изпълзвам до предната част на килията.

— Тук съм!

— Какво става?

— Тъкмо щях да те питам същото! — изкрещявам в отговор.

И другите затворници крещят през решетките на килиите си. Пазачът, който се сгромоляса пред килията ми, пъшка и се опитва да се изправи на крака. Кръв се стича от дълбока рана на главата му.

Земята се разтриса отново. По-силно и продължително от първия път. Отдясно по коридора с бясна скорост се носи мъгла от прах. За секунда оставам заслепен, но промушвам ръката си между решетките и изкрещявам на пазача:

— Пусни ме оттук!

— Ей, как си свали белезниците?

Виждам, че е дезориентиран, неуверено пристъпва ту на едната страна, ту на другата, не обръща никакво внимание на останалите пазачи, които бягат покрай него с извадено оръжие. Целият е покрит с прах.

Хиляди изстрели се чуват отдясно по коридора. Отговаря им рев на звяр.

— Джон! — пищи Сам с тон, който никога преди не съм чувал от него.

Погледите ни с пазача се срещат и аз се провиквам:

— Всички тук ще умрем, ако не ме пуснеш да изляза!

Той поглежда в посока на ревовете и върху лицето му се изписва ужас. Бавно се пресяга за пистолета си, но преди да хване дръжката му, оръжието се понася далече от него. Този номер ми е познат — виждал съм го във Флорида по време на една среднощна разходка. Напълно объркан, пазачът започва да се върти и накрая хуква да бяга.

Шест става видима пред вратата на килията ми, големият амулет все още виси на врата ѝ и щом поглеждам лицето ѝ, разбирам, че ми е ядосана. Освен това ми става ясно, че тя страшно много бърза да ме измъкне оттук.

— Какво става там, Шест? Сам добре ли е? Нищо не виждам — казвам.

Тя поглежда надолу по коридора и се съсредоточава върху нещо. И оттам комплект ключове се понасят по въздуха и падат точно в ръцете ѝ. Тя ги пъха в металния панел на стената. Вратата ми се отключва. Изтичвам навън от килията и най-после мога да огледам коридора. Той е много дълъг, оттук до изхода има най-малко четирийсет килии. Но изхода го няма, както и стената, на която би трябвало да се намира той, вместо това се облещвам срещу рогатата гигантска глава на пикен. В огромната му паст се виждат двама от пазачите, а от остриите му като бръснач зъби текат лиги, примесени с кръв.

— Сам! — изкрещявам, но той не ми отговаря.

Обръщам се към Шест:

— Сам е там вътре!

Тя изчезва пред очите ми и пет секунди по-късно виждам, че вратата на една от килиите се отваря. Сам се втурва към мен. Аз крещя:

— Добре, Шест! Давай да размажем това чудовище!

На сантиметри от носа ми се появява лицето на Шест.

— Няма да се бием с пикен. Не и тук.

— Шегуваш ли се? — питам я.

— Има по-важни неща, които трябва да направим, Джон — озъбва ми се тя. — Трябва незабавно да отидем в Испания.

— Сега?

— Сега!

Шест ме сграбчва за ръката и ме тегли след себе си, докато не развия пълна скорост. Сам е точно зад мен и с ключовете на Шест успяваме да минем през две двойки врати. Когато втората врата се отваря широко, се оказваме изправени пред седмина могадорианци с цилиндрични тръби, наподобяващи топове, и мечове. Инстинктивно посягам към камата си, но тя не е на мястото си. Шест ми подхвърля пистолета на пазача и ни спира зад себе си. Свежда глава и се концентрира. Водещият могадорианец се завърта, а мечът му разсича телата на двамата могадорианци зад него, превръщайки ги в пепел. Шест изритва могадорианеца в гърба и той се сгромолясва върху собствения си меч. Още преди той да умре, тя вече е станала невидима.

Със Сам се навеждаме и избягваме първия изстрел от тръбата, вторият опърля леко якичката на ризата ми. Стрелям, изпразвам пистолета, докато се плъзгам върху купчини прах. Убивам един могадорианец и вземам падналата му тръба. Стотици светлини изскачат в мига, в който пръстът ми намира спусъка, и зелен лъч минава през следващия могадорианец. Целя се в последните двама, но Шест вече се е появила зад тях, повдига ги до тавана с телекинеза. Тръшва ги пред мен, после пак ги запраща към тавана, за да ги стовари най-накрая отново върху пода. Дънките ми се покриват с праха им.

Шест отключва поредната врата и влизаме в огромна стая, в която горят десетина преградени кабинки. По тавана тлеят отворени дупки. Могадорианците стрелят по полицаите, а те отвръщат на огъня. Шест преборва най-близкия могадорианец, грабва му меч, отсича ръката му, после скача през една от горящите преградни стени. С тръбата взривявам клатушкащия се еднорък могадорианец в гърба и той се превръща в черна купчина прах.

Забелязвам детектив Мърфи, който лежи в безсъзнание на пода. Шест се носи през лабиринта от преградени кабинки и върти меча си толкова бързо, че очертанията му се губят. Навсякъде около нея могадорианците се превръщат в прах. Полицаите се изтеглят през врата в дъното вляво, докато Шест се върти в кръг и разсича обграждащите я могадорианци. Продължавам да стрелям и унищожавам всички в периметъра ми.

— Ето там! — Сам сочи към огромна дупка, която извежда до някакъв паркинг.

Без да се колебаем, скачаме навън през искри и дим. Преди обаче да изляза навън в студената утрин, забелязвам камата и таблета ми на бюрото в офиса. Протягам се и ги забърсвам, а секунди по-късно вече следвам Шест и Сам до една дълбока канавка, която ни осигурява добро прикритие.

— Няма да говорим за това точно сега — казва Шест, като маха енергично ръце покрай тялото си.

Преди километър и половина тя изхвърли меча. Аз набутах тръбата на могадорианеца под един храст.

— Все пак кажи ми, у теб ли е?

— Не сега, Джон.

— Но у теб...

Шест спира рязко.

— Джон! Искаш да разбереш къде е сандъкът ти?

— В багажника на колата ли е? — питам, като повдигам извинително веждата си.

— Не — отговаря тя. — Пробвай пак.

— Скрит в някой контейнер за боклук?

Шест вдига ръце над главата си и силен порив на вятъра ме блъсва. Аз политам във въздуха и се удрям в масивен дъб. Тя върви към мен с юмруци, спуснати отстрани на тялото ѝ.

— Как е тя?

— Коя? — питам.

— Приятелката ти, глупако! Е, струваше ли си? Струваше ли си да ме оставиш да се бия, заобиколена от могадорианци, заради твоя сандък, само за да видиш безценната си малка Сара? Струваше ли си да бъдеш арестуван заради това? Получи ли достатъчно целувки, които да компенсират факта, че физиономията ти отново е по всичките новини?

— Не — промърморвам. — Мисля, че Сара ни предаде.

— И аз мисля така — обажда се Сам.

— И ти! — Шест се завърта и клати пръст към Сам. — И ти се съгласи! Мислех те за по-умен, Сам. Ти, който си смятан за генийче, как така реши, че е страхотна идея да идете на единственото място в целия свят, което полицията със сигурност ще наблюдава?

— Никога не съм се наричал гений — казва Сам, вдига таблета, който бях изпуснал, и го избърсва от праха.

Шест продължава да крачи.

— Освен това, Шест, нямах друг избор. Говоря сериозно. Опитвах се упорито да накарам Джон да се върнем, да те потърсим и да ти помогнем.

— Така е — мърморя, вече изправен. — Не обвинявай Сам.

— И така, Джон, докато вие, двете влюбени птички, се прегръщяхте и целувахте, аз си скъсах задника, за да ти услужа. Щях да съм мъртва, ако Бърни Косар не се беше превърнал в гигантското животно слон-мечка, за да ми помогне. Сандъкът ти е в тях. И съм сигурна, че вече е настанен до моя в пещерата в Западна Вирджиния.

— В такъв случай аз отивам там — казвам.

— Не, отиваме в Испания. Още днес.

— Не, няма! — изкрещявам, като четкам ръкавите си. — Не и преди да си върна сандъка.

— Е, аз отивам в Испания — казва тя.

— Защо точно сега? — пита Сам.

Нашият джип вече се показва отпред.

— Току-що бях в интернет. Нещата там са много сериозни. Преди час някой е прогорил огромен символ върху склона на планината над Света Тереса и той изглежда точно както белезите около глезените ни. Някой се нуждае от нашата помощ и аз отивам.

Скачаме в колата и Шест я подкарва бавно надолу по пътя, а двамата със Сам се скриваме на пода пред задните седалки. Бърни Косар лае от мястото до шофьора, доволен, че ще пътува отпред.

Със Сам си прехвърляме лаптопа и двамата препрочитаме статията за село Света Тереса два-три пъти. Няма съмнение, че прогореният върху планината символ е лориенски.

— Ами ако е капан? — питам. — Точно сега сандъкът ми е по-важен.

Може да звучи егоистично, но преди да напусна континента, си искам моето наследство. Вероятността могадорианците да отворят сандъка ми е също толкова важна, колкото и случващото се в Испания.

— Трябва да знам как да стигна до пещерата — казвам.

— Джон! Слез на земята. Наистина ли няма да дойдеш с мен в Испания? — пита Шест. — И след като изчете всичко това, ще ни

оставиш да отидем сами със Сам?

— Хора, чуйте това. Пак от Света Тереса, казват, че някаква жена най-неочаквано била излекувана от нелечимо дегенеративно заболяване. Това село точно в момента е епицентър на засилена активност. Ловя се на бас, че всички гардове са тръгнали натам — казва Сам.

— Ако това е така — започвам аз, — тогава аз определено няма да замина. Първо трябва да си прибера сандъка.

— Това е лудост — казва Шест.

Пресягам се над седалката до шофьора и отварям жабката. Пръстите ми напипват камъка, който търся, вземам го и го пускам в скута на Шест, преди отново да се скрия отзад на пода.

Тя вдига бледожълтия камък над волана, върти го под слънчевата светлина и се смее:

— Взел си кситариса?

— Реших, че може да ни потрябва — отговарям.

— Тези не траят дълго, нали не си забравил? — казва тя.

— Колко дълго?

— Час, може би малко повече.

Новината е обезсърчителна, но въпреки това може да ми даде предимството, от което се нуждая.

— Моля ти се, би ли го заредила?

Щом Шест допира кситариса до слепоочието си, вече знам, че тя е съгласна да тръгна да търся сандъците, докато пътува за Испания.

[1] Хари Худини (1874–1926) — американски илюзионист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Правя го, без дори да се замисля. Още в мига, в който мъжът сочи към мен от дупката на покрива, пращам срещу него две метални рамки за легло. Втората е пряко попадение. Той пада напред право в спалните помещения и се свива върху каменния под. И за мое удивление се превръща в купчина пръст или пепел.

— Бягай! — пищи Аделина.

Нахълтваме в коридора, блъскаме се срещу тълпата момичета и сестри, отправени се към безопасното южно крило. Хващам Аделина за ръка и я повеждам към нефа и централната пътека.

— Къде отиваме? — крещи Аделина.

— Няма да тръгнем без сандъка!

Още една експлозия разтърсва основите на сиропиталището и аз удрям бедрото си в една от пейките.

— Веднага се връщам — прошепвам, пускам ръката ѝ и политам към нишата.

Шест ни съобщава, че се намираме близо до Вашингтон, окръг Колумбия, и това е разбираемо. Смятан съм за въоръжен и опасен терорист, така че е напълно нормално да са ме закарали в столицата за разпит.

— След по-малко от час има полет от международното летище „Дълес“ — казва тя, въртейки волана. — Качвам се на този самолет. Сам, с мен ли идваш, или отиваш с Джон?

Сам подпира чело на задната седалка и затваря очи.

— Сам? — пита Шест.

— Мисля, мисля — отговаря ѝ той.

След минута вдига глава и ме поглежда право в очите:

— Отивам с Джон.

Безмълвно мърдам устни: Благодаря.

— Тъй или иначе, за мен ще е по-лесно да стигна дотам сама — казва Шест, но се усеща, че е засегната.

— Ще се биеш заедно с по-опитни гардове — успокоявам я аз. — А и сигурно ще са нужни двама, за да измъкнем сандъците оттам.

Бърни Косар излайва от предната седалка.

— Да, приятелю — казвам. — И ти си част от този екип.

Сандъка го няма. Изпадам в паника и плуввам цялата в пот. Още малко и ще повърна. Дали през цялото време могадорианците са знаели, че той е тук горе? Защо не ме впримчиха тук, когато имаха възможност? Понасям се обратно и стъпвам на пода на нефа.

— Изчезнал е, Аделина — прошепвам.

— Сандъкът ли?

— Няма го.

Прегръщам я и заравам лице на рамото ѝ. Тя издърпва нещо над главата си. Това е бледосин, почти прозрачен амулет, окачен на бежова връв. Тя внимателно го плъзва по косата ми и го пуска около врата ми. Върху кожата ми той е и студен, и топъл, ѝ сияе ярко. Дъхът ми спира.

— Какво е това? — питам я и покривам сиянието с ръце.

— Лоралит, най-могъщият скъпоценен камък на Лориен, който се намира единствено в ядрото ѝ — прошепва тя. — Криех го през цялото време. Твой е и няма смисъл да го крием повече. Със или без амулета, те знаят коя си. Никога няма да си простя, че не те тренирах както трябва. Никога. Съжалявам, Марина.

— Няма нищо — успокоявам я и усещам как в очите ми напират сълзи.

През всичките тези години това беше единственото нещо, което исках от нея. Разбиране. Другарство. Усещане за споделени тайни.

Приближаваме летището и страхът от раздялата се стоварва отгоре ни. Сам се опитва да се разсее, като чете страниците, които Шест взе от кабинета на баща му.

— Иска ми се да мога да ги разгърна в справочния отдел на някоя библиотека.

— След Западна Вирджиния — казвам. — Обещавам.

Шест ни инструктира внимателно как да открием картата, която ще ни отведе до пещерата. Останалата част от пътуването прекарваме в мълчание. Влизаме в паркинг на „Макдоналдс“ на километър и половина от „Дълес“.

— Трябва да знаете три неща, момчета.

Въздъхвам.

— Защо имам усещането, че никое от тези неща няма да е хубаво?

Тя не ми обръща внимание и пише нещо върху гърба на касова бележка.

— Първо, това е адресът, на който ще бъда точно след две седмици в пет следобед. Да се срещнем там. Ако ме няма, ако поради някаква причина вас ви няма, тогава се връщаме след седмица и правим същото. Ако някой от нас не успее след втората седмица, тогава според мен трябва да приемем, че той няма да дойде.

Тя подава бележката на Сам, той я прочита и я пъха в джоба на дънките си.

— След две седмици, в пет часа следобед — казвам. — Ясно. А какво е второто нещо?

— Бърни Косар не може да влезе в пещерата с вас.

— Защо?

— Защото това ще го убие. Не ми е съвсем ясно как, но могадорианците контролират зверовете си, като пускат някакъв газ из цялата пещера който влияе само върху животни. Ако някое от тях напусне определеното му място, умира. Когато накрая се измъкнах оттам, точно пред входа на пещерата имаше една камара трупове на умрели животни. Животни, които бяха стигнали твърде близо до свободата.

— Гадна работа — казва Сам.

— И какво е последното?

— Пещерата им е оборудвана с всякакви проследяващи устройства, за каквито може да се сетите. Камери, детектори за движение, уреди за мерене на телесната температура, инфрачервени лъчи. Всичко. Кситарисът ще ви помогне да минете през всичко това,

но когато му се изчерпи енергията, внимавайте, защото те ще ви открият.

— Къде отиваме? — питам Аделина.

Сега, когато сандъка го няма, се чувствам без посока. Дори с амулета около врата.

— Отиваме в камбанарията, а ти ще използваш телекинезата си, за да ни смъкнеш в двора. После хукваме да бягаме.

Хващам я за ръка и се втурваме, когато отзад в нефа внезапно изфучава огнено кълбо. Огънят обгръща задните пейки и буйно се извива нагоре към високия таван. Нефът сега е по-светъл, отколкото по време на неделната литургия. Мъж с шлифер и дълга руса коса крачи уверено откъм северния коридор — нашия път към свободата. Всички мускули в тялото ми се отпускат едновременно, всеки сантиметър от кожата ми настръхва.

Той стои и ни наблюдава, пламъците поглъщат още няколко редици с пейки и върху лицето му се изписва ехидна усмивка. С крайчеца на окото си виждам Аделина да пъха ръка под дрехата си. Изважда нещо оттам, но не мога да разбера какво. Застанала е зад мен, погледът ѝ е насочен към задната част на нефа. Тогава, все така внимателно, тя се протяга и ме блъска зад себе си.

— Не мога да компенсирам изгубеното време, нито грешките, които допуснах — казва тя. — Но със сигурност ще се опитам. Не се оставяй да те заловят.

В този миг могодорианецът се приближава, готов за атака, точно на централната пътека. Много по-огромен е, отколкото изглеждаше от разстояние, вдига дълъг меч, който свети с флуоресциращ зелен цвят.

— Махай се колкото е възможно по-далече оттук — казва Аделина, без да се обръща. — Бъди храбра, Марина.

Шест пуска кситариса в поставката за чаша на таблото и се измъква от джипа.

— Закъснявам — казва тя и затваря вратата.

Ние със Сам слизаме от колата, след като внимателно сме проучили паркинга, колите и хората, които се мотаят наоколо.

Заобикалям предната част на автомобила и наблюдавам как Шест прегръща Сам.

— Сритай някой и друг задник там — казва ѝ той.

Те се отделят един от друг и тя му казва:

— Сам, благодаря ти, че ни помагаш дори когато не трябва. Благодаря ти, че си толкова невероятен.

— Ти си невероятна — прошепва той. — Благодаря ти, че ме допусна да остана с вас.

За моя изненада и за изненада на Сам Шест пристъпва напред и го целува по бузата. Двамата се усмихват един на друг и когато Сам ме вижда през рамото ѝ, се изчервява, отваря вратата откъм шофьорското място и се качва. Не искам тя да тръгва. Колкото и да е болезнено да го приема, знам, че може никога вече да не я видя. Тя ме поглежда с особена нежност, каквато май никога преди не съм виждал у нея.

— Джон, харесвам те. През последните няколко седмици се самонавивам, че изобщо не те харесвам, най-вече заради Сара и заради това, че понякога се държиш като пълен идиот, но те харесвам. Наистина те харесвам.

Думите ѝ ме шашват. Колебая се, после казвам:

— И аз те харесвам.

— Все още ли обичаш Сара? — пита тя.

Кимам. Тя заслужава да знае истината.

— Обичам я, но всичко е много объркващо. Възможно е тя да ме е предала, възможно е да не иска да ме вижда повече, защото ѝ казах, че те смятам за красива. Но Анри ми е казвал, че лориенците се влюбват веднъж в живота. Така че аз винаги ще обичам Сара.

Шест клати отрицателно глава.

— Не ми се сърди за това, което ще ти кажа. Но Катарина никога не ми е споменавала подобно нещо. Всъщност тя ми разказваше за многобройните си увлечения, които е имала на Лориен през годините. Убедена съм, че Анри е бил благороден човек, и няма никакво съмнение, че те е обичал посвоему. Но ми се струва, че е бил романтик и е искал да вървиш по стъпките му. Ако той е имал една-единствена любов, искал е и ти да бъдеш като него.

Мълча, премислям теорията ѝ и избутвам Анри някъде назад в мислите си. Тя разбира, че се боря вътрешно с думите ѝ.

— Това, което искам да кажа, е, че когато един лориенец се влюби, в повечето случаи това е за цял живот. Очевидно така е било за Анри. Но невинаги е така.

При последното изречение двамата с Шест се приближаваме един към друг. Целувката, която ни убягна в края на разходката ни във Флорида, сега ни свързва със страст, каквата смятах, че пазя единствено и само за Сара. Не искам тази целувка да свършва, но Сам пали двигателя и ние се разделяме.

— Сам също те харесва, нали знаеш — казвам.

— И аз го харесвам.

Надигам глава:

— Но ти току-що каза, че харесваш мен.

Тя ме бутва по рамото:

— Ти харесваш мен и Сара. Аз харесвам теб и Сам. Приеми го.

Тя става невидима, но усещам, че още стои пред мен.

— Моля те, Шест, внимавай. Ще ми се да можехме да останем заедно.

Гласът ѝ долита от въздуха.

— Аз също, Джон, но някой в Испания се нуждае от помощ. Не усещаш ли?

Знам, че нея вече я няма, когато казвам:

— Да, усещам.

Опитвам се да се движа, но съм прикована към земята. Забелязвам, че в ръката на Аделина нещо проблясва, и си давам сметка, че това, което тя извади преди малко от дрехата си, е кухненски нож. Тя се втурва срещу могадорианеца, а аз хуквам покрай една пейка в обратната посока. С прецизност, която никога преди не съм забелязвала в нея, тя пада на земята точно когато могадорианецът скача и замахва с меч към гърлото ѝ. Той не я улучва и когато тя се изправя отново, забива острието на ножа директно в дясното му бедро. Бликва тъмна кръв, но това въобще не забавя могадорианеца — той се обръща и замахва надолу с меч. Аделина се претъркулва напред и аз наблюдавам с истинско възхищение как прекарва ножа през другия крак на могадорианеца, докато, водена от инерцията, се изправя на крака. Как мога да оставя Аделина да се бие сама? Спирам се, свивам

ръце в юмрук, но преди да успее да направя каквото и да било, той хваща Аделина за гърлото с лявата си ръка и я вдига във въздуха. С дясната ръка промушва меча през сърцето ѝ.

— Не! — провиквам се, скачам върху пейката и бягам по нея стремително в посока към тях.

Очите на Аделина се затварят, с последния си дъх тя вдига ръка и острието на ножа изписва дъга във въздуха пред нея. Пада от ръката ѝ и издрънчава върху пода. За секунда си мисля, че не е улучила, но греша. Разрезът е толкова чист, че минават цели две секунди, преди да започне да блика тъмна кръв. Могадорианецът изпуска Аделина и пада на колене, с две ръце притиска шията си, за да спре кръвенето, но кръвта просто се сипе като водопад през пръстите му. Тръгвам към него и вдишвам дълбоко. Вдигам ръка и поемам ножа на Аделина от пода. Оставям го да се рее за кратко и точно когато очите му се облещват от гледката на носещия се във въздуха нож, го забивам в гърдите му. Той се разпада пред очите ми, тялото му се превръща в прах и се посипва по пода.

Падам на колене и вземам безжизненото тяло на Аделина в ръцете си, подпирам главата ѝ и я придърпвам към себе си. Бузите ни се докосват и аз се разридавам. Нея вече я няма и въпреки неотдавна развитите си завети знам, че няма нищо, което мога да направя, за да я върна. Нуждая се от помощ.

ГЛАВА 27

Отляво чувам ръмжене, вдигам глава и виждам още един мъж с шлифер и с дълга кафява коса. Скачам на крака, когато могадорианецът вдига ръка. От нея проблясва светлина, която ме удря силно в лявото рамо и аз политам назад. Моментално ме пронизва заслепяваща болка. Минава през ръката ми, нажежена до бяло, и пронизва костта ми, сякаш е ударена от ток. Лявата ми ръка е безжизнена, протягам другата и докосвам прясната дълбока рана върху рамото си. Вдигам глава и поглеждам безпомощно могадорианеца.

Заклинанието, сецям се. По време на пътуванията ни Аделина ми беше разказвала, че не е възможно да бъде убита, освен по заповед, дадена от старейшините. Тази рана би могла да е смъртоносна. Поглеждам глезена си да проверя дали вече нямам шест белега вместо трите, с които живеях през последните няколко месеца, но нищо не се е променило. Тогава как може да бъде убита? Как е възможно да бъде ранена толкова тежко... освен ако заклинанието е престанало да действа.

Погледите ни се срещат и могадорианецът изригва в купчина пепел. За миг ми минава налудничавата мисъл, че моите мисли са го убили, но тогава забелязвам, че точно зад него е застанал могадорианецът от кафенето. Онзи с книгата, онзи, от когото бягам. Не разбирам. Дали егоизмът им е толкова силен, че се избиват помежду си, надпреварвайки се кой от тях да ме довърши?

— Марина — казва той.

— Аз, аз мога да те убия — отговарям с треперещ и печален глас.

Кръвта продължава да тече от рамото ми и се спуска надолу по ръката. Поглеждам към тялото на Аделина и се разридавам.

— Не съм този, за когото ме мислиш — казва той и тръгва към мен с протегнатата ръка.

После продължава:

— Времето ни е прекалено кратко. Аз съм един от вас и съм тук, за да ти помогна.

Хващам ръката му. Имам ли друг избор? Той ме изтегля нагоре и ме измъква от нефа, преди да са пристигнали още могадорианци. Води ме по северния коридор към втория етаж, насочвайки се към кулата на камбанарията. Рамото ми се разкъсва от болка при всяка стъпка.

— Кой си ти? — питам.

В главата ми се въртят безброй най-разнообразни въпроси. Ако той е един от нас, защо му трябваше толкова дълго време, за да ми каже? Защо ще ме измъчва, като ме оставя толкова дълго да си мисля, че е един от тях? Мога ли изобщо да му се доверя?

— Шшшт — прошепва мъжът. — Не говори.

Миришещият на мухъл коридор е притихнал, но когато започва да се стеснява, чувам множество тежки стъпки на етаж под нас. Най-после стигаме до дъбовата врата. Тя се откρηва съвсем лекичко и оттам се подава момичешка глава. Кестенява коса, любопитни кафяви очи, нежни черти. На години е по-голяма, но няма грешка, това е тя.

— Елла? — питам.

Изглежда на единайсет години, може би на дванайсет. Лицето ѝ, което светва, когато ме вижда, сега е по-слабо. Елла отваря широко вратата, за да можем да влезем.

— Здравей, Марина — казва тя с непознат глас.

Мъжът ме дърпа навътре и затваря вратата. Вклинява дебела дъска между вратата и долното стъпало и тримата хукваме нагоре по виешите се каменни стъпала. Когато стигаме камбанарията, отново поглеждам към Елла. Не откъсвам очи от нея, учудена и объркана, без да усещам стичащата се по ръката ми кръв, която капе от пръстите ми.

— Марина, казвам се Крейтън — проговаря мъжът. — Искрено съжалявам за твоя сепан. Искан ми се да бях дошъл по-рано.

— Аделина е мъртва? — пита внезапно порасналата Елла.

— Не разбирам — казвам и не свалям поглед от нея.

— Ще ти обясним всичко, обещавам ти. Нямаме много време. Губиш доста кръв — казва Крейтън. — Ти можеш да лекуваш хора, нали? Можеш ли да изцелиш себе си?

С цялото това объркване и бягане изобщо не съм се сетила да се лекувам сама, но когато слагам дланта на дясната си ръка върху зеещата рана, се опитвам да го направя. Познатите ледени тръпки пълзят по тялото ми и раната се затваря, а изтръпналата ми ръка се освобождава от сковаността си. След трийсет секунди съм като нова.

— Моля те да бъдеш по-внимателна с това — казва Крейтън. — То е много по-важно, отколкото можеш да си представиш.

Поглеждам накъдето ми сочи.

— Сандъкът ми!

Наблизо се чува експлозия. Кулата се разклаща и от тавана и стените се изсипват камъни и прах. Падат още камъни, когато нов взрив ме събаря. Използвам телекинезата, спирам падането на камъните и ги запокитвам през прозореца.

— Търсят ни и съвсем скоро ще се сетят къде сме — казва той.

Поглежда към Елла, после към мен.

— Тя е една от вас. От лориенските гардове.

— Но тя не е достатъчно голяма — казвам и клатя глава, не мога да свикна, че познатата ми по-млада нейна самоличност е заменена с по-стара. — Не разбирам.

— Знаеш ли какво е етернус?

Клатя отрицателно глава.

— Покажи й, Елла.

Застанала пред мен, Елла започва да се променя. Ръцете й се скъсяват, раменете й стават по-тесни, губи двацет сантиметра от височината си, теглото й значително намалява. Най ме шокира свиването на лицето й и след малко тя изглежда като малкото момиченце, в което се влюбих.

— Тя е етернус — обяснява Крейтън. — Надарена е със способността да прескача от една възраст в друга.

— Аз... аз не знаех, че това е възможно — запелтечвам.

— Елла е на единайсет години — казва той. — Тя дойде с мен на втория кораб от Лориен, който тръгна след вашия. Беше още бебе, едва на няколко часа. Лоридас, последният останал старейшина, се жертва, за да може Елла да поеме ролята му и да развие неговото могъщество.

Докато гледам към Крейтън, Елла пъха ръка в моята, както е правила толкова много пъти преди; сега обаче усещането е друго. Поглеждам я и виждам, че се е върнала към по-високата си, по-възрастната самоличност. Усетила смущението ми, Елла се смаява отново, четирите години бързо се стопяват и тя пак е на седем години.

— Тя е десетото дете — обяснява той. — Десетият старейшина. Пуснахме мълга за миналото й, за това как родителите й са загинали в

автомобилна катастрофа, и я изпратихме тук да живее с теб, да бди над теб и да бъде моите очи и уши.

— Съжалявам, че не можех да ти кажа истината, Марина — промълвява тя с нежното си гласче. — Но аз съм най-добрият пазител на тайни в целия свят, точно както ти ми каза.

— Убедена съм, че е така — отговарям.

— Просто изчаквах Аделина да ти даде сандъка — усмихва се тя.

— Знаеш ли кой беше десетият старейшина? — пита Крейтън. — Като променяше възрастта си, Лоридас успя да живее много дълго, дори след като останалите старейшини бяха склопили очи. Всеки път, щом остарееше, той отново ставаше млад и приемаше онази жизненост, която върви ръка за ръка с младостта.

— Ти сепанът на Елла ли си?

— Нещо като негов заместител. Тя току-що се беше родила и към нея все още нямаше зачислен сепан.

— Мислех, че си могадорианец — казвам.

— Знам, но това е така само защото ти не можеш да разгадаеш знаците. Сутринта, когато разговарях с Ектор, исках да ти покажа, че съм приятел.

— Но защо просто не дойде при мен и не ме взе със себе си още щом пристигна? Защо трябваше да изпращаш Елла?

— Опитвах се първо да се свържа с Аделина, но тя ме изгони веднага щом разбра кой съм, а на нас ни беше необходимо да получиш сандъка си. Не можех да те измъкна без него — обяснява той. — Така че изпратих Елла и тя започна да го търси много преди ти да я помолиш. Известно време могадорианците знаеха само в общи линии местоположението ти и аз правех всичко възможно да ги отклонявам от следите ти. Убих някои, е, убих повечето, но също така в различни селища на стотици километри оттук пусках разни истории за деца, които вършат удивителни неща. Например за момче, вдигнало кола над главата си, и за момиче, което може да върви по езеро. Всичко това имаше резултат, докато най-накрая те не откриха, че се намиращ в „Света Тереса“. Но не знаеха точно кое от момичетата си ти. Тогава Елла намери сандъка, а ти го отвори. В този момент се появих аз, за да разговарям насаме с теб. А щом отвори сандъка, той доведе могадорианците директно тук.

— Само защото съм го отворила?

— Да. Давай, отвори го сега.

Пускам ръката на Елла и хващам катинара. Прилошава ми от мисълта, че сега, когато Аделина е мъртва, мога да го отворя сама. Махам катинара и вдигам капака. Малкият кристал продължава да сияе в бледосиньо.

— Не го пипай — казва Крейтън. — Сиянието му означава, че някъде си даден макрокосмос се намира в орбита. Ако го докоснеш сега, това ще им каже къде точно се намираш. Не знам чий макрокосмос е работещ в момента, но съм повече от сигурен, че могадорианците са откраднали нечий.

Той млъква. Нямам никаква представа за какво говори.

— Макрокосмос? — питам.

Той клати глава, обезсърчен.

— Няма време да обяснявам всичко — казва. — Заклучи го.

Отваря уста да каже още нещо, но е прекъснат от силни удари по вратата в дъното на стълбите. Чуваме приглушен говор на чужд език.

— Трябва да тръгваме — казва Крейтън.

Стрелва се към задната част на стаята и грабва оттам огромен черен куфар. Отваря го и пред нас се разкриват десет различни видове оръжие, шепи гранати, няколко ками. Той отмята рамене и шлиферът му пада на пода, остава по кожена жилетка, към която бърза да прикрепи цялото си въоръжение, след това отново навлича шлифера си.

Могадорианците блъскат по вратата с нещо тежко и чуваме стъпки по стълбището. Крейтън вади пистолет и пъха пълнител.

— Онзи горящ символ в планината — започвам, — ти ли беше?

Той кимва.

— Страхувам се, че чаках прекалено дълго, а когато ти отвори сандъка, стана невъзможно да се измъкнем изпод погледите им. Така че направих възможно най-големия сигнален огън. И сега трябва да се надяваме, че останалите са го видели и са тръгнали към нас. В противен случай... — Той замлъква. — Ами в противен случай няма други варианти. Сега трябва да стигнем до езерото. То е единственият ни шанс.

Нямам представа за какво езеро говори, нито защо иска да отиде там, но цялото ми тяло трепери. Просто искам да се махна.

Стъпките се приближават. Елла ме хваща за ръка, отново е единайсетгодишна. Крейтън дърпа предпазителя на пистолета и чувам как патронът застава на мястото си. Насочва оръжието към входа на камбанарията.

— Имаш много добър приятел в града — казва той.

— Ектор ли? — питам, внезапно разбрала защо двамата разговаряха в кафенето тази сутрин.

Крейтън не дрънкаше лъжи, а казваше истината.

— Да, и нека се надяваме, че ще удържи на обещанието си.

— О, да, Ектор ще го направи — казвам, убедена, че това е така, независимо какво го е помолил Крейтън. — Пише го в името му.

— Хващай сандъка — казва Крейтън.

Навеждам се и вземам сандъка с лявата си ръка точно когато чуваме стъпките да стигат до последната извивка на стълбището.

— Вие двете стойте близо до мен — казва Крейтън, а погледът му се мести от Елла към мен. — Тя може да си променя възрастта по рождение, но е съвсем млада и все още не е развила нито един завет. Нека стои близо до теб. И не изпускай сандъка.

— Не се тревожи, Марина. Аз съм бърза и ловка — усмихва се тя.

— Готови ли сте вече?

— Готови сме — отговаря Елла и стиска още по-силно ръката ми.

— Всички те носят бронезилетки, които могат да спрат почти всеки куршум тук на Земята — казва Крейтън. — Аз обаче съм накуснал куршумите си в лорицид и не съществува щит, който да може да ги спре. Ще помета всеки един от тях.

Очите му се присвиват.

— Стискайте палци Ектор да ни чака пред портите.

— Ще бъде там — казвам.

И Крейтън натиска спусъка и не го пуска, докато не изстрелва всички патрони.

ГЛАВА 28

Държим прозорците спуснати, не говорим много, изнервени от предстоящата задача. Сам стиска здраво волана, докато магистралата се вие из Вирджиния.

— Мислиш ли, че Шест ще успее? — пита Сам.

— Сигурен съм, че ще успее, но кой знае какво ще намери.

— Страхотна целувка!

Отварям уста, после се отказвам. Минута по-късно проговарям:

— Тя харесва и теб, знаеш много добре.

— Да, като приятел.

— Всъщност, Сам, тя те харесва и иначе.

Сам се изчервява.

— Да, бе. Показа го, като си напъха езика в устата ти.

— Тя целуна и теб, пич, видях — плясвам го по гърдите с опакото на ръката и разбирам, че той си повтаря наум целувката.

— След като я целунах, я попитах дали знае, че и ти я харесваш, и...

Рязко настъпваме двойната жълта линия на пътя.

— Какво си направил?

— Успокой се, пич, не ни убивай.

Сам плавно ни връща в нашата страна на пътя.

— Тя каза, че харесва и теб.

Лицето на Сам придобива дяволито изражение.

— Доста интересно. Трудно ми е да го повярвам — казва накрая той.

— За бога, Сам. Защо ще те лъжа?

— Не, не мога да повярвам, че всичко това се случва в действителност. Че ти си действителен, че Шест е действителна, че онази враждебна раса от извънземни се е разпръснала из цялата планета, а по всичко личи, че никой не знае за това. Искам да кажа, те са издълбали огромна дупка в планина по средата на щата. Как така никой не я е открил? Какво са направили с всичките камъни и пръст,

които са изкопали? Дори в такива слабо населени части, каквито има в Западна Вирджиния, все някой по някое време ще трябва да се е натъкнал на тази пещера. Туристи или ловци. Пилоти на малки самолети. А какво ще кажеш за сателитните снимки? А кой знае още колко други базови лагери или предни постове, или както там искаш ги наричай, имат на Земята. Просто не проумявам как така се придвижват толкова свободно навсякъде.

— Съгласен съм с теб — отговарям. — И аз не знам как, но нещо ми подсказва, че не знаем и половината от всичко. Спомняш ли си първата теория на конспирацията, която ми разказа?

— Не — казва Сам.

— Говорехме си за това как цял един град в Монтана е бил похитен и ти тогава ми каза, че правителството е позволило отвличанията в замяна на технологии. Сещаш ли се сега?

— Смътно. Аха.

— Ами сега всичко придобива смисъл. Може би технологиите да нямат нищо общо с това и навярно правителството не разрешава отвличанията. Но според мен трябва да има някакво споразумение. Защото ти си прав, няма начин да се движат незабелязано. Те са прекалено, ама прекалено много.

Сам не отговаря. Поглеждам го и виждам, че се усмихва.

— Сам? — казвам.

— Мислех си къде ли щях да съм точно в този момент, ако не бяхте пристигнали. Навярно сам в мазето да събирам още теории на конспирацията и да се чудя дали баща ми е още жив. Така беше през годините. Но страхотното в случая е, че сега наистина вярвам, че той е жив. Трябва да е някъде, Джон. Знам го. И го знам благодарение на вас, приятели.

— И аз се надявам да е жив — отговарям. — Страхотно е, че Анри пристигна в Охайо, за да се опита да го открие, и двамата с теб се сприятелихме почти веднага. Това е нещо като съдба.

Сам се усмихва:

— Или космическо подреждане на планетите.

— Кретен! — казвам.

След кратка пауза Сам пита:

— Ей, Джон? Нали си сигурен, че скелетът в кладенеца не беше на баща ми?

— Категорично, пич. Беше на лориенец, при това огромен. По-голям от който и да е представител на човешката раса.

— Какво предполагаш? Кой е той?

— Не знам всъщност. Просто се надявам да не е бил от важните.

Минават четири часа и най-накрая, виждаме знак, сочещ пътя към Анстед, на девет и половина километра пред нас. Смълчаваме се. Сам завива и кара по опасен път с две платна, който се вие нагоре из планината, докато най-после пресичае границата на града. Караме през него и завиваме наляво на единствения градски светофар.

— „Ястребово гнездо“, нали така?

— Аха, два-три километра надолу по пътя — отговаря Сам, а там ще открием картата, която Шест е начертала преди три години.

Картата е точно там, където Шест ни каза, скрита в щатския парк „Ястребово гнездо“, с изглед към реката Ню Ривър. Точно след четирийсет и седем стъпки надолу по Циганската пътека Сам, Бърни и аз стигаме до дърво, върху което отстрани надълбоко е издълбан знакът Е6. Там излизаме от пътеката, вървим трийсет стъпки покрай дървото вдясно. Следва рязък ляв завой и после на сто и шейсет метра виждаме дърво, което се извисява над останалите. В малка дупка в основата на усукания му дънер, пъхната в черна пластмасова кутия, откриваме невредима картата, която води до пещерата.

Връщаме се обратно в джипа и караме още дваисет и четири километра, накрая спираме на един кален и изоставен път.

Това е възможно най-близкият път до пещерата, на осем километра северно от нея. Сам изважда от джоба си адреса, който Шест ни даде, и го слага в жабката.

— Като се замисля обаче — той изважда листчето и го пъха обратно в джоба си, — и тук е на сигурно място.

Пускам кситариса и малко тиксо в раницата на Шест, която тя ни остави, и Сам я премества на раменете си. Подхвърлям камата в ръка и после я набутвам в задния си джоб.

Слизаме от колата и заключваме вратите, Бърни Косар обикаля около краката ми. Остават още няколко часа дневна светлина, което не е много. Дори с помощта на ръцете ми не мога да си представя да открием пещерата без светлината на слънцето.

Сам държи картата в ръце. От дясната ѝ страна Шест е нарисувала дебело Х. Лъкатушеща пътека, дълга осем километра, свързва Х с мястото, на което се намираме в момента, а то е отбелязано вляво на картата. По пътя ще заобиколим речно корито, като минаваме покрай различни ориентири, описани с физическите им характеристики. Те са маркирани внимателно, за да не се отклоняваме от правилната посока. Камъкът на костенурката, Въдицата на рибаря, Кръглото плато, Тронът на краля, Целувката на любимия, Панорамен изглед.

Двамата със Сам вдигаме едновременно глави и на петстотин метра от нас виждаме скалата, която странно наподобява черупка на костенурка. Бърни Косар излайва.

— Мисля, че вече знаем в коя посока да тръгнем — казва Сам.

Поемаме по пътя, следвайки картата. Няма следи, нищо, което да загатва, че тези планини изобщо някога са били посещавани от същества от друг свят, нито дори от същества от този свят. Когато стигаме Камъка на костенурката, Сам забелязва паднало дърво, надвесено встрани над канарата под ъгъл от четирийсет и пет градуса, което прилича на рибарска въдица, търпеливо чакаща някой да клъвне. Продължаваме да се движим по пътеката, а слънцето бавно се спуска на запад в небето.

Всяка стъпка е и поредният ни шанс да се обърнем и да си тръгнем. Ала никой от нас не го прави.

— Ти си страхотен приятел, Сам Гууд — казвам му.

— И ти не си толкова лош — отговаря той. После добавя: — Не мога да спра треперенето на ръцете си.

Веднага след като минаваме покрай Трона на краля — щръкнала тънка скала, която прилича на стол с висока облегалка, забелязвам две високи дървета, леко приведени едно към друго, а клоните им сякаш са ръце, сплетени в прегръдка. Усмивам се и за момент забравям колко много съм уплашен.

— Остава ни още един ориентир — отбелязва Сам и ме връща в лапите на реалността.

След пет минути стигаме до Панорамния изглед. Като цяло изкачването ни отнема час и десет минути, сенките се удължават и разтягат, щом и последните светлини на здрача постепенно изчезват. Без предупреждение край мен се надига силно ръмжене. Поглеждам

надолу. Бърни Косар е оголил зъби, козината му по гръбнака се е наежила, очите му са насочени към пещерата. Той започва да отстъпва назад.

— Спокойно, Бърни Косар — казвам и го галя по гърба.

Двамата със Сам се смъкваме на земята, лягаме по корем и гледаме към почти неразличимия вход на пещерата отсреща над долината. Входът е много по-голям, отколкото си го представях, навярно шест метра широк и също толкова висок, и е скрит по-добре, отколкото очаквах. Покрит е с нещо — навярно мрежа или брезент, и се слива с околността. Трябва да знаеш, че е там, за да го видиш.

— Идеално местоположение — прошепва Сам.

— Абсолютно.

Безпокойството ми бързо прераства в пълен ужас. Колкото и тайнствена да е пещерата, знам със сигурност едно — в нея ще е пълно с неща, които биха могли да ни убият, било то оръжия, зверове или капани. През следващите двайсет минути може да загина, Сам също.

— Всъщност чия беше идеята? — питам.

Сам изсумтява:

— Твоя.

— Е, понякога ми хрумват и тъпи идеи.

— Това е така, но някак си трябва да приберем сандъка ти.

— В него има толкова много неща, които все още не знам как да използвам... но може би те знаят — казвам.

Изведнъж нещо привлича погледа ми.

— Погледни земята пред входа — казвам и соча към някакви малки тъмни предмети пред входа на пещерата.

— Камъните ли?

— Това не са камъни. Това са мъртви животни — отговарям.

Сам тръска глава:

— Страхотно!

Не трябва да съм изненадан, тъй като Шест ни предупреди за тях. Гледката ме изпълва допълнително със страх и невъобразим ужас. Мислите ми препускат като щури.

— Така — казвам и сядам. — Да действаме.

Целувам Бърни Косар по главата, прокарвам ръка по гърба му с надеждата, че не го виждам за последно. Той ми казва да не отивам, а аз му отговарям, че трябва, че нямам избор.

— Ти си най-страхотният, Бърни Косар. Обичам те, приятелю!

Изправям се на крака. Хващам края на ризата си с дясната ръка, за да извадя с нея кситариса от раницата, без да го пипам директно.

Сам бърника бутоните на дигиталния си часовник, нагласява го като секундомер. Няма да можем да виждаме циферблата, когато сме невидими, но след като изтече един час, той ще бипне. Макар да се надявам дотогава да сме приключили.

— Готов ли си? — питам.

Заедно правим първата стъпка, после втората и ето ни, вървим по пътеката, която е много вероятно да води към предстоящата ни гибел. Обръщам се само веднъж, когато почти сме стигнали пещерата, и виждам, че Бърни Косар ни гледа, без да откъсва очи от нас.

ГЛАВА 29

Придвижваме се възможно най-близо до пещерата, без да рискуваме да ни забележат, и се свиваме зад едно дърво. Слагам кситариса върху лепкавата част на парче тиксо. Сам ме наблюдава, пръстите му стискат секундомера.

— Готов ли си? — питам.

Той кимва. Притискам камъка с тиксото долу в слабините си. Мигновено ставам невидим и Сам натиска бутона на часовника, който издава тихо дигитално бибиткане. Грабвам го за ръката, двамата заобикаляме дървото и се втурваме към пещерата. Сега за мен не съществува нищо друго, освен настоящата задача и като знам това, вече не съм така напрегнат, както по пътя насам.

Пещерата е покрита с огромен камуфлажен брезент. Промъкваме се през гробището от мъртви животни. Внимаваме да не стъпим върху някое от тях, което е трудно, когато не виждаш краката си. Навън няма могадорианци и аз се забързвам напред, отмятам покривалото настрани, може би малко прекалено енергично. Двамата със Сам колебливо влизаме в пещерата и четирима пазачи скачат от местата си. Надигат цилиндрични оръдия като онова, което беше опряно в челото ми във Флорида. За миг застиваме като статуи, после тихичко се промъкваме покрай тях. Надяваме се да си помислят, че неочакваното размърдване на покривалото се дължи на вятъра отвън.

От вентилационната система се усеща хладен бриз. Въздухът е странно свеж, нещо, което не очаквах, като се има предвид, че системата е свързана с отровен газ. Сивите стени са излъскани до гладко като кремък, жици свързват светещите слабо крушки, разположени равномерно на шест метра една от друга.

Минаваме покрай още няколко разузнавачи и им се изплъзваме незабелязани. Напрежението от неумолимо тиктакащия часовник стресира тотално и двама ни. Тичаме, препускаме, стъпваме на пръсти, крачим. И когато тунелът се стеснява и започва плавно да се спуска надолу, се движим странично по него. Хладният въздух постепенно

става горещ и задушлив и в края на тунела се показва кървавочервено сияние. Втурваме се към него и най-накрая стигаме до туптящото сърце на пещерата.

Огромната зала е къде-къде по-внушителна, отколкото си я представях според описанията на Шест. Сферичните ѝ стени са опасани с дълъг и тесен перваз, който се вие спираловидно по цялото им продължение, от горе до долу, създавайки впечатление за куполовиден пчелен кошер. Мястото кипи от дейности — виждат се буквално стотици могадорианци, които сноват по опасни каменни мостове във формата на дъга, влизат и излизат от тунелите. Между вдълбания под и огромния таван разстоянието е близо километър, а ние се намираме някъде по средата. Две масивни подпори, които се издигат от пода и стигат чак до тавана, пазят цялото това чудо от пропадане. Около нас се виждат безброй коридори.

— Господи! — прошепва Сам със страхопочитание, докато асимилира видяното. — Ще ни трябват месеци, за да проучим всичко това.

Погледът ми се спира на езерото долу под нас, пълно със светеща зелена течност. Дори и на такова разстояние горещината му затруднява дишането. Но въпреки убийствената температура около него работят два-сет-трийсет могадорианци, които изсипват бълбукащата смес в колички и бързо я изнасят. Погледът ми се фокусира върху нещо отвъд зеленото езеро.

— Мисля, че лесно можем да отгатнем какво ще открием в тунела зад гигантските решетки — прошепвам.

Коридорът е три пъти по-висок и по-широк от онзи, по който дойдохме, преграден е с решетка от шахматно разположени тежки железни пръти, зад които държат затворени в клетки незнайно какви зверове. Чуваме ги как реват и вият отдолу, силно и едва ли не печално. Веднага ни се изяснява, че броят им е значителен.

— Ще са ни нужни буквално месеци — повтаря шепнешком Сам и не вярва на очите си.

— Е, разполагаме с по-малко от час — прошепвам в отговор, — така че по-добре да бързаме.

— Мисля, че трябва да зачеркнем всичките тъмни и тесни тунели, които изглеждат запушени.

— Съгласен съм. Да започнем с тунела точно срещу нас — казвам и поглеждам към това, което по всичко личи, е основната артерия към главната зала — по-широка и по-добре осветена от останалите, по която влизат и излизат най-много могадорианци. Мостът, който води към нея, е просто една дълга арка от монолитна скала, широка най-много шейсет сантиметра.

— Мислиш ли, че ще успееш да минеш по него?

— Сега ще разберем — отговаря Сам.

— Да водя или да вървя след теб? — питам.

— Нека аз да водя.

Сам прави първите няколко стъпки неуверено. Тъй като трябва да държим ръцете си хванати, някъде десетина метра се тътрим с раменете напред. Това се проточва до безкрайност и ако трябва да отидем отсреща и да се върнем, няма начин да го направим с това темпо.

— Не поглеждай надолу — казвам на Сам.

— Не ми пробутвай изтъркани фрази — отговаря Сам, като балансира с тялото си.

Придвижваме се бавно напред. Ще ми се да можехме да виждаме краката си поне за това препятствие. Мисля си единствено как да не падна и изобщо не усещам, че Сам е спрял пред мен. Препъвам се в него и за малко да съборя и двамата ни от моста.

— Какво правиш? — питам и сърцето ми тупти глухо в гърдите ми.

Поглеждам и разбирам защо е спрял. Могадориански воин се носи срещу нас. Той се спуска бързо и вече е толкова близко, че едва ли има време да реагираме.

— Няма къде да се денем — казва Сам.

Воинът напредва, прегърнал някакъв вързоп в ръце, и когато вече е съвсем близо, усещам, че Сам се навежда. След секунда краката на могадорианеца са пометени изпод него, което го заварва напълно неподготвен. Той пада отстрани на моста и с едната ръка се хваща за ръба, като изпуска вързоп. Могадорианецът изревава от болка, щом невидимият ми крак смазва пръстите му. Той се пуска и полита във въздуха, размазвайки се някъде долу с противен звук.

Сам продължава бързо напред, преди да са възникнали още инциденти. Всички могадорианци спират кой където е и се гледат в

недоумение помежду си. Чудя се дали си мислят, че току-що случилото се е нещастен случай, или вече са нащрек.

Сам стиска ръката ми с облекчение, щом успяваме да пресечем, и се заклатушква напред, придобил самочувствие от това, че е убил воина.

Следващият коридор е широк и оживен и съвсем скоро проумяваме, че се движим в грешна посока — стаите, покрай които минаваме, са за лично ползване. По всичко личи, че в цялото това крило могадорианците живеят — пещери с легла, голямо открито кафене със стотици маси, стрелбище. Впускаме се по един от съседните коридори, но резултатът е същият. Пробваме в трети.

Следваме извивките на тунела, който се врязва все по-дълбоко в планината. Няколко разклонения отвеждат встрани от основния път и двамата със Сам произволно ги отхвърляме, разчитайки единствено на инстинкта си. С изключение на главната зала, през която дойдохме, останалата част от планината е просто мрежа от взаимосвързани влажни каменни коридори. Те водят към различни помещения, подслонили изследователски центрове с маси за прегледи, компютри и блестящи остри инструменти. Бързо минаваме покрай няколко научни лаборатории и ни се иска да имаме повече време, за да ги разгледаме по-внимателно. Навярно вече сме пробягали два, а може би и три километра и след всеки коридор, който се оказва безполезен, стресът се просмуква във вените ми.

— Остават ни може би петнайсетина минути, Джон.

— Знам — прошепвам, отчаян и раздразнен съм, надеждата бързо ме напуска.

Подир следващия завой тичаме нагоре по плавно увеличаващ се наклон и минаваме покрай това, от което най-много се страхувах — помещение, пълно със затворнически килии. Сам спира внезапно, като се държи здраво за ръката ми, което ме кара да спра и аз. Между двайсет и трийсет могадорианци пазят над четирийсет килии, всички подредени в редица и с тежки метални врати. Пред всяка врата се вижда синьо силово поле с пулсиращ електрически заряд.

— Виж тези клетки — казва Сам.

Знам, че мисли за баща си.

— Почакай малко — казвам, щом решението на въпроса се пръква в главата ми от нищото.

Направо ще ми избоде очите.

— Какво?

— Знам къде е сандъкът — отвърщам.

— Наистина?

— Как може да съм такъв глупак! — прошепвам. — Сам, ако трябва да избереш едно-единствено място в цялата тази адска дупка, където ти за нищо на света не би стъпил, кое ще е това място?

— В рова с ревящите зверове — отговаря той, без да се замисля нито за секунда.

— Точно така — казвам. — Хайде да тръгваме.

Повеждам го обратно по коридора, който стига до центъра на пещерата, но преди да сме загърбили килиите, някаква врата се отваря с режещ метален звук и Сам дърпа рязко ръката си, за да ме спре.

— Погледни — казва.

Вратата на най-близката килия е широко отворена. Двама от пазачите влизат вътре. Десет секунди разговарят гневно на родния си език, а когато излизат, са сграбчили за ръцете блед измършавял дваисет и седем — дваисет и осем годишен мъж. Той е толкова немощен, че едва ходи, и Сам ме стиска силно за ръката, докато пазачите бутат човека. Единият отключва друга врата и тримата изчезват вътре.

— Кои според теб държат заключени там? — пита ме той, когато го дърпам напред.

— Трябва да вървим, Сам — казвам. — Нямаме време за това.

— Те измъчват човешки същества, Джон — казва той, когато най-после стигаме централния кошер. — Човешки същества.

— Така е — отговарям и оглеждам гигантското помещение, за да открия най-краткия път надолу.

Навсякъде се виждат могадорианци, но вече толкова свикнах да минавам покрай тях, че те изобщо не ме притесняват. Освен това нещо ми подсказва, че съм на път да открия далеч по-страшни неща от разузнавачи и воини.

— Хора, чиито семейства навярно нямат никаква представа къде са изчезнали близките им — шепне Сам.

— Така е, така е — отговарям. — Хайде, ще говорим за това, когато се махнем оттук. Може би Шест ще измисли някакъв план.

Тичаме по виещия се перваз, спускаме се по една висока стълба, но разбираме, че това е почти невъзможно, когато държиш ръката на

човека над теб. Поглеждам надолу. Остава ни още много.

— Трябва да скочим — казвам на Сам. — Иначе ще ни отнеме десет минути да слезем долу.

— Да скочим? — пита той невярващо. — Ще се пребием.

— Не се тревожи — успокоявам го. — Ще те хвана.

— Как, по дяволите, ще ме хванеш, когато през цялото време държа ръката ти?

Нямаме обаче време да спорим или да разискваме този въпрос. Поемам дълбоко дъх и скачам от перваза, който е на трийсет метра от пода на пещерата. Сам крещи, но непрекъснатата тупурдия от производството поглъща звука. Краката ми се набиват в твърдия камък и силата от удара ме отхвърля назад, но държа здраво ръката на Сам, който се стоварва върху мен.

— За първи и последен път правим това! — казва той и се изправя.

На приземното равнище е страшно горещо, почти е невъзможно да се диша, но ние обикаляме тичешком зеленото езеро и се насочваме към огромната порта, зад която са затворени зверовете. Когато стигаме до нея, усещаме хладния въздух, който духа през решетките. Давам си сметка, че редовното пускане на струи чист въздух не позволява на газа да навлезе в тунела.

— Джон, мисля, че нямаме никакво време — моли Сам.

— Знам — отговарям и пускам групичка от десетина могадорианци да излезе преди нас.

Навлизаме в тъмен тунел. Стените изглеждат покрити със слуз, а от двете страни са наредени килии с решетки. Десет огромни промишлени вентилатора духат от средата на тавана, всички са насочени към входа, през който току-що преминахме, и поддържат въздуха хладен и влажен. Някои от заключените килии са малки, други са огромни, но от всичките се носят диви и свирепи звуци. В клетката вляво от нас дваисет-трийсет краула скачат един върху друг и джафкат пискливо. Вдясно е затворена глутница кучета с дяволски муцуни, огромни като вълци, с жълти очи и без козина. До тях стои същество, което прилича на трол, но с нос, целият покрит с брадавици. В огромна килия отсреща крачи напред-назад и души въздуха масивен пикен, не по-различен от този, който нахлу през стената на затвора онази сутрин.

— По-добре изобщо да не се занимаваме с по-малките стаи — казвам. — Ако сандъкът ми е тук, той ще се намира в най-голямата стая в края на този тунел. Не ми се мисли дори какъв вид животно се нуждае от толкова голяма врата, за да мине през нея.

— Джон, остават ни броени секунди.

— Да побързаме тогава — казвам и издърпвам Сам напред, като разглеждам набързо страшилищата, оградени тук: същества с крила, наподобяващи митични зверове, чудовища с шест ръце и червена кожа, още няколко пикена, високи шест метра, широк влечугоподобен мутант с рога във формата на тризбец, чудовище с прозрачна кожа, под която се виждат вътрешностите му.

— Боже! — казвам и спирам пред множество кръгли резервоари и съдове.

Повечето са сребристи на цвят, два изглеждат като бакърени и имат топлинни измервателни уреди. Предполагам, че става въпрос за нещо като котелно помещение.

— Това тук, значи, движи нещата — коментира Сам.

— Това ще е — отговарям.

Най-високият силос стига до тавана и всеки резервоар е свързан с тежки тръбопроводи, улуци и алуминиеви тръби. До силоса към стената е прикрепен контролен панел, от който излизат безброй електрически кабели.

— Хайде — казва Сам и нетърпеливо ме дърпа за ръката.

Пробягваме заедно останалата част на тунела до самия му край. Там се вижда масивна врата, висока дванайсет метра, цялата от метал. Вдясно от нея има малка дървена врата. Не е заключена и веднага разбирам защо.

— Мили Боже! — прошепва Сам, смаян от огромните размери на звяра.

Самият аз съм изумен и не мога да откъсна очи от свлечената отсреща в дъното тромава маса. Очите му са затворени и диша ритмично. Изправен, звярът сигурно е висок петнайсет метра и от това, което виждам, мога само да кажа, че тъмното му тяло е оформено като на човек, но с по-дълги ръце.

— Не желая да имам нищо общо с това място — казва Сам.

— Сигурен ли си? — питам и го побутвам с лакът, за да откъсна погледа му от чудовището. — Погледни само.

Там, по средата на стаята, на нивото на очите, върху солиден каменен постамент стои моят сандък. И точно до него лежи още един, на външен вид като моя. Просто си стоят там, чакат да ги вземем. Само да ги нямаше железните решетки около тях, които се намират под бръмчащо и пукащо силово поле и са заобиколени от ров, пълен с вдигаща пара зелена течност. И дремещият великан.

— Това не е сандъкът на Шест — казвам.

— Какви ги приказваш? На кого да е? — пита Сам, объркан.

— Те ни намериха, Сам. Във Флорида те ни откриха, като са отворили сандъка на Шест.

— Така е, знам.

— Виж обаче катинара. Защо отново ще слагат катинар на сандък, който поначало са открили адски трудно? Според мен този изобщо не е отварян.

— Май си прав.

— Може да бъде на всеки един от нашите — прошепвам и клатя глава, като не откъсвам очи от двата сандъка. — На номер пет или на Девет, на някой, който още е жив.

— Мислиш, че са откраднали сандъка и не са убили гарда?

— Както направиха с мен. Или могадорианците са хванали един от тях и го държат тук някъде, както са държали Шест — казвам.

Сам не успява да ми отговори, тъй като точно в този момент алармата на ръчния му часовник започва да бибитка. След три секунди се чува воят на стотици сирени, който отеква в стените на пещерата.

— О, по дяволите, не! — казвам и обръщам глава. — Виждам те, Сам.

Той кимва, върху лицето му е изписана паника. Пуска ръката ми.

— И аз те виждам.

Когато поглеждам през рамото на Сам, очите на звяра са отворени — безизразни и бели — и той гледа към нас.

ГЛАВА 30

Ушите ми бучат от стрелбата още дълго след като е спряла. От края на цевта се извива пушек, но Крейтън не губи време, хвърля пълнителя и слага друг на негово място. От струпаните камари прах във въздуха се носи гъст облак. Двете с Елла стоим в очакване зад Крейтън. Той държи пистолета в готовност, пръстът му е на спусъка. Могадорианец се е покатерил до входа, понесъл оръдието си, но Крейтън стреля пръв, разполовява го и го праща назад. Още преди да достигне стената, могадорианецът се взривява. Изскача втори, държи същото светещо оръдие, което ми разкъса рамото на долния етаж, но Крейтън се освобождава от могадорианеца още преди то да успее да светне.

— Е; вече знаят къде сме. Хайде! — изкрещява той и се завтича надолу по стълбите, преди да успее да му предложи да пренесе всички по въздуха през прозореца.

С Елла го следваме, все още хванати за ръка. Крейтън спира след втората извивка на стълбището и притиска с пръсти очите си.

— Очите ми са пълни с прах. Не виждам нищо — казва той. — Марина, води ти. Ако има нещо отпред, извикай и веднага се махай от пътя.

Държа сандъка си под мишницата на лявата ръка, а Елла е по средата, хванала и мен, и Крейтън за ръка. Повеждам ги надолу и тъкмо излизаме през разбитата дъбова врата, когато кулата над нас се взривява.

Изпищявам, навеждам се и дърпам Елла към себе си. Крейтън инстинктивно започва да стреля. Оръжието му изстрелва светкавично мунициите си — осем-десет куршума в секунда — и виждам как цяла една група могадорианци падат покосени. Крейтън спира стрелбата.

— Марина? — пита той и маха с глава напред, без да ме вижда.

Обръщам се и оглеждам коридора, който е потънал в пепел.

— Мисля, че е чисто — отговарям. В мига, в който думите ми се изплъзват от устата, през една отворена врата изскача могадорианец и

започва да стреля, към нас се устремява припламващ бял метеор, толкова ярък, че те заслепява. Смъкваме се на пода точно навреме, на косъм от бялата смърт. Крейтън бързо вдига оръжието си и отговаря с порой от куршуми, които веднага убиват могадорианеца.

Продължавам напред. Нямам представа колко от тях Крейтън току-що унищожи, но върху пода пепелта е гъста, покрива стъпалата и глезените ни. Спираме на най-горните стъпала. От прозореца през слягащия се прах се прокрадва светлина и Крейтън вече е прочистил очите си. Сега той застава начело на групичката ни и допрял пистолета плътно до гърдите си, стои скрит зад ъгъла. Завиваме и от вратата, водеща навън, ни делят няколко стъпала, къс коридор, задната част на нефа и главното преддверие. Крейтън поема дълбоко въздух, поклаща глава, обръща се, насочва оръжието си, готов за стрелба.

— Хайде! — изсумтява той.

Следваме го и той ни повежда през задната част на нефа, цялата почерняла от водената престрелка. За миг зървам тялото на Аделина, което от разстояние изглежда съвсем малко. Сърцето ми се свива, когато я виждам. *Бъди храбра, Марина* — отекват думите ѝ в мен.

Откъм външната стена вдясно се чува експлозия. Камъни хвърчат навътре и аз инстинктивно вдигам ръка, за да предпазя двете ни с Елла от ударите им. Крейтън обаче е ударен лошо, блъска се в стената вляво от нас и се смъква на пода, стенойки. Пистолетът му изтрополява на земята до него, а през новообразуваната дупка в катедралата влиза могадорианец. Държи оръдие; с плавно движение го избутвам назад с мислите си, докарвам пистолета на Крейтън в ръцете си и натискам спусъка. Оръжието е с много по-силен откат от очакваното и за малко да го изпусна; обаче се съвземам бързо и не спирам да стрелям, докато могадорианецът не се превръща в прах.

— Ето — казвам и тикам пистолета в ръцете на Елла; хваща го с лекота и ми е ясно, че е запозната с огнестрелните оръжия.

Втурвам се към Крейтън. Ръката му е счупена и от дълбоките рани по главата и лицето му се стича кръв. Иначе очите му са отворени и май е в съзнание. Слагам ръцете си върху китката му и затварям очи, ледени тръпки запълзват по тялото ми и преминават върху Крейтън. Виждам как костите на ръката му се раздвижват под кожата, а раните по лицето му се затварят и изчезват. Гръдният му кош се разширява и

свива бързо. Мисля си, че белите му дробове ще експлодират, но накрая той се успокоява. Сяда и движи ръката си свободно.

— Бива си те — казва Крейтън.

Взема пистолета от Елла и тримата тръгваме да се изкачваме през дупката в стената, като накрая излизаме пред „Света Тереса“. Не забелязвам жива душа, докато двете с Елла тичаме напред и минаваме през железните порти. В същото време Крейтън размахва оръжието си, търси и най-малкия повод да стреля. Над лявото му рамо погледът ми е привлечен от внезапно изригване в червено на покрива на катедралата. Със силен взрив изстреляната ракета лети към Крейтън. Не откъсвам очи от върха на ракетата, вдигам ръце, концентрирам се по-силно от всякога и в последния миг успявам леко да променя траекторията ѝ. Ракетата не го улучва и завива под ъгъл към планината, където се разбива с огнен стълб. Крейтън ни изкарва бързо през портите, очите му са нащрек, а оръжието му е готово за стрелба. Изведнъж той спира и се обръща.

Клати глава и ние чуваме зад нас вратите на черквата да се отварят с блъскане.

— Няма го — казва Крейтън и тъкмо да се обърне и да започне да стреля, когато свистене на гуми раздира въздуха.

Покривалото, под което е бил скрит пикапът, се свлича и се подмята зад автомобила, а Ектор, ококорен зад волана, натиска педала до дупка. Той се носи с пълна скорост и щом стига до нас, набива рязко спирачки. Пикапът издава пронизителен звук и спира. Ектор се пресяга през седалката и отваря докрай отсрещната врата. Хвърлям сандъка до него и двете с Елла скачаме вътре. Крейтън остава навън, колкото да изпразни оръжието си срещу могадорианците, които излизат от вратите на черквата. Няколко от тях падат, но са прекалено много, за да може да ги унищожи всичките. Той скача в колата, затръшва вратата и гумите захапват калдъръма, мъчейки се да направят сцепление. Чуваме приближаващия звук на друга ракета, когато се понасяме по „Кайе Принсипал“.

— Обичам те, Ектор! — казвам.

Не мога да се сдържа; неимоверна топлина се разлива в душата ми, когато го гледам зад волана.

— Обичам те, Марина. Винаги съм ти казвал, стой плътно до Ектор Рикардо; той ще се погрижи за теб.

— Нито за миг не съм се съмнявала — казвам, което е лъжа; точно тази сутрин изпитвах съмнение.

Стигаме подножието на хълма и прелитаме покрай знаците, очертаващи границите на селото.

Извъртам се, за да погледна през задното стъкло, докато „Света Тереса“ бързо изчезва зад нас. Знам, че виждам манастира за последен път. И макар от години да чакам да го напусна, сега той е свят за мен. Там е мястото за вечен покой на Аделина. Не след дълго селото изчезва далече зад нас.

— Благодаря ти, сеньорита Марина — казва Ектор.

— За какво?

— Знам, че ти си излекувала скъпата ми майчица. Тя ми каза, че си била ти, че ти си нейният ангел; и аз никога няма да мога да ти се отплатя.

— Ти вече го направи, Ектор. Радвам се, че можах да помогна.

Той клати глава.

— Все още не съм се отплатил, но със сигурност ще се опитам.

Докато Крейтън зарежда двата си пълнителя и преглежда мунициите си, Ектор кара по ветровития и непредвидим път. Ние се клатушкаме и се хлъзгаме по седалките на острите завои и неочакваните наклони. Независимо от високата скорост, с която караме, не след дълго в далечината зад нас се появява дълъг конвой от автомобили.

— Не се тревожи за тях — казва Крейтън. — Само ни закарай до езерото.

Макар да изглежда, че пикапът пердаши яко по пътя, процесията от коли скъсява дистанцията. След десет минути над пикапа прелита мълния и експлодира в околността пред нас. Ектор инстинктивно навежда глава.

— Боже мой! — възкликва той.

Крейтън се обръща назад, чупи задното стъкло с дръжката на пистолета си и стреля. Водещият автомобил се преобръща и ние надаваме възторжени възгласи.

— Това трябва да ги държи на разстояние — казва Крейтън и бързо презарежда пълнителя.

Така е за няколко минути, но когато пътят става по-опасен и се извива надолу по планината в резки спадове, колите ни застыгат. Ектор

мърмори под носа си, докато профучава през завоите с газ до дупка, а задните гуми свистят застрашително покрай всеки ръб на отвесните скали.

— Внимателно, Ектор — казва Крейтън. — Не ни убивай, преди да сме стигнали. Поне ни дай шанс.

— Ектор владее положението — отговаря той, но това никак не успокоява Крейтън, който продължава да стиска облегалката пред себе си с побелели кокалчета на пръстите.

Единственото ни спасение са непрекъснатите завои по пътя, които не позволяват на могадорианците да стрелят директно в нас, макар и да се опитват.

Докато караме с пълна скорост през един особено остър завой, Ектор не успява да го вземе достатъчно бързо и излизаме от пътя. Под ъгъл от седемдесет и пет градуса пикапът се спуска надолу по гъст планински склон, мачка дръвчета, отскача встрани, когато се натъкне на големи камъни, едва успява да избегне по-дебелите дървета. Двете с Елла пищим. Крейтън крещи, изхвърча напред и се удря в предното стъкло. Ектор не проронва нито дума; стиснал зъби, той маневрира около и над препятствията и накрая като по чудо се приземяваме на друго шосе. Капакът на пикапа е жестоко огънат и пуши, но двигателят все още работи.

— Това, хъм, е пряк път — казва Ектор.

Той натиска педала на газта и ние бързо се понасяме по новото шосе.

— Май се отървахме от тях — казва Крейтън и поглежда нагоре към скалата.

Потупвам Ектор по рамото и се засмивам. Крейтън изважда дулото на оръжието си през задния прозорец и чака.

Най-накрая езерото се показва. Чудя се защо Крейтън смята, че езерото ще ни спаси.

— Каква е тази история с езерото? — питам.

— Нали не си смятала, че ще дойда да те търся единствено с Елла?

За миг си помислям да му кажа, че само допреди няколко часа смятах, че е дошъл да ме убие. Но съвсем скоро могадорианците отново са зад нас и Крейтън се обръща назад, а очите на Ектор се стрелкат в огледалото за обратно виждане.

— Това ще е ръкопашен бой — казва Крейтън.

— Ще се измъкнем, татко — казва Елла на Крейтън.

Когато я чувам да му казва „татко“, сърцето ми се изпълва с обич. Той ѝ се усмихва топло, сетне кимва с глава. Елла стиска ръката ми.

— Оливия ще ти хареса — казва ми тя.

— Коя е Оливия? — питам, но тя няма възможност да ми отговори, тъй като пътят завива на деветдесет градуса и се спуска стръмно надолу към езерото пред нас.

Усещам как Елла се напруга цялата, щом пътят свършва. Ектор отпуска газта и пикапът се вмъква директно през вратата на телената ограда, която огражда езерото. Натъкваме се на издатина, която ни раздрусва, гумите на колата се отлепят от земята и се приземяваме с тъп звук и подскачане на брега. Ектор ни подкарва бързо право към водата и малко преди да стигнем, натиска рязко спирачките, пикапът поднася и ние спираме. Крейтън отваря с рамо вратата до пасажерската седалка и се втурва към езерото, гази навътре, докато водата стигне до коленете му. Все още държи оръжието в лявата си ръка, а с другата хвърля с все сила някакъв предмет и започва да мърмори под носа си нещо на език, който не разбирам.

— Хайде! — извиква той и вдига поощрително ръце нагоре. — Хайде, Оливия!

Тримата с Ектор и Елла изскачаме от колата и изтичваме до него. Държа сандъка под мишница и след миг виждам, че по средата на езерото водата започва да се накъдря и да клокочи.

— Марина, знаеш ли какво е химера?

Не успявам да отговоря, защото точно тогава един от автомобилите на могадорианците — подобен на танк джип с монтирано отгоре оръжие, изскача на хоризонта и се спуска бясно надолу по хълма. Насочил се е право към нас и Крейтън изстрелва порой от куршуми в предното му стъкло. Колата веднага изгубва контрол и се забива право в задната част на пикапа на Ектор. Чува се оглушителен трясък, последван от стържене на метал и дрънчене на счупено стъкло. Останалите десетина автомобила от конвоя се спускат надолу по хълма и започват да стрелят. Всичко изригва в огън и пушек, щом експлозии разтърсват брега, запращайки и четирима ни на земята.

Пясък и вода се посипват върху нас и с лазене се изправяме на крака. Крейтън ме дърпа за якичката.

— Махайте се оттук! — крещи той.

Хващам Елла за ръка и двете побягваме с всички сили покрай лявата страна на езерото. Крейтън започва да стреля, но не се чува само едно оръжие, а две и мога само да се надявам, че втория спусък го натиска пръстът на Ектор.

Тичаме към група дървета, които стърчат по цялото протежение на склона, чак до брега на водата. Краката ни шляпат по мокрите камъни и забързаният ход на Елла отговаря на темпото ми. Във въздуха продължават да трещят изстрели; и точно когато престават, оглушителен животински рев отеква над нас и ме кара да спра внезапно. Обръщам се да видя кое е това същество, способно да издава подобен парализиращ рев, знаейки, че то не принадлежи на този свят. Дълъг, мускулест врат се подава десет-петнайсет етажа над водата, плътта му е блестящо сива. В края на врата върху гигантската му глава на гущер бърните му се разделят, за да покажат набор от огромни зъби.

— Оливия! — радостно крещи Елла.

Оливия надига глава и изревава още веднъж пронизително. Точно по средата откъм планината се чува многогласен писклив лай. Поглеждам към склона и виждам група малки зверове да се спускат към езерото.

Ахвам.

— Какви са тези? — питам Елла.

— Краули, много краули.

Сега вратът на Оливия се е показал изцяло и е дълъг цели трийсет етажа, а когато и останалата част от тялото ѝ излиза на повърхността, се вижда, че вратът ѝ се разширява надолу, а торсът ѝ се удебелява. Могадорианците веднага насочват стрелбата си срещу нея. Оливия удря с глава наведнъж неколцина от тях и се появяват огромни купчини прах. Виждам тъмните фигури на Крейтън и Ектор, и двамата с димящи дула.

Могадорианците отстъпват и стотици краули навлизат в езерото и започват да плуват към Оливия. Животните изскачат над водата и атакуват. Много от тях се хващат с ноктите си за Оливия, изпълзяват по гърба ѝ и препускат в основата на врата ѝ. Скоро водата в езерото е нашарена с кръв.

— Не! — крещи Елла.

Тя се опитва да се върне назад, но аз я хващам за ръката.

— Не може да се върнем — казвам.

— Оливия!

— Това е самоубийство, Елла. Те са прекалено много.

Оливия реве от болка. Тя мята глава встрани и назад, опитва се да размаже или да ухапе черните краули, които са я покрили цялата. Крейтън насочва оръжието си към зверовете, но го сваля, когато си дава сметка, че е по-голяма вероятността да застреля Оливия. Вместо това двамата с Ектор насочват огъня към армията от могадорианци, които се подреждат в редици и се готвят да атакуват отново.

Оливия се клати насам-натам, вие към планините и се преобръща по гръб по средата на езерото, като потъва бавно, надигайки червена вълна. Краулите се пускат от нея и отплуват към могадорианците.

— Не! — чувам гласът на Крейтън да крещи, извисявайки се над целия този хаос.

Виждам го как се опитва да навлезе в езерото, но Ектор го издърпва назад към брега.

— Наведи се! — пищи Елла и ме дърпа надолу.

Над нас се чува свистене на въздух. Гигантско черно копито размазва почвата до мен, вдигам очи и виждам рогато чудовище. Главата му е голяма колкото пикапа на Ектор и когато великанът изревава, косата ми ме перва по лицето.

— Хайде! — крещя.

Побягваме към дърветата.

— Да се разделим — казва Елла.

Аз кимвам и побягвам наляво, към един много стар бук с чепати клони. Пускам сандъка на земята и инстинктивно разпервам ръце нагоре. За мое учудване дънерът на бука се отваря и се появява хралупа, достатъчно голяма да побере двама души и един дървен сандък.

Поглеждам през рамо и виждам, че чудовището преследва Елла през гъста редица дървета. Пъхам сандъка в отворения дънер и с телекинеза повдигам две от дърветата и ги изпращам като ракети в гърба на тази твар. Те се разцепват в тъмната му кожа със силен трясък и чудовището пада на колене. Изтичвам и хващам треперещата ръка на

Елла, като я дърпам в обратната посока. Показва се буковото дърво, в чийто дънер е сандъкът ми.

— Виждаш ли това дърво, Елла? Влизай вътре! — крещя.

Тя сяда върху сандъка и се опитва да стане колкото е възможно по-мъничка, свива се до по-младата си самоличност.

— Това е пикен, Марина! Влизай вътре! — моли се тя.

Преди обаче да е казала още нещо, затварям дънера около нея, като оставям малък процеп, през който да може да гледа.

— Съжалявам — казвам ѝ през него и се надявам великанът да не е видял къде съм набутала сандъка и скрила приятелката си.

Завъртам се и побягвам, опитвам се да отведа пикена по-надалече, но той скоро ме настига и ме бута отзад. Силата на удара е зашеметяваща. Търкалям се по стръмния склон, когато ръката ми напипва някаква скала, за която да се захвана. Поглеждам през рамо и виждам, че съм на по-малко от метър разстояние до ръба на отвесна канара.

Пикенът се показва на върха на склона. Върти се и шава, намества се точно над мен. Изревава толкова силно, че пресушава мозъка ми. Някъде далече чувам Елла да крещи името ми, но не мога да дишам, а още по-малко да извикам в отговор.

Звярът тръгва надолу по склона. Вдигам ръка, изкоренявам малко вретеновидно дърво близо до мен и го пращам по великана. То го пробожда в гърдите. Това е достатъчно, за да загуби почва под краката си; пада странично, пищи и лети точно срещу мен. Затварям очи и се подготвям за сблъсък; но вместо да ме размаже под тежестта си и да ме преобърне в урвата, тялото му се удря в скалата, за която съм се захванала, след което изхвърчава над мен. Завъртам глава, поглеждам през рамо и виждам как пикенът пада в скалистата урва.

Най-накрая мога да се концентрирам достатъчно, за да понеса себе си нагоре по склона. Побягвам обратно към бука — към Елла и сандъка ми — и чувам взрива от оръдието едва част от секундата преди да съм улучена. Болката е невъобразимо силна и пред очите ми изскачат бели и червени свитки. Търкалям се неконтролируемо, гърча се в агония.

— Марина! — чувам Елла да крещи.

Претъркулвам се по гръб и забивам поглед в небето. От устата и носа ми капе кръв. Усещам вкуса ѝ. Усещам мириса ѝ. Над главата ми

кръжат няколко птици. Докато чакам да умра, виждам, че огромна купчина тъмни, тежки облаци завладяват небето. Те се блъскат и се наслагват един върху друг, пулсират, сякаш дишат. Мисля, че това са халюцинации или видения, преди да умра, когато огромна капка вода ме удря по дясната буза. Мигам, когато друга пада над очите ми и мълния разцепва небето на две.

Огромен могадорианец в златно-черна броня се е надвесил над мен и ми се хили. Допира оръдие до слепоочието ми и се изплюва на земята; но преди да натисне спусъка, поглежда нагоре към задаващата се буря. Бързо поставям ръце върху отворената рана в стомаха си и по кожата ми плъзва познатото ледено усещане. Тогава настъпващият дъжд се изсипва върху мен, а облациите се превръщат в плътна тъмна стена.

ГЛАВА 31

По изражението на Сам виждам, че почти е изгубил всякаква надежда да се измъкнем оттук живи. И моите собствени рамене провисват, докато се вторачвам в огромните бели очи на звяра, който се изправя на крака пред погледите ни. Бавно разтяга мускулестия си врат, вените му, дебели като римски колони, изпъкват от двете му страни. Тъмната кожа на лицето му е суха и напукана като камъка, който стърчи над него. С дългите си ръце прилича на извънземна горила.

Докато великанът се изправи напълно — висок е петнайсет метра, — дръжката на камата ми вече се е размекнала и увила около дясната ми ръка.

— Пази фланга! — изкрещявам.

Сам се втурва наляво, аз хуквам надясно.

Първото движение на звяра е насочено към Сам, който веднага се обръща и побягва по ръба на рова. Звярът се придвижва тежко след него, но аз се впускам насреща му, размахвам камата наляво и надясно и отрязвам малки парчета от кожата му. Той вдига глава и разбива носа си в тавана, после размахва ръка надолу към мен и един от пръстите му докосва крака ми, който съм изтеглил назад. Завърта ме и ме праща към стената, забивам се в нея с лявото си рамо и го изкълчвам.

— Джон! — крещи Сам.

Великанът замахва отново към мен, но аз успявам да отскоча встрани от пътя на юмрука му; звярът може и да е силен, но е бавен. Все пак мястото не е достатъчно голямо, за да може да се бяга бързо, така че бавен или не, предимството си е негово.

Не виждам никъде Сам, докато се олюлявам от скала на скала. Великанът трудно ме следва; когато си давам сметка, че разполагам с достатъчно време, бавно вдигам лявата си ръка над главата, завъртам я така, че дланта застава върху темето ми. Болката ме пронизва от врата до петите; преди да ѝ се предам напълно, продължавам да протягам ръка към рамото и то изпуква и се намества. Чувствам облекчение, но

то е за кратко, защото, когато поглеждам нагоре, виждам ръката на великана точно над главата си.

Вдигам камата и острието ѝ пробива дланта на звяра. Оказва се обаче, че това не е достатъчно, за да го накара да спре да увива пръсти около мен. Той ме вдига и ме стиска толкова силно, че изпускам камата на пода. Диамантеното ѝ острие издрънчава; и когато ме преобръща с главата надолу, започвам да я търся, за да си я взема с помощта на телекинезата.

— Сам! Къде си?

Напълно съм дезориентиран, когато звярът отново ме преобръща с главата нагоре и ме държи на няколко метра над носа си. Тогава забелязвам Сам да се измъква от една пукнатина в стената. Той се втурва и грабва камата ми и миг по-късно великанът изпищява от шок и болка. Стиска ме здраво, но аз избутвам пръстите му с все сила. Докато звярът се олюлява назад, успявам да освободя раменете и ръцете си. Запалвам светлините на дланите си и го осветявам с лумен право в очите. Заслепен, той се опира на стената и аз успявам да измъкна и останалата част от тялото си и да скоча.

Сам ми подхвърля камата и аз нападам звяра, като забивам острието в кожата между пръстите на краката му. Великанът изревава. Навежда се, но аз отново го осветявам с лумен в очите. Той губи равновесие, аз карам скалата зад него да се откърти и да го удари в гърба. Звярът се мята напред, протяга дългите си ръце, за да спре падането. Масивните му ръчища се стоварват в рова със зелената течност, над която се издига пара, и след броени секунди се чуват звуци от горяща плът. Гледам как безжизнената глава на звяра се удря в основата на електрическото силово поле и в постаментите от монолитната скала, върху които се намират сандъците. Ударът разкъсва силовото поле, постаментите изхвърчат в другия край на помещението и се разбиват в камъка. Звярът лежи, без да помръдва.

— Кажи ми, че си планирал всичко това — казва Сам и тръгва след мен към сандъците.

— Ще ми се да можех да го кажа — отговарям.

Отварям сандъка си и виждам, че всичко си е вътре, включително и кутията от кафе с праха на Анри и нестабилният кристал, увит в кърпа.

— Изглежда добре — казвам.

Сам взема другия сандък.

— Какво ще стане, щом излезем през онази врата? — пита Сам и кимва с глава към малката дървена врата, през която дойдохме.

Убихме звяра и взехме сандъците, но е невъзможно отново да станем невидими и просто така да си вървим покрай стотина могадорианци. Отварям сандъка, докосвам различните кристали и предмети, но все още нямам никаква представа как действат повечето от тях, а онези, които зная как да използвам, не могат да ме прекарат през планина от инопланетяни. Оглеждам стаята и губя всякаква надежда. Но докато наблюдавам внимателно топящата се кожа на великана и разпадащите му се кости, ми хрумва нещо. Пъхам камата обратно в задния джоб на дънките и бавно се приближавам към рова с бълбукащата зелена течност. Вдишвам дълбоко и внимателно потапям пръст в нея. Точно както се надявах, тя е вряла, но по кожата си я усещам като лек гъдел от огън. Прилича на зелена лава.

— Сам?

— Какво?

— Щом ти кажа да отвориш вратата, искам да я отвориш и да се махнеш незабавно.

— Какво смяташ да правиш? — пита той.

През мислите ми минават видения за това как Анри прекарва лориенския кристал по тялото ми, докато аз лежа върху масичката в хола. Като си представям, че ръцете ми са обхванати от пламъци, топвам ръка в рова и загребвам от капещата зелена лава. Затварям очи и се концентрирам. Когато ги отварям, течността се носи над дланта ми в идеална пламтяща топка.

— Ами ето това — отговарям му аз.

— Супер!

Сам изтичва към дървената врата и аз му давам знак с глава, че съм готов. Той я отваря със замах и се шумугва вдясно. Тежковъоръжени могадорианци тичат в нашата посока, но когато забелязват огнената зелена топка, която се движи към тях, правят опит да се върнат обратно. Топката е на път да се размаже в гърдите на първия могадорианец и аз мислено я разпъвам във вид на огнено одеяло. Няколко от могадорианците са повалени и след минути на мъчително горене се превръщат в пепел.

Мятам топка подир топка от зелената лава срещу още могадорианци и ги повалям. Сам трупам на купчина оръдията им и когато настъпва затишие, хващам още две топки от зелената течност и изхвърчам през вратата. Сам ме следва, хванал под мишници по едно дълго черно оръдие. Броят на спускащите се по мрачния коридор могадорианци е зашеметяващ. Като добавим мигащите светлини и пронизителните сирени, това си е истинско претоварване на сетивата. Сам натиска спусъците на двете оръдия и покосява редица след редица могадорианци, но те не спират да прииждат. Щом му свършват патроните, Сам грабва следващите две оръдия.

— Малко помощ няма да ми е излишна! — крещи Сам и помита още една редица могадорианци.

— Мисля, мисля.

По всичко личи, че покритите със слуз стени на тунела пречат да се разпали истински пожар, а и нямам в ръцете си достатъчно зелена лава, за да нанесе повече щети. Вляво от мен са сребристите цистерни с отровния газ и силозите с тежките тръбопроводи, улуци и алуминиеви тръби. До най-високия силоз забелязвам контролния панел, от който излизат електрически кабели. Чувам воя и ревовете на зверовете в помещенията с решетките по-нататък в коридора и се питам дали са много гладни. Хвърлям пламтяща топка срещу контролния панел и той се разпада сред вихрушка от искри. Решетките на стаите покрай стените започват да се вдигат и точно тогава пращам другата зелена топка в долната част на цистерните и силозите.

Грабвам Сам и двамата препускаме обратно до стаята на великана. Щом гръмва експлозията, притискам Сам към каменната стена между дървената и стоманената врата, която започва да се отваря нагоре, и пропускам приближаващата се вълна от пламъци да профучи над мен. Ушите ми се напълват с трещенето и бученето на пожара.

Десетки краули наизскачат от отворената камера и атакуват в гръб редица нищо неподозиращи могадорианци; няколко пикена нахлуват с рев в тунела, размахвайки ръце; рогатото влечуго мутант щурмува задната част на тунела и праща могадорианци и краули в краката на пикените, които ги стъпкват; крилатите митологични зверове бръмчат на тавана и пикират надолу, за да отхапят каквото могат, а чудовището с прозрачната кожа забива зъби в пресеца на един

от пикените. Всичко това се случва за секунди, след което всички са пометени от море от огън.

Няколко минути по-късно огънят вече е избягал нагоре към спираловидната кухня в края на тунела, за да продължи да сее хаос в недрата на планината. Дългият коридор пред мен е затлачен от купчини пепел и чудовищни черни кости. Гася огъня около себе си и избърсвам ръце в бедрата си.

Сам е опърлен, но иначе е добре.

— Блестящо, пич! — казва той.

— Нека да се измъкнем оттук, пък тогава може да празнуваме.

Пъхам сандъка под мишница, а Сам грабва другия. Препускаме през опустошенията, оставени от огъня; зловонието на смъртта е задушаващо. Обгорената стълба в края на тунела изглежда стабилна, но я изкачваме трудно, защото имаме само по една свободна ръка. Стъпваме върху обгорения и почернял спираловиден перваз и бягаме ли, бягаме по него, за да стигнем най-после до центъра на пещерата.

Адът, който отприщих, е нанесъл повече щети, отколкото си мислех. Виждаме безброй купчини пепел, но виждаме също и стотици могадорианци, които използват от различни коридори и тунели на ръце и колене, изгорени или все още горящи, реват от болка, не могат да вземат оръдията си, неспособни са да направят каквото и да било, докато ние ги прескачаме. Други воители препускат по первазите над нас, някои носят оръжията си, други мъкнат ранени.

Не мога да се ориентирам в коя посока се намира изходът. Аз вървя отпред, Сам ме следва и докато преминаваме през поредица от тунели, а амулетът се люшка около врата ми, грабваме по едно от захвърлените оръдия. Бягаме с високо вдигнати сандъци и стреляме по всичко, което се изпречи на пътя ни. Макар и да не знаем накъде вървим, не спираме да се движим, докато не стигаме до килиите със затворени хора. Тогава вече разбирам със сигурност, че сме вървели в грешната посока. Дърпам Сам обратно, но той забива крака в пода и ме спира. Върху лицето му са изписани безпокойство и надежда. Стоманените врати на килиите стърчат на трийсет сантиметра над пода, а изпускащите мехури сини силови полета са изчезнали.

— Те са отворени, Джон! — крещи Сам и захвърля в краката ми сандъка.

Пускам оръдието на пода и вземам другия сандък, а Сам най-накрая изрича това, което знаех, че си мисли.

— Ами ако баща ми е тук?

Поглеждам Сам в очите и разбирам, че трябва да проверим. Той тича откъм лявата страна на коридора, вика името на баща си пред всяка килия. Аз проверявам килиите отдясно, когато момче на моя възраст с дълга черна коса показва главата си изпод една от вратите. Когато ме вижда, той внимателно провира ръка в коридора.

— Наистина ли го няма силовото поле? — провиква се той.

— Така изглежда! — отговарям.

Сам слага оръдието на рамо и се навежда пред вратата на килията на момчето.

— Познаваш ли човек на име Малкълм Гууд? На четирийсет години, с кафява коса. Тук ли е? Виждал ли си го?

— Млъкни и отстъпи назад, детко — чувам да казва момчето.

В гласа му се усеща известна твърдост, която ме притеснява, и аз бързо издърпвам Сам настрана.

Момчето хваща дъното на вратата, изтръгва я от стената и я подхвърля в коридора, сякаш е фризби. Таванът се продънва, камъни полетяват надолу и аз използвам телекинезата си, за да не бъдем смачкани. Преди да кажа нещо, момчето излиза, като чисти ръцете си от прахта. По-високо е от мен, голо е до кръста, мускулесто.

Сам пристъпва напред и за мое учудване се прицелва в главата на момчето.

— Само ми кажи! Познаваш ли баща ми? Малкълм Гууд? Моля те!

Момчето гледа встрани от Сам и оръдието му, съсредоточил е поглед върху сандъците под двете ми мишници. Тогава забелязвам трите белега на краката му. Точно като моите. Той е един от нас. Шокиран, пускам другия сандък на пода.

— Кой номер си? Аз съм номер четири.

Момчето присвива очи, после ми подава ръка.

— Аз съм номер девет. Браво, че си останал жив, номер четири.

Той посяга към сандъка на пода. Сам сваля оръдието и тръгва по коридора, спира от време на време, за да надникне в поредната килия. Номер девет слага ръка върху катинара на сандъка, който мигновено се

разтриса, изщраква и се отваря. Жълто сияние озарява лицето му, щом вдига капака.

— По дяволите, страхотно!

Девет се смее, пъха ръката си вътре, изважда червено камъче и ми го показва.

— Имаш ли от тези?

— Не знам, може би.

Смутен съм, че съвсем слабо разбирам нещата в собствения си сандък. Девет поставя камъчето между кокалчетата на пръстите си и насочва юмрука си към най-близката стена. Появява се конус от бяла светлина и вече виждаме през стената на празна затворническа килия.

Сам се завтича към нас.

— Почакай! Ти притежаваш рентгеново зрение?

— Кой номер е този кретен? — пита ме Девет и отново бърка в сандъка си.

— Това е Сам. Той не е лориенец, но е наш съюзник. Търси баща си.

Той подхвърля червеното камъче на Сам.

— С това шибаната работа ще стане по-бързо, Сами. Просто се прицелваш и стискаш.

— Той е човек, пич — казвам. — Не може да го използва.

Девет слага палеца си върху челото на Сам. Косата на Сам щръква и подушвам електричество във въздуха. Сам залита назад.

— Страхотно!

Девет пъха отново ръце в сандъка.

— Разполагаш с десет минути. Хайде, давай!

Изумен съм от факта, че Девет притежава способността да прехвърля силата си върху човешки същества. Сам хуква по коридора, проверява килиите с едно движение на китката. Щом стига до огромната метална врата в края, насочва камъчето към нея и виждаме една дузина могадорианци от другата страна на стената. Единият от тях свързва оголени кабели в някаква отворена клавиатура.

— Сам! — изкрещявам и вземам оръдието. — Връщай се!

Фшъът! Вратата се повдига и могадорианците се втурват напред. Сам хуква да бяга, като стреля през рамо.

— Имаш ли развити други завети? — питам Девет, надвиквайки шума от оръдието си.

Той ми намигва и изчезва, като тича по пропукания таван със суперскорост. Могадорианците не го забелязват, докато не се спуска зад тях, но вече е късно. Той е същинско торнадо, минава през тях с жестокост, каквато не знаех, че лориенците притежават; дори Шест щеше да е впечатлена. Ние със Сам спираме стрелбата и оставяме Девет да разчленява с голи ръце могадорианец след могадорианец.

Щом приключва, Девет се връща бегом по лявата страна на коридора, като преди това е обиколил тавана и дясната страна, следван от облак прах.

— Антигравитация — казва Сам. — На това му викам страхотен завет.

Девет спира с приплъзване пред сандъка си и с един ритник го затваря.

— Освен това чувам много добре. На километри.

— Хубаво, да тръгваме — казвам и грабвам сандъка си.

Девет с лекота слага неговия върху широкото си рамо и грабва едно оръдие от пода.

— А останалите килии? — пита той Сам и сочи надолу по коридора.

Има над сто врати покрай стените след тази, през която могадорианците влязоха.

— Трябва да тръгваме — казвам, защото зная, че вече дърпаме дявола за опашката.

Въпрос на броени секунди е да бъдем заобиколени от могадорианците. Но няма начин да убедя Сам.

Той преминава под голямата врата, все още държи червеното камъче. Група от десет и повече могадорианци внезапно се появява от скрит вход на тунел, който се намира между нас двамата. Сам се притиска към стената и стреля. Виждам как няколко от могадорианците избухват и се превръщат в пепел, но рояк лигавещи се краули запречва погледа ми.

Съсредоточавам мислите си върху един от камъните и го запращам срещу тях, като успявам да смажа няколко. Девет грабва един краул за задните крака и го сплесква в стената. Той размазва още два и щом свършва, се обръща към мен ухилен. Тъкмо да го попитам какво му е смешното, когато той запраща един камък точно срещу мен.

Едва успявам да скоча встрани и миг след това гърбът ми се покрива с пепел.

— Те са навсякъде! — смее се той.

— Трябва да стигнем до Сам! — опитвам се да мина покрай Девет, когато огромна ръка на пикен сграбчва и двама ни.

— Сам! — крещя. — Сам!

Сам не ни чува от тракането на оръдието си. Пикенът ни тегли в обратната посока и сякаш на забавен каданс изгубвам от поглед най-добрия си приятел. Преди да успея да изкрещя отново, пикенът ни хвърля в отсрещния тунел. Удрям се в стената и падам върху единия сандък, а другият се сгромолясва върху мен. Оставам без въздух и когато поглеждам нагоре, виждам, че Девет плюе кръв. Хили се.

— Луд ли си? — питам. — Да не би тая работа да ти харесва?

— Бях затворен повече от година. Това е най-хубавият ден от живота ми!

Два пикена се вмъкват в тунела и блокират прекия ни път към Сам. Девет забърсва кръвта от брадичката си и отваря сандъка. Изважда къса сребърна тръба, която започва да се разтяга като бясна откъм двата си края. Когато става близо два метра, засиява в червено. Той се втурва срещу пикените с вдигната над главата си тръба. Ставам, за да се присъединя към него, но болка пронизва ребрата ми. Бъркам в моя сандък, за да извадя лечебния камък, но докато го открива, Девет вече е убил двата пикена. Започва да бяга отново по тавана, върти тръбата около себе си и когато е на шест метра от мен, ми изкрещява да се махна. Сияещата червена тръба полита над главата ми като копие и пронизва друг пикен в стомаха.

— Недей да ми благодариш — казва Девет, преди изобщо да успея да гъкна.

В далечния край на тунела се тълпят още пикени. Когато се обръщам, за да побягна, виждам към нас да се носи ято от прозрачни птици със зъби като бръснач. Девет грабва от сандъка наниз от зелени камъни и го праща срещу ятото. Той се носи във въздуха като черна дупка и засмуква птиците.

Девет затваря очи и камъните се насочват към пикените, въртят се и пращат ятото птици в лицата им.

Девет сочи към мен и крещи:

— Замервай ги с камъни!

Следвам указаниято му и запращам камък след камък срещу кървавото меле. Пикените и птиците рухват под нашата атака.

Още няколко пикена си проправят път в тунела, ревейки. Грабвам Девет за ръката, не искам да ги напада.

— Те ще продължават да прииждат — казвам. — Трябва да намерим Сам и да се махаме оттук. Номер шест ще ни чака.

Той кима и двамата побягваме. При следващия изход завиваме наляво, без да имаме представа дали отбелязваме напредък, или съвсем сме се изгубили. При всеки нов завои зад нас се появяват нови и нови врагове. Девет руши всеки тунел, през който минаваме, събаря тавани, разбива стени с телекинеза и с камъни, запратени точно в целта.

Стигаме дълъг и извит като дъга нисък мост от монолитна скала, подобен на онзи, по който ние със Сам се тътрехме по-рано. Под нас лежи басейн със зелена лава, над който се носи пара. От другата страна на тесния мост ни атакува плътна редица от могадорианци, а в тунела зад гърба ни няколко пикена търчат към нас.

— Накъде? — извиквам, щом стъпваме на моста.

Девет отговаря:

— Долу.

Той грабва ръката ми, щом стигаме най-високата точка на моста, и светът ми буквално се преобръща, докато тичаме по долната част на дъгата. Без предупреждение той ме пуска, но обувките ми някак си продължават да са захванати здраво за търбуха на моста. Протягам ръка над главата си и изгребвам малко от зелената лава. Когато вече стоим изправени на отсрещната страна на помещението, в ръката си държа идеална огнена топка. Запращам я към могадорианците на моста и мислено я разстилам върху тях. Дочувам цвърченето на плътта им, когато се пъхаме в друга пещера.

Стигаме до стръмно нанадолнище и въздухът не ми достига. Преценявам под какъв градус е наклонът, когато отзад ме удря силна въздушна струя. Прекатурвам се напред и започвам да падам с изумителна скорост. И щом най-после подът става равен, го посрещам с неотдавна изкълченото си рамо.

Претъркувам се по корем с невъобразима болка. Струята ме удари точно в гърба и мускулите ми са блокирани в неконтролируем спазъм. Едва дишам, не мога да търся в сандъка лечебния камък. Мога единствено да гледам сноповете лунна светлина, които се появяват и

изчезват в края на тунела. Това е покривалото. То плющи от горския вятър. Отново съм там, откъдето тръгнах.

Зад себе си чувам шум от падащи камъни. Изпитвам невъобразима болка и единственото, за което мисля, е как да се махнем от планината.

— Право напред. Там е изходът. Там ще се прегрупираме — успявам да кажа.

Ако успеем да се измъкнем навън, ще мога да се излекувам и да скрия сандъците в гората. Възможно е и Бърни Косар да дойде с нас, когато се върнем в пещерата, тъй като вече сме унищожили резервоарите с отровния газ. Четиримата могадорианци, които пазеха входа, ги няма и Девет скача през брезента направо в гората. Аз го следвам. Веднага ни удря вонята от труповете на мъртвите животни. Девет върви покрай редица дървета и двамата правим опити да повърнем. Падам върху един дънер. Трябват ми пет минути, мисля си. После се връщаме да приберем Сам. Със светещи оръдия и светещи ръце.

Девет тършува из сандъка си и аз затварям очи. По лицето ми се стичат сълзи. Стръскам се, когато нещо грубо докосва лявата ми ръка. Отварям очи и виждам Бърни Косар във вид на бигъл, който лиже пръстите ми.

— Не заслужавам това — казвам му. — Аз съм страхливец. Прокълнат съм.

Той забелязва раните и сълзите ми, после души лицето на Девет, преди да увеличи размерите си и да се превърне в кон.

— Страхотно — скача Девет. — Какво, по дяволите, си ти?

— Химера — прошепвам. — Той е добро момче. Той е от Лориен.

Девет бързо погалва Бърни Косар по муцуната, после притиска лечебен камък към гърба ми. Докато камъкът си върши работата в организма ми, забелязвам, че ще се развихри буря, задаваща се заплашително над планината.

Небето внезапно е разкъсано от светкавица и гръмотевица. Толкова съм благодарен, че Шест отново е при нас, та чак се изправам, без да обръщам внимание на продължаващата болка в гърба ми. Облаците се движат бързо и се разтягат по начин, който обаче никога

преди не съм виждал, и изведнъж небето излъчва някакво зло. Това не е Шест. Шест не се е върнала, за да ни помогне.

Наблюдавам облака във форма на фуния, който съм виждал единствено в най-кошмарните си видения.

Бърни Косар се изправя на задните си крака, когато космически кораб с идеална сферична форма, млечнобял като перла, се понася плавно през окото на торнадото. Корабът се приземява точно пред входа на пещерата, разтърсвайки земята. И точно както съм наблюдавал във виденията си, встрани на кораба от нищото се появява врата, просто обвивката се стопява. Водачът на могодорианците от виденията ми е тук.

Девет зяпва от удивление.

— Сетракус Ра. Той е тук. Започва се.

Аз не продумвам, вцепенен от страх.

— Това, значи, е името му — успявам да прошепна все пак.

— Това беше името му. За всеки ден, в който се опитвах да измъчват мен и сепана ми, ще го ръгам с това — червената тръба сияе в ръката на Девет.

Краищата ѝ се удължават с въртящи се ножове.

— Ще го убия. И ти ще ми помогнеш.

Сетракус Ра се отправя към входа на пещерата, но спира, преди да продължи, масивен силует, скован и призрачен. Сред бушуващия вятър и проливен дъжд той се обръща и вдига поглед към нашата посока. Дори далече от мен слабото сияние на трите амулета около врата му няма как да се сбърка.

С Девет изскачаме от дърветата, а Бърни Косар тича след нас, но вече е късно. Сетракус Ра е изчезнал в пещерата и над входа ѝ се появява същото пулсиращо синьо силово поле, което покриваше вратите на затворническите килии.

— Не! — крещи Девет. Той спира рязко и забива тръбата в земята.

Продължавам да вървя с камата в ръка. Чувам как Девет ми крещи да спра, но единствената мисъл, която се върти в главата ми, е да убия Сетракус Ра, да спася Сам и баща му, да приключи тази война точно тук, точно сега. Когато навлизам в синьото силово поле, всичко става черно.

ГЛАВА 32

Отеква гръмотевица, последвана от ярките стрели на мълния, и сред техния ослепителен блясък виждам как облаците се увеличават и се спускат надолу. Дъждът пада тежко в плътна завеса и могадорианецът в броня поглежда надолу към мен. Натиска оръдието си към синия ми амулет и казва нещо, което не разбирам. Раната в стомаха ми е почти зараснала и сред тътена чувам Елла да вика името ми.

Ако ще умирам, първо трябва да освободя Елла. Една от нас трябва да оцелее, за да разкаже на останалите. Внимателно повдигам ръце и виждам как дънерът се разцепва, но в този момент в далечината изтрещява гръмотевица. По-малко от секунда след това мълнията поразява могадорианеца, надвесил се над мен, и той се превръща в пепел, която вятърът отвява.

Изправям се на крака и виждам, че съм отворила дънера на бука едва наполовина. Продължавам да разделям дървото, като междувременно тичам към него.

— Елла? Добре ли си?

Тя се изсипва от дънера и пада в ръцете ми.

— Не можех да те виждам — казва тя и се притиска силно към мен. — Помислих си, че съм те изгубила.

— Не още — отговарям и грабвам сандъка. — Хайде.

Хукваме да бягаме и виждаме Крейтън и Ектор, които вървят към нас. Ектор е ранен и се подпира, праметнал ръка върху рамото на Крейтън. Вятърът и дъждът бушуват яростно. Зад тях първата вълна от могадорианци и краули ги атакува откъм брега. Когато виждам това, чупя огромен клон от мъртво дърво и го пращам с все сила срещу най-близката глутница краули. То събаря няколко, но за нула време те се изправят отново. Могадориански воин хвърля граната, която прихващам с мислите си по средата на летенето ѝ и я пращам обратно в стомаха му. Тя избухва и праща неколцина могадорианци и

краули на земята, превръщайки ги в мокри купчини пепел. Хвърлям дърво след дърво, камък подир камък, повалям много, убивам повече.

— Помогни ми! — провиква се Крейтън.

Завтичам се да поема Ектор от него. В стомаха си има рана от ухапване и дупка от куршум в ръката, и двете кървят лошо.

— Хайде, всички! — крещи Крейтън, вади патрони от джоба на палтото си и ги плъзга забързано в празния пълнител на оръжието си. — Трябва да стигнем до язовира!

Отварям уста да му отговоря, но огромна мълния изтрещява над нас. Тя се разстила върху небесния свод като вени на боговете и оставя специфичния вкус на метал във въздуха. Оглушителен тътен от гръмотевица отеква в планините. Вятърът и дъждът престават, а облаците се завъртат в могъщ водовъртеж. Формира се тъмно светещо око, което ни гледа високо над планинските върхове. Могодорианците са точно толкова хипнотизирани, колкото и ние. Вятърът задухва отново и с него идват тъмните облаци, гръмотевиците и светкавиците, отначало бавно, но после набират скорост в посока към нас. Перфектна буря, великолепна в стихията си, не прилича на нищо, което съм виждала досега. Всички сме застинали и не откъсваме очи от тежките облаци, които се носят към нас с глух тътен.

— Какво става? — опитвам се да надвикам силните ветрове на тази хала.

— Не знам! — отговаря Крейтън. — Ще трябва да намерим подслон!

Той обаче не помръдва, нито пък някой от нас. Ектор, изглежда, е забравил за болката от раните си, докато наблюдава гледката.

— Тръгвайте! — изкрещява най-после Крейтън, после се завърта и стреля по могодорианците, за да ни прикрива, а ние тичаме нагоре по лекото възвишение и после се спускаме в долината.

Вдясно виждам язовира, който свързва две по-ниски планини. Твърде е далече, за да храним някакви реалистични надежди, че изобщо ще стигнем до него. Лицето на Ектор е пребледняло и той бързо отпада. Оглеждам се за място, където да починем и да мога да го излекувам. Оръжието на Крейтън млъква. Поглеждам назад, страхувайки се от най-лошото, но той просто е свършил мунициите си. Мята оръжието си през рамо и ни настига.

— Няма да успеем да стигнем до язовира! — крещи той. — Бягайте към езерото!

Започва отново да вали, когато четиримата сменяме посоката. Куршуми свистят в тревата по стъпките ни и рикошират в големите камъни. Облаците с тътен се носят бързо над нас. Секунда по-късно сякаш минаваме под мост — дъждът просто спира. Поглеждам през рамо и виждам само на няколко крачки по-назад как дъждът се лее като из ведро. Вятърът се усилва значително и най-неочаквано могадорианците зад нас са вклучени в най-жестоката дъждовна буря, която съм виждала. Те изчезват напълно от погледа ни, превръщайки се в размазано петно.

Обувките ни се хлъзгат по пясъчния бряг и Елла и Крейтън скачат във водата с главата напред.

— Не мога да го направя, Марина — казва Ектор и спира точно преди краката му да са докоснали водата.

Пускам сандъка, хващам го за ръка и казвам:

— Мога да те излекувам, Ектор. Ще се оправиш.

— Това е без значение. Не мога да плувам.

— Аз съм Марина, като морето, нали се сещаш? — давам възможност на студенината да премине от пръстите ми към дупката от куршума в ръката му.

Виждам как тя от черна, сива и червена се превръща в жълтеникавокафява кръпка от сбръчкана кожа. Бързо се концентрирам върху раната от ухапване в стомаха му под ризата и Ектор внезапно се изправя, пълен с енергия.

Поглеждам го в очите:

— Нали съм морска кралица, ще плувам с теб.

— Но ти носиш това — казва Ектор и сочи сандъка.

— Ти ще го държиш — отговарям и го пускам в ръцете му.

Нагазваме във водата и вървим, докато краката ни докосват дъното. Тогава обвивам с дясната си ръка Ектор през гърдите и греба с лявата. Ектор е прегърнал сандъка върху стомаха си и се носи във водата по гръб, а главата му е малко над повърхността. Елла и Крейтън плуват на място по средата на езерото и аз повличам Ектор към тях.

Облаците над нас се разсейват и се смалчават до безброй сиви чертички, разпръснати по небето. Настъпващите могадорианци вече не

са размито петно сред дъждовната буря и в момента, в който ни виждат, атакуват езерото с десетки джафкащи краули пред тях.

Когато и последният облак изчезва, отгоре се спуска малко черно петно и колкото повече се приближава, толкова повече заприличва на човек.

Около врата си има огромен син амулет и се приземява на брега, къдрейки пясъка под краката си. Това е поразително красиво момиче с гарвановочерна коса. И в мига, в който я виждам, разбирам, че тя е тази, която сънувам, тя е тази, която съм нарисувала на стената на пещерата.

— Тя е една от нас! — изкрещявам.

Момичето се оглежда наоколо, очите ни се срещат и миг по-късно тя изчезва. Оставам напълно потресена и съкрушена, вярвам, че е плод на въображението ми.

— Къде изчезна? — пита Елла.

Щом разбирам, че и Елла я е видяла, знам, че не съм си я въобразила. Виждам как два краула, които са най-близо до нас, някак си са превъртени във въздуха. Те се реят, като джафкат и се зъбят на нещо си зад тях, после се блъскат един в друг и накрая падат омаломощени. Единият от тях се понася по водата около краката на двама воители, а другият е залюлян във въздуха и запратен при останалите краули и могодорианци.

— Невидимост. Тя притежава завета на невидимостта — прошепва Крейтън.

Тя е невидима? Изпитвам огромно възхищение, примесено с ревност, но от всичко най-много изпитвам признателност. Всеки краул, който докопа водата, бива рязко изхвърлен назад от незрима ръка и запратен в твърдия пясък или срещу могодориански воин. Паднало оръдие се изправя от тревата и започва да стреля във всички посоки. Краул след краул пада унищожен. Десетки могодорианци избухват в облаци от пепел.

От другата страна на езерото избухват оръдия, обръщам се и виждам двайсет и повече могодорианци да газят до кръста. Безброй светлинни лъчи попадат във водата около нас, образувайки значително количество пара. Едва мога да виждам Ектор пред себе си.

— Елла? — изкрещявам.

— Тук съм! — провиква се тя отляво.

— Вземи Ектор.

Тя обгръща с ръка гърдите на Ектор.

— Защо?

— Защото няма да стоя тук, докато онова момиче се бие съвсем само. Тази война е и моя.

Преди някой да успее да ме спре, потъвам под повърхността и водата незабавно започва да гъделичка белите ми дробове. Спускам се още по-надълбоко и плувам, докато зелено-синият цвят на езерото се превръща в сив. Виждам тежкото тяло на Оливия под мен; лежи безжизнено на дъното на езерото, облаци от кръв излизат на талази от стотиците рани от ухапвания по гърба ѝ.

Насочвам се към отсрещния бряг и след минута вече виждам краката на могадорианците. Доплувам до онзи, който стои най-далече вляво. Стъпвам върху калното дъно и се изхвърлям от водата. Могадорианецът няма време да реагира, когато мислено го запращам към средата на езерото. Оръдието му се понася към ръцете ми, стрелям по него и не вдигам повече пръст от спусъка. Могадорианците по цялото езеро избухват в пепел и когато избивам всичките, насочвам оръдието към стотиците, които стоят до колите.

Във водата зад мен усещам някакво движение, но съм прекалено бавна; един краул скача върху ми и забива зъби отстрани на тялото ми. Болката е мигновена и ужасна, сякаш някой ме е дамгосал по ребрата с горещо желязо. Звярът ме запраща във водата с главата напред, а после ме захвърля върху пясъка на брега. Поемам си въздух и изпищявам, когато той ме извива като дъга и ме връща във водата. Вече знам, че това е начинът, по който още умра, но внезапно устата на краула се отваря и той ме пуска. Падам по корем на брега и виждам как устата му се разтваря още повече и чувам как костите му изхрущават. Момичето с гарвановочерната коса се материализира пред очите ми, ръцете ѝ са върху треперещите устни на звяра. Тя ме поглежда отново, разтваря челюстите му почти до вертикално положение и го убива.

— Добре ли си? — пита момичето.

Повдигам блузата си и поставям ръка върху раната.

— Само след секунда ще бъда.

Тя се навежда, за да избегне оръдеен заряд.

— Добре тогава. Ти кой номер си?

— Седем.

— Аз съм номер шест — казва тя и изчезва.

Леденината от пръстите ми се разпростира върху цялото ми тяло, но си давам сметка, че няма да успея да се излекувам напълно, преди прииждащата вълна от могадориански воители да е стигнала до мен. Претъркалям се в езерото и оставам под водата. Раната ми почти е заздравяла, когато излизам на повърхността.

Номер шест е застанала със сияещ меч върху един от бронираните джипове. Бие се едновременно с няколко воители: разчленява телата им; спира оръдейни залпове с острието; чрез телекинеза насочва реещо се високо над нея оръдие и то избухва сред десетки могадорианци по фланга. После запраща меча си в тълпата и пронизва наведнъж трима. Номер шест грабва огромното оръжие, монтирано върху джипа, и за секунди покосява десетки могадорианци.

Останали са някъде към двайсет-трийсет воители. И може би четири краула. Номер шест държи едната си ръка над главата, а с оръжието в другата стреля по джиповете покрай брега и унищожава всичките. Над планините се събират тъмни облаци, проблясват мълнии и се разбиват на земята близо до нея. Могадорианците за първи път показват страх и виждам как няколко от тях хвърлят оръдията си и хукват към гората.

— Излизайте от водата! — крещя, защото се страхувам да не падне мълния.

Елла изтегля Ектор до края на езерото, Крейтън ги следва.

Достигам брега близо до номер шест и грабвам две оръдия. Мъча се да запазя равновесие, докато натискам и двата спусъка и превръщам още воители в прах, унищожавам и два от краулите. Ранен воин, който се крие зад потрошен джип, хвърля граната в гърба на номер шест, но аз успявам да я взривя още във въздуха. Експлозията завърта номер шест и монтираното оръжие и след миг от ранения воин остава само пепел.

Не мога да откъсна очи от номер шест. Силата ѝ е внушителна. Синият амулет подскача около врата ѝ, когато тя с оръдието в едната си ръка покосява още и още воители. Завърта се наляво и разпорва един краул, после се завърта надясно и с мълния затрива още няколко могадорианци.

Долината е изпълнена със светлина и пушек. Влажна и обгорена. Оглеждам се наоколо и не мога да повярвам, че е въпрос за секунди победата да бъде наша. Крейтън дотичва до нас, аз му хвърлям едно от

оръдията си, той веднага започва да убива воините, които се спасяват в гората. Ектор тича със сандъка ми и след малко двамата с Елла застават зад гърба ми. Кимвам към номер шест и се усмихвам на приятелите си. Мисля си, че най-лошото е минало; но в този момент Елла насочва поглед над главата ми и лицето ѝ пребледнява.

— Пикени! — изкрещява тя.

Четири от рогатите чудовища търчат надолу по планинския склон с пълна скорост. Точно под тях номер шест е заета с няколко останали воини и единия краул. Изкоренявам колкото се може повече ели и ги изстрелвам като ракети. Четири улучват водача им и той пада назад, като запречва пътя на останалите три, които тичат панически и го смачкват и убиват.

— Номер шест! — провиквам се аз.

Тя ме чува и аз ѝ соча пикените, които с гръм и трясък се носят към долината. Завърта се с оръдието и отнася колената на чудовището вляво. То започва да се търкаля по-бързо, отколкото другите две могат да тичат, а номер шест скача от джипа малко преди мъртвият пикен да го сплеска с трясък.

Ние с Крейтън стреляме с оръдията си към останалите два пикена, но те се движат прекалено бързо, а щом стигат долината, се разделят. Облаците тътнат, когато номер шест се изправя и огромна мълния се разбива в единия от пикените, откъсвайки едната му ръка. Чудовището изревава и пада на колене, но бързо си възвръща равновесието и се хвърля напред, а от двете страни на тялото му блика кръв. Вторият пикен избягва огъня на Крейтън и атакува от другата страна. Всички побягваме към номер шест, но Ектор е много бавен със сандъка в ръце. Пикенът се приближава и преди да мога да помогна, едноръкото чудовище протяга ръка и сграбчва в юмрука си Ектор и сандъка.

— Не! — изпищявам. — Ектор!

Издавам в шок и когато пикенът изхвърля безжизнения Ектор и сандъка ми в езерото, не използвам телекинезата си, за да им попреча да потънат.

Номер шест е убила другия пикен. Обръща се към нас и протяга двете си ръце към небето. Мълния отделя главата на чудовището от тялото му.

За първи път през целия ден настъпва тишина. Облягам се на номер шест, поглеждам към Елла и Крейтън, към пожара и разрушенията зад тях, и знам, че подобни тихи и спокойни моменти ще имам все по-рядко в живота си.

— Сандъкът, Марша — казва Крейтън. — Трябва да го вземеш.

Обръщам се към номер шест и я прегръщам.

— Благодаря ти. Благодаря ти, номер шест.

— Убедена съм, че ще имаме възможност да повторим екшъна някой друг път — тя обвиня раменете ми с ръце. — Казвай ми просто Шест.

— Аз се казвам Марина. А това са Крейтън и Елла. Тя е номер десет.

Елла пристъпва напред и се смалява до седемгодишното си тяло. Подава ръчичката си към Шест, която отваря уста, изумена.

Крейтън започва да обяснява на Шест за Елла и за втория кораб, а аз навлизам в езерото. За първи път усещам колко е студено. Плувам до средата му и се гмуркам надълбоко, докато стигна дотам, където водата е лишена от всякаква светлина и краката ми докосват калното дъно. Обикалям наоколо, докато най-после забелязвам сандъка. Разбутвам го насам-натам, за да го освободя от калта, която го е засмукала. Плувам с една ръка и започвам да се издигам. Щом водата става синя, виждам тялото на Ектор, обгръщам го през кръста с другата си ръка.

Елла и Крейтън стоят на брега заедно с Шест. Пускам сандъка на земята и шляпам с мокрите си длани по тялото на Ектор — по пищяла, ръката, врата, по целия му натрошен гръб, моля се леденото усещане да се появи в пръстите ми.

— Той е мъртъв — казва Крейтън и ме дърпа за раменете.

Не се отказвам. Мразя се, че не се опитах да спася Аделина, затова докосвам лицето на Ектор. Прокарвам ръка през посивялата му коса. Дори го повдигам на няколко сантиметра над пясъка и опитвам всичко отново, но е вярно. Той е напуснал този свят.

ГЛАВА 33

Нося се над трева. Рея се над река. Чувствам се ужасно, схванат съм и всеки път, щом се осмеля да отворя очи, или подскачам върху някакъв пън, или се нося плавно нагоре по скалист хълм. Чува се непрекъснат шум и са ми нужни няколко минути, за да разбере, че това е звукът от копитата на Бърни Косар. Проснат съм върху гърба му и се движим бързо през планините.

— Буден ли си? — пита Девет.

Вдигам глава и го виждам да седи до мен с двата сандъка под мишници.

— Не знам какво съм — казвам и затварям очи. — Какво... какво се случи?

— Ти се втурна директно в онова, синьото. А това е последното нещо на Земята, или на Лориен, или където и да било, което човек би искал да направи.

Звучи ядосано, сякаш току-що съм го откъснал от партито за рождения му ден.

— А какво стана със Сетракус Ра? — питам.

— Някъде из планините е, страхливецът. Не можах да открия друг вход. А доста търсих.

Обзет от паника, се премествам нагоре към шията на Бърни Косар.

— Къде е Сам?

— Няма начин, Четири. Приятелчето ти или е мъртво, или виси някъде с главата надолу и гледа смъртта в очите.

Започвам да повръщам. Бърни Косар бързо се снишава, за да мога да сляза с плъзгане от гърба му, и продължавам да драйфам. Девет се опитва да ми обясни, че гаденето ми скоро ще отmine, че е преживявал това на няколко пъти, когато се е опитвал да избяга от килията си, че, изглежда, лечебният камък е безсилен пред въздействието на силовото поле, но аз съм прекалено замаян от видения как измъчват Сам и не мога да го слушам. Гади ми се от

предателството ми, а не от някакво си могадорианско силово поле. Не мисля, че някога ще мога да си го простя. Моя е грешката, че той влезе там, моя е грешката, че остана вътре. Обърнах гръб на най-добрия си приятел.

— Трябва да се върнем — казвам. — Сам би го направил за мен.

— Няма начин. Не още. Сега ти си съвсем скапан, а, както каза преди, нуждаем се от още номера.

Изправям се на крака, но почти веднага падам на колене и опирам длани на земята.

— Ти дори не знаеш къде се намираме.

— На няколко километра от колата ти — казва Девет.

Той очевидно вижда объркването по лицето ми, защото се усмихва и потупва Бърни Косар по гърба.

— Оказва се, че мога да разговарям с животни. Кой да предположи? Бърни Косар ще ни води. Да се изпаряваме.

Прекалено съм слаб, за да протестирам. Бърни Косар галопира с все сила, коремът му забърсва върховете на храсти и повалени дървета, докато ни превежда през препятствията. Всичко ме боли и аз се вкопчвам в кожата му, докато се движим на зигзаг нагоре и надолу по планини и хълмове и газим през две бързо течащи реки. Звездите бавно започват да се появяват високо на небосклона и знам, че една от тях, далече, много далече, е слабото блещукане на слънцето на Лориен, което огрява с ярката си светлина една изпаднала в хибернация планета.

— Е, какъв е следващият ни ход? — пита Девет, докато се движим в тръс сред сенките.

Мълча, чудя се какво би казал Анри в този случай. Чудя се какво изражение би се изписало върху лицето му — дали ще сияе от гордост, че съм върнал двата сандъка, че съм спасил един гард и междувременно съм убил толкова много могадорианци, или ще бъде разочарован от мен, че не съм поел ръководството, когато съм имал възможност, както и че съм оставил Сам вътре?

Непрекъснато си представям Сам заключен зад онези стоманени врати и гледам как сълзите ми се стичат по шията на Бърни Косар. Противно ми е да си го помисля, но предпочитам Сам да умре, вместо да бъде измъчван, за да изтръгнат от него информация за мен.

Опитвам се да виня Сара, че ни предаде на полицията, но мога единствено да обвинявам себе си, че се свързах с нея, когато всички ме убеждаваха да не го правя. Мълча и забивам токове в хълбоците на Бърни Косар, а той ускорява темпото.

Шест се намира някъде в Испания и се надявам да е с някой от другите гардове. Частица от мен иска да скочи на самолета и да отиде право при нея, но с бягството ми от федерален затвор и лицето ми в списъка на ФБР на най-търсените престъпници не виждам как би могло да стане това.

Пристигаме до джипа и аз слизам с мъка от коня. Отключвам задната врата и Девет безшумно натоварва двата сандъка в багажника. Пропълзвам върху задните седалки, отворен от себе си, и питам Девет дали иска да кара.

— Надявах се да попиташ — отговаря Девет.

Подавам му ключовете и усещам как двигателят оживява.

Докосвам нещо под тялото си, обръщам се настрани и откривам очилата на бащата на Сам. Вдигам ги над главата си и оставям луната да се отразява в стъклата им. Поемам дълбоко дъх и прошепвам:

— Ще се видим скоро, Сам. Обещавам.

И тогава, когато си мисля, че нещата не могат да станат по-лоши, по-силно дори от синьото силово поле ме удря мисълта:

— Олеле! Адресът на Шест за срещата ни. Беше в джоба на Сам. Какъв глупак съм! Как сега ще се намерим?

Девет казва през рамо:

— Не се тревожи, Четири. Няма случайни неща. Ако трябва да се срещнем с Шест или Пет, или с когото и да било там, това ще стане. И ако Сам трябва да бъде все още част от всичко това, ще бъде.

Бърни Косар скача на задната седалка под формата си на бигъл и ме лиже по бузата. Галя го по главата и въздишам дълбоко. Не мога да повярвам, че освен всичко, което се обърка през последните четирийсет и осем часа, съм успял да загубя адреса, който Шест ни даде. Поглеждам през прозореца, виждам, че вятърът духа на север, и се питам дали не ми казва нещо или най-малкото дали не ми сочи правилната посока, както Шест вярва, че го прави за нея.

— Карай на север — казвам. — Мисля, че на север е добре.

— Дадено, шефе — Девет натиска газта и аз поглеждам към Бърни Косар, който спи, сгушен.

Погребваме тялото на Ектор на дъното на язовира, където белият бетон стига тревата.

— Веднъж той ми каза, че ключът към промяната е да се отърсиш от страха — казвам и гледам в очите Елла, Крейтън и Шест. — Не знам дали вече съм се отърсила от страха, но промяната вече се случва. Определено. И се надявам, че всички вие ще ми помогнете да я извървя докрай.

— Ние сме от един отбор — казва Елла. — Разбира се, че ще ти помогнем.

Сбогуваме се с него и се изкачваме по стълбата на язовира. Заставаме на най-високата му част и вперваме взор надолу към долината и езерото. От другата страна се виждат шлюзове, които заприщват едно друго, много по-голямо езеро. Няма как да не си помисля, че това е метафора на чувствата, които изпитвам в момента. Пред мен лежи миналото ми, малко и далечно, осеяно с истинска касапница, заплашено да бъде наводнено по всяко време. Зад мен и зад останалите гардове е бъдещето, необозримо, но възпрепятствано от неестествени сили.

Обръщам се към Шест и я питам:

— Познаваш ли Джон Смит от Охайо? Той един от нас ли е?

Тя се усмихва широко.

— Да, познавам Джон Смит. Той е номер четири.

Хващам отдясно ръката на Елла и тази на Шест отляво и стоим там, с коси, развявани от вятъра около лицата ни. Елла вдига поглед към Шест и я пита:

— Може ли да отидем в Америка?

— Заклинанието е развалено. Не виждам защо да не бъдем всички заедно сега — повдига рамене Шест и обръща отново поглед към езерото долу.

Крейтън се присъединява към нас.

— Неприятно ми е да ви го кажа, дами, но това е затишие пред буря. Спечелихме твърде много битки, за да мислим, че сега ще се отпуснат. Ставате прекалено силни за тях и те ще хвърлят цялата си мощ срещу вас. Няма да има повече малки армии от няколкостотин

воини и двойка тромави животни. Скоро техният господар ще бъде тук. Сетракус Ра.

— Кой? — питам.

— Сетракус Ра — клати глава Крейтън, — а не съм сигурен, че сме готови за него.

— В такъв случай е решено — казвам. — Отиваме в Охайо, за да бъдем с Джон Смит.

— Всъщност в Западна Вирджиния. Точно след две седмици — казва Шест.

— Не мисля, че това е разумно, все още не — казва Крейтън и тръгва. — Първо трябва да съберем останалите.

Шест върви след него.

— Това е чудесно, но нямам никаква представа къде може да са те.

— Аз имам — казва Крейтън, без да се обръща. — Знам също къде се намират нашите химери. Ако Сетракус Ра си мисли, че ще е му лесно, лошо му се пише.

Поемаме след него, правим първата стъпка от много други надолу, към отсрещната страна на язовира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.